

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2009/34 • 4 Eylül 2009 • 1 TL

Düzenin amerikancı “Kürt açılımı”:

**Çözüm değil
tasfiye,
kardeşlik değil
egemenlik
peşindeler!**

İÇİNDEKİLER

“Açılım”da son perde.....	3
12 Eylül’ün hesabını işçi sınıfı ve emekçiler soracak.....	4
Türk egemen sınıfları NATO’da daha etkin roller peşinde!.....	5
“Kürt açılımı” aldatmacası dökülüyor.....	6
1 Mayıs Mahallesi Festivali’nde gazetemize yönelik alçakça saldırı....	7
1 Eylül Dünya Barış Günü eylemlerinden.....	8-9
Döktükleri kanda boğulacaklar!.....	10
Güler Zere ve hasta tutsaklar serbest bırakılsın!.....	11
“Sağlıkta dönüşüm” işçi ve emekçilerin sağlığını tehdit ediyor!.....	12
Toplu görüşme oyunundan sefalet ücreti ve işgüvencesinin gaspı planı çıktı!.....	13
İşçi ve emekçi hareketinden.....	14-15
Devletin devekuşu politikası ve boşa çıkan İmralı çizgisi.....	16-18
Kriz, direnişler ve Metal İşçileri Kurultayı.....	19-20
“Metal işçilerinin birliği için kurultaya!”.....	21
Nükleer santrallere hayır!.....	22
Entes direnişi güncesinden....	23
İşçi sınıfının devrimci sanatçısı Yılmaz Güney kavgamızda yaşıyor! ..	24
Kadına yönelik sıradanlaştırılan şiddet!....	25
Sermaye devleti suyu siyasi şantaj aracı olarak kullanıyor!.....	26
Kıta halklarının örgütlü direnişi süreci belirleyecektir!.....	27
“Açılımın” açmazları.....	28-29
Sincan Kadın Hapishanesi’den mektup.....	30
Mücadele postası.....	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2009/34 ● 4 Eylül 2009
Fiyatı: 1 YTLSahibi ve Y. İşl. Md.: Ayten Özdoğan
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaseref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul
Tel: 0 (212) 621 74 52 - Fax: 0 (212) 534 95 90
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: <http://www.kizilbayrak.org>
<http://www.kizilbayrak.net>Baskı: SM Matbaacılık
Çobançeşme Mh. Sanayi Cd. Aytay Sk. No 10 A Blok
Yenibosna / Bahçelievler / İSTANBUL /
Tel: 0 (212) 654 94 18

Kızıl Bayrak'tan

Geçtiğimiz günlerde PKK çizgisindeki Kürt hareketi cephesinden gazetemize yönelik sergilenen sansürcü-dayatmacı tutum, son günlerde fiziki saldırılara kadar vardı. Bu yıl yedincisi düzenlenen Geleneksel 1 Mayıs Mahallesi 2 Eylül Kuruluş Festivali’nde gazetemize saldırı tehdidiyle yasak koymaya çalışan bir grup, bu tehditleri sökmeyince işi zorbalığa vardırdı. Bu saldırı sonucu, standımız dağıtılıp gazetemiz parçalanırken yoldaşlarımız da fiziki saldırıya uğradılar. Hızını alamayan gözü dönmüş güruh TUYAB standını da dağıtarak devrimci tutsaklarla ilgili afiş ve pankartları parçaladı. Bu provokatörler daha sonra Kadıköy’deki 1 Eylül mitinginde de ortaya çıkarak alandaki Kürt gençlerini komünistlere karşı kışkırtmaya çalıştılar.

Bu saldırgan tutum, Kürt gençliğinin samimi duygularını da istismar ederek komünistleri ve devrimci güçleri hizaya çekme, kendi istediği potanın içinde şekil verme niyetin ürünüdür. Ancak bu, sonuçsuz kalmaya mahkum boş bir çabadır.

15 yıllık yayın tarihi boyunca *Kızıl Bayrak* devletin sayısız saldırısına uğradı. Büyük bir kısmı Kürt sorunundaki tutumundan dolayı olmak üzere sayısız kez toplatıldı, kapatıldı. Çalışanları kurşunlandı, gözaltına alınıp işkencelerden geçirildi. Tutuklanıp onlarca yıllık hapis cezalarına çarptırıldı. Fakat bu saldırılar karşısında *Kızıl Bayrak* dalgalanmaya devam etti. Ne devrimci çizgisinden, ne kararlılığından vazgeçti. Bugünden sonra da nereden gelirse gelsin hiçbir baskı ve zorbalık karşısında bu çizgisinden ve pratik tutumundan, devrimci eleştiri silahından vazgeçmez, konumunu terketmez.

Öte yandan devrimci eleştiriye karşı tahammülsüzlüğün devrimci propaganda ve ajitasyon özgürlüğüne yönelik dayatmacı bir zorbalığa dönüştüğü bu olay, karanlık bir amaca hizmet etmektedir. Kürt gençliğinin düzene karşı artan öfkesini istismar ederek komünistlere karşı yönelmeye çalışanlar, bilinçli ya da bilinçsiz olarak bu öfkeyi yolndan saptırmakta düzen dışı arayışlara dönüşmesine engel olmaktadır. Bundan dolayı da düzen güçleri tarafından istismar edilmeye ve yönlendirilmeye açık durumdadırlar.

Fakat ne yazık ki sergilenen bu tutumlar, ilgili Kürt

hareketinin siyasal öznelerinin ve bir kısım “devrimcilik” iddiasındaki çevrenin bu gerçeği anlamak ve buna uygun bir sorumluluk bilinciyle hareket etmekten yoksun olduklarını gösteriyor. Bu yaklaşım, ilki şahsında düzenin tasfiye amaçlı “açılımı”ndan dolayı özgüven sarhoşluğu yaşayanların, ikincisi şahsında ise güce tapınan küçük-burjuvanın siyasal yaklaşımıdır. Bu yaklaşımların ve bunların ürünü zorbalıkların başarıya ulaşma şansı yoktur.

Son olarak buradan ilgili Kürt hareketinin siyasal öznelerini vahim sonuçlar doğurabilecek bu saldırıları durdurmaya, devrimci-ilerici güçleri de devrimci değerlere yönelik bu zorbaca saldırılar karşısında tutum almaya çağırıyoruz.

Derleyen: H. Fırat

Derleyen: H. Fırat

Parti değerlendirilmeleri-3

Parti değerlendirilmeleri-4

Kitapçılarda...

“Açılım”da son perde

Sermaye düzeninin “Kürt açılımı” konusunda ilk dönemde oluşturduğu iyimser hava bugün büyük ölçüde dağılmış bulunuyor. Bunun böyle olmasında CHP ve MHP gibi partilerin şoven ve saldırgan tutumlarının sadece dolaylı bir rolü var. Dolaysızca rol oynayan, devletin yönetici katlarını tutan ve “açılım”da doğrudan sorumluluk üstlenen güçlerdir.

Bu güçlerden ordu “kırmızı çizgiler”i çekmekle yetinmedi. Dahası bir de buradan sağladığı politik imkanları da değerlendirme yoluna gitti. Bu amaçla “30 Ağustos Zafer Bayramı”nı bir güç gösterisine çevirmeye çalıştı. Kuşkusuz ordunun bu tutumu, onun “açılım” sürecinin dışında olduğu anlamına gelmiyor. Aksine “açılım” bir devlet politikası olarak benimsenmiştir ve bunun böyle olduğu son MGK toplantısı aracılığıyla ilan edilmiştir. Ordunun bu gerçeğe rağmen “kırmızı çizgileri” çekerek CHP ve MHP tarafından örgütlenen şoven muhalefetle yan yana geliyor izlenimi oluşturması bu gerçeği değiştirmemektedir.

Ordu kurulu düzenin bekçisi sıfatıyla bir “balans ayarı” yaparak “açılım”ın hedeflerinin dışına taşmasına engel olmak istemiştir. Fakat yine de, ordunun tutumunu sadece bununla açıklamak durumu fazlasıyla basitleştirmek olur. Çünkü, ordu ve hükümet arasında bugün her ne kadar ABD’nin iradesi üzerinden bir uyum sağlanmış olsa dahi, aralarındaki gerilim eksenini varlığını korumaktadır. Dahası, “Kürt açılımı”nın hemen öncesinde “belge skandalı” ile başlayan şiddetli bir iç çatışma dönemi yaşandı. Bu süreçte ordu köşeye sıkıştırılmış ve imajı alabildiğine yıpratılmıştı. İşte, ordunun “kırmızı çizgileri” çizmekle yetinmeyip buradan kazandığı primi “güçlü ordu, güçlü Türkiye” parolasıyla bir kampanyaya dönüştürmesinin sırrı da buradadır. Ordu böylelikle bulduğu fırsatı kullanarak bu arada bir süreliğine ertelenen düzen içi çatışmada pozisyonunu güçlendirmenin hesabını yapmıştır. Ancak bunu yaparken yine de çizgiyi aşmamaya özen göstermiştir. Zira bugün ordu cephesi hala da savunma konumunda bulunmaktadır. Zaten bu çıkışı dahi anında karşı yanıtlarla dengelenmiştir. Fakat bu kadarıyla kalmayan AKP, kırmızı çizgi çekmede orduyla yarışa girerek ondan geri kalmadığını göstermiştir.

Sonuçta, bu tutumlarla birlikte “balans ayarı” yapılan “açılım”ın sınırları net biçimde ortaya çıkmış ve kullanılan argümanlara da yansımış durumdadır. Öyle ki, başlangıçta “Kürt açılımı”, ardından “demokratik açılım” olarak tanımlanan plana geline yerde artık “Milli birlik projesi” denilmektedir.

Nitekim, konuya ilişkin bir muhasebe yapmak ve “açılım”ın bundan sonraki seyrine ilişkin yaklaşımlarını ortaya koymak üzere açıklamalarda bulunan İçişleri Bakanı Beşir Atalay da “açılım”ın üzerindeki parlak cilayı tümünden kaldırarak şunları söyledi: *“Ama bu işin başı, silahların bırakılması ve tabii tasfiye. Bunun için çok çalışmak gerekiyor. O manada bütün alternatifler üzerinde de çalışılıyor.”*

Atalay konuşmasında ayrıca, bir genel af düşünmediklerini, resmi dil üzerine bir tartışma olmayacağını ve anayasa değişikliği gibi bir niyetlerinin olmadığını da altını çizdi. Böylelikle “açılım”ın bir tasfiye operasyonu olduğu daha net biçimde anlaşıldı. Bu aynı günlerde Irak’ta bulunan Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu da Atalay’ın söylediklerini pekiştirdi. Davutoğlu, Türkiye’nin etrafında bir güvenlik havzası oluşturmak isterken PKK’nin Kandil ve Kuzey Irak’taki varlığını gözardı

edemeyeceklerini, bu varlığın bitmesi için kullanılacak yöntemlerin tümünün kullanılması gerektiğini söyledi.

Devletin hedeflerinin bu kadar net olmasına karşın sonuca ulaşmakta zorlandığı açık. Bu zorlanmanın nedenlerinden ilki, nihai amaç olan tasfiyeyi gerçekleştirebilmek için Kürt halkını ve Kürt hareketinin direngen unsurlarını ikna edecek siyasal-psikolojik koşulları bir türlü oluşturamamaktır. Halihazırda “açılım”ın ilk günlerinde bu doğrultuda alınan mesafe dahi tümünden kaybedilmiştir. Çünkü kısa zamanda görülmüştür ki, Türk halkı içerisinde yıllarca büyütülen şovenizm aşılması güç bir engeldir. MHP ve CHP’nin buna oynaması bu engeli iyice güçlendirmektedir. Düzenin toplumdaki bu şoven kirlenmeyi aynı zamanda Kürt hareketi üzerinde de bir basınca dönüştürmek üzere kullanma hesabı olmakla birlikte, bu yaklaşım işleri iyice içinden çıkılmaz hale sokmuştur. Zira bu, hem şovenizmin etkisi altındaki kitlelerin giderek kemikleşmesine yol açarken hem de Kürt halkı içerisindeki öfkeyi büyütmede, “açılım”a olan inancını zayıflatmaktadır.

“Açılım”ı zora sokan nedenlerden bir diğeri ise Öcalan’ın tutumudur. “Açılım”ın anahtarı haline gelen Öcalan’ın biçime ilişkin bazı çıkışlar dışında başlangıçta “açılım” ile uyumlu bir tutum alacağı bekleniyordu. Fakat Öcalan yaptığı çıkışlarla düzenin “kırmızı çizgileri”ni aşan bir yaklaşım ortaya koydu. Yerel meclis, bayrak, öz savunma gücü vb. argümanlar bunun ifadeleriydi. Ancak aynı açıklamalarda bunun bir pazarlık zemini oluşturma girişimi olduğunu gösteren ifadeler vardı. Zira Öcalan ilgili görüşme notlarında aynı zamanda süreçte rol üstlenebilmesi için koşullarının iyileştirilmesi gerektiğini söylüyor ve federasyon istemediğinin altını da çizme gereği duyuyordu. Devlet bu beyanlar sonrasında İmralı’nın statüsünü değiştirmek gibi bazı adımlar attı. Ancak sonuçta Öcalan’ın “yol haritası”nı da hiç değilse şimdilik saklama yoluna gitti.

Tüm bu zorluklar karşısında devlet katından bugünlerde kararlılık mesajları verilmektedir. Böyle bir mesajın verilmesinin nedenlerinden biri dağılan iyimser havayı yeniden oluşturmak olabilir. Fakat diğer yandan da geri planda tasfiyeye ilişkin bir pazarlığın sürdüğüne de yorulabilir. Ancak düzen cephesinden sürecin yönetilmesi iyiden iyiye zorlaşmış bulunuyor. Çok yönlü açmazlarla yüzyüze kalan devlet, yalpaladığı ve kendi iç çatlaklarını da kontrol edemediği ölçüde, kararlılık mesajları verse de testiyi düzenden çıkararak almış ve her geçen gün daha

çok zorlanıyor. Geline yerde toplumun şovenizmin etkisi altındaki kesimleri faşist örgütlenmeler yoluyla harekete geçirilmeye çalışılırken, diğer taraftan da Kürt halkının “açılım”a ilişkin beklentileri büyük ölçüde tükenmiştir. Başlangıçta “açılım”a karşı temkinli bir yaklaşımı mevcutken, bugün bu yaklaşım tümüyle bir hayalkırıklığı ve öfkeye dönüşmüştür. 1 Eylül alanları bunu doğrulayan olgularla doludur. Alanlara çıkan Kürt emekçileri genel olarak bu süreçten bir sonuç çıkmasını beklemedikleri yönünde tepkiler vermiş, bununla birlikte verilecek kırıntılara da artık razı olmayacaklarını ifade eden bir tutum içinde olmuşlardır. Bu bir yandan Kürt halkının kazandığı özgüveni, öte yandan ise çözüm konusunda kurulu düzene güvensizliğini göstermektedir.

Önümüzdeki günlerde devlet tarafından bu gerçekleri hesaba katan bir dizi hamlenin gündeme gelmesi kaçınılmazdır. Buna düzen içi çatlakları hafifletmeye yönelik girişimler de dahildir. Fakat asıl güçlük Kürt halkının beklentilerini bir nebze olsun tatmin etmek alanındadır. Hükümet, muhalefet ve ordu cephesinde yaşanan son “kırmızı çizgiler” yansıının ardından bu artık olanaklı değildir. Bu aşamadan sonra kırıntı hakları aşamayan bir sözde “açılım” Kürt halkını hiçbir biçimde tatmin etmeyecektir.

Bunca “açılım” gürültüsüne rağmen dağın bir kez daha fare doğurması, kurulu burjuva sınıf düzeninin Kürt sorunu konusundaki yapısal çözümsüzlüğünün yeni bir kanıtlanmasından başka bir anlama gelmemektedir. Bu gerçeğin gitgide daha açık bir biçimde açığa çıkmasının Kürt halkı cephesinde muhakkak ki önemli sonuçları olacaktır. Buna sorunun çözümüne yönelik devrimci arayışların güç kazanması da dahildir. Sermaye devleti hesaplarını bu ihtimali göz önünde tutarak da yapmaktadır. Burada en önemli ve öncelikli hedef, Kürt ve Türk emekçilerinin devrimci mücadele birliğini engellemek olacaktır.

Son haftalarda gazetemizi hedef alan provokatif saldırıları bu açıdan da değerlendirmek gerekir. Böyle bir dönemde bu saldırıların hız kazanmış olması fazlasıyla düşündürücüdür. Zamanlaması ve örgütlenme tarzı itibarıyla tümüyle düzene hizmet eden bu saldırıların el altından devlet tarafından yönlendirilmesi hiç de ihtimal dışı değildir. Bu çerçevede kışkırtma ve provokasyonlar karşısında uyanık ve duyarlı olmak, buna yönelik girişimleri ortak bir devrimci dayanışma bilinci ve ruhuyla boşa çıkarmak, ilerici-devrimci güçlerin günümüzdeki temel önemde bir sorumluluğudur.

12 Eylül protesto mitingini engellemeye çalışanların ve faşist Evren’i sahiplenelerin darbe karşıtlığı tam bir ikiyüzlülüktür...

12 Eylül’ün hesabını işçi sınıfı ve emekçiler soracak!

12 Eylül askeri faşist darbesinin 29. yıldönümünde Ankara’da yapılacak mitingün afişleri “devlet büyüklerine hakaret edildiği” gerekçesiyle yasaklandı. Miting Tertip Komitesi, mitingün tanıtımı için hazırladığı afişlere puzzle şeklinde Kenan Evren, Veli Küçük, Mehmet Ağar, Yaşar Büyükanıt, Fettullah Gülen, Devlet Bahçeli, Muhsin Yazıcıoğlu, Turgut Özal ve Tayyip Erdoğan’ın fotoğraflarını koydu. Afişte “12 Eylül Darbesinin 29. Yıldönümünde Emperyalizmi Faşizmi Darbecileri Gericiliği Şovenizmi Lanetleme Mitingi” ibaresi de yer aldı. Ankara Valiliği, “faşist, gerici, darbeci ve şovenist” ibareleriyle devlet büyüklerine hakaret edildiğini iddia ederek afişin asılmasını yasakladı.

Ankara Vali Yardımcısı Fahri Aykırı imzasıyla gönderilen yasak kararı, Miting Tertip Komitesi’ne tebliğ edildi. Tebligatta şu ifadeler yer aldı: *“İçerisinde devlet büyüklerimizin de bulunduğu kişilere ‘faşist, darbeci, gerici ve şovenist’ gibi hakaret olarak değerlendirilen söylemlerle kamuoyu oluşturmaya, halkı kışkırtmaya, toplumda hükümete ve kamu görevlilerine karşı kin ve nefret duyguları oluşturarak güvensizlik ortamı yaratmaya ve toplumda, siyasi parti taraftarı kişiler/gruplar arasında tahriklere sebep olabileceği değerlendirilen afişin, ilimiz genelinde cadde ve sokaklara asılması ve yapıştırılması valiliğimizce yasaklanmıştır.”*

Valiliğin kararına tepki gösteren Miting Tertip Komitesi adına bir açıklama yapan Ruşen Sümbüloğlu, afişin, darbelerin karanlık tarihine tanıklık etme temelinde hazırlandığını ifade etti. Afişlerinin 12 Eylül darbesinden bugüne uzanan süreci yansıtmak amacını taşıdığını belirten Sümbüloğlu, Ankara Valiliği’nin faşizmi ve zulmü teşhir etme ve hesabını sorma çabalarını saptırarak gerçeğin özünü karartma çabasında olduğunu söyledi. AKP’nin yasakçı yaklaşımının kendisini bir kez daha ele verdiğini dile getirerek, “Bu yasak, darbecileriyle hesaplaşmamış bir toplumun hükümeti olma vasfına uygun düşüyor. Bu yasak, sahte darbe karşıtlığı maskesini düşürmüştür” dedi.

Öte yandan Genelkurmay Başkanı İlker Başbuğ ve kuvvet komutanları, 4 Ağustos’tan bu yana GATA’da tedavi gören 12 Eylül askeri faşist darbesinin şefi Kenan Evren’i ziyaret ederek, darbeci paşanın “30 Ağustos Zafer Bayramı”nı kutladılar. Ziyarete Genelkurmay Başkanı İlker Başbuğ, Kara Kuvvetleri Komutanı Işık Koşaner, Deniz Kuvvetleri Komutanı Uğur Yiğit, Hava Kuvvetleri Komutanı Hasan Aksay, Jandarma Genel Komutanı Atilla Işık ve Ankara’da görevli orgeneraller katıldılar. Generaller ziyarete tam tekmil katılarak faşist Evren’in izinden yürüdükleri mesajını verdiler.

Tüm bu gelişmeler de gösteriyor ki, bugün 12 Eylül rejimi devam ediyor. Onun işçi sınıfı ve emekçi kitlelere giydirdiği deli gömleği hâlâ parçalanmış değildir. İşçi ve emekçiler üzerindeki baskılar devam ediyor, sendikalaşma, örgütlenme ve hatta grevler fiilen engelleniyor. Ekonomi krizlerle sarsılıyor ve krizlerin faturası her zamanki gibi işçi ve emekçilere çıkartılıyor. Siyasal baskılar, yasaklar ve yasaklamalar devam ediyor. Devrimciler hücrelere tıkılıyor, katlediliyor. Kürt ulusuna karşı inkâr ve imha

politikaları uygulanmaya devam ediliyor.

Cuntayla grevler yasaklandı, sendikalar kapatıldı, artık asalak kapitalist patronların gülme dönemi başlamıştı. Cunta zulmün, İMF-TÜSİAD ikilisi ekonominin yönetimine geçmişti. Bu “düzenleme” bugün aynen sürüyor. 12 Eylül’den bu yana geçen 29 yıl boyunca bu ülkede İMF-TÜSİAD kararları devlet politikası olarak uygulandı ve uygulanmaya devam ediyor. İMF-TÜSİAD kararlarının uygulanması için, “istikrar” adına her türlü zulmü, baskı ve yasağı uygulayan 12 Eylül generalleri ile bugün sermaye devletinin başında bulunan generaller ve hükümet arasında hiçbir fark yoktur. Emperyalizmin ve işbirlikçilerin çıkarları için yüzbinlerce işçi sokaklara atılarak işsiz bırakıldı. Zamlar kesintisiz sürdürüldü.

Bugün AKP hükümeti, dış politikada ABD’nin, ekonomide İMF-DB’nin, siyasette MGK’nın kurmaylığında, önüne konulan yeni sömürü programını harfiyen uygulayarak emekçileri cunta yıllarından çok daha derin bir sefalet, açlığa, işsizliğe sürüklüyor. 12 Eylül, İMF reçeteleriyle, tekellerin vurgunlarıyla, yolsuzluklarla bugün de sürüyor.

12 Eylül bugün MGK’sı, Anayasası ve YÖK’ü ve YHK’sıyla sürmektedir... 12 Eylül rejimi, kışla nizamını üniversitelere taşımak için YÖK’ü kurdu. Uygulamalar sonucu yıllarca sessiz kalan öğretim üyelerini bile isyan ettiren YÖK, üniversitelerde 12 Eylül’ü sürdürüyor.

12 Eylül sabahı yönetimde kendilerini Milli Güvenlik Konseyi olarak adlandıran generaller cuntası vardı. Bugün de sermaye devletinin başında sayısal ve siyasal ağırlığını generallerin oluşturduğu bir kurum, yani Milli Güvenlik Kurulu var. 12 Eylül, iplerin tümüyle generallerin eline geçmesinden başka bir şey değildi. MGK bugün tüm temel karar ve politikaların belirlendiği mercidir.

12 Eylül, öncesi ve sonrasıyla tam bir kontrgerilla operasyonudur. Kontrgerilla devleti 12 Eylül ile birlikte daha da tahkim edilmiş, kontrgerilla faaliyetlerinin kapsamı genişletilmiştir. Yeni bir devrimci gelişmenin önüne geçmek, Kürt halkının yükselttiği mücadeleyi boğmak için en kirli yol ve yöntemler kullanılmış, “devlet hizmetine alınan” katillerin ve mafyacaların sayısı artırılmıştır. Bugün Susurluk, Şemdinli ve Ergenekon’la ortaya çıkanlar, buzdağının sadece görünen yüzüdür.

ABD’nin 12 Eylül cuntasındaki rolü artık bir sır değildir. Evren şefliğindeki cunta yönetime el koyduğunda nasıl sevindikleri, cuntacılar “bizim oğlanlar” diye söz ettikleri biliniyor. 12 Eylül cuntasının geliş nedenlerinden belirleyici olanı, ülke içinde devrimci mücadelenin gelişmesidir. Bir diğer neden ise, İran devrimi ve Afganistan’daki gelişmeler sonucunda emperyalizmin Ortadoğu’daki durumunun sarsılmış olmasıdır. ABD emperyalizmi daha “istikrarlı”, yani muhalefeti sindirmiş bir Türkiye’ye ihtiyaç duymaktadır. Nitekim, 12 Eylül’le birlikte Türkiye daha açık bir biçimde emperyalizmin hizmetine girmiştir

ABD emperyalizmi dünya halklarını boyunduruk altına almak, gelişen devrimci mücadeleleri bastırmak için cuntalara başvurmuştur. Binlerce ilerici-devrimcinin öldürülmesi, paşaların emperyalizmin

sömürü düzeni korumaya alınmıştır. Latin Amerika ülkelerinden Türkiye’ye kadar onlarca ülkede gerçekleştirilen cuntaların temel nedeni budur. Ve bu cuntaları tezgâhlayan bizzat CIA’dır. Cuntacılar CIA’nın kontrgerilla okullarında yetiştirilmiştir.

ABD, bugün Türkiye açısından 12 Eylül’de yürürlüğe koyduğu planı uygulamaya devam ediyor. ABD’nin 12 Eylül planının özü, bir daha cuntaya başvurma gereği duyulmayacak bir baskı ve terör rejimini kurumlaştırmak olmuştur. Zira, ABD’nin bölgedeki çıkarlarına taşeronluk yapabilmesi için, Türkiye’de ilerici-devrimci bir hareketin gelişmesine izin verilmemelidir!

Sonuç olarak, 12 Eylül bir sınıfın çözümüdür. Türkiye burjuvazisi ve uluslararası burjuvazinin açmazına çözüm olarak gündeme gelmiştir. Dolayısıyla o, İMF-TÜSİAD sosyal yıkım politikalarından, kontrgerilla operasyonlarından, başta ABD olmak üzere emperyalizmin çıkarlarından ayrı düşünülemez.

Bu çerçeveden bakıldığında, 12 Eylül’ü protesto mitingü afişinin yasaklanması da, generallerin faşist Kenan Evren’e sahip çıkması da tesadüf değildir. Elbette tüm bu yaşananlar, son yıllarda Ergenekon üzerinden koparılan “darbe karşıtlığı” gürültüsünün de sahteliğini tüm açıklığı ile önümüze sermektedir.

Açıktır ki, çürüyen düzenden, çeteleşen devletten hesap sormak işçi sınıfının, emekçilerin ve tüm ezilenlerin görevi ve sorumluluğudur. Çeteleşen devletle hesaplaşmak, her bakımdan çürümüş ve kokuşmuş bir sınıf olan burjuvazinin sınıf egemenliği ile hesaplaşmak demektir. Ancak baskı, sömürü ve köleliğin kaynağı olan sermaye düzenini hedef alan devrimci bir mücadele sermayenin çeteleşmiş devletini geriletebilir ve nihayet kokuşmuş düzeni ile birlikte tarihe gömebilir.

Savaş aygıtının şefi Rasmussen'in Ankara ziyareti...

Türk egemen sınıfları NATO'da daha etkin roller peşinde!

Kısa süre önce NATO şefliğine terfi eden Danimarka eski başbakanı Anders Fogh Rasmussen, ilk ziyaretlerinden birini Türkiye'ye gerçekleştirdi.

Hatırlanacağı üzere, Rasmussen NATO şefliğine atandığında Tayyip Erdoğan ile müritleri bundan rahatsız olmuş, ancak Washington'daki efendilerin araya girmesiyle sorun çözülmüştü. Hal böyleyken, savaş aygıtı şefinin ilk ziyaretlerinden birini Türkiye'ye yapması hayra alamet değil.

İki gün süren ziyaret sırasında Cumhurbaşkanı Abdullah Gül, Başbakan Tayyip Erdoğan, Genelkurmay Başkanı İlker Başbuğ, Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu, Savunma Bakanı Vecdi Gönül gibi üst düzey devlet yöneticileriyle görüşen Rasmussen, Türk devletinin 60 yıldır savaş aygıtı NATO'ya sunduğu etkin hizmete bir kez daha dikkat çekti. NATO adına üstlendikleri tetikçilik rolünü övünç kaynağı sayan Türk devlet erkani ise, bu alçaltıcı role her zamankinden hevesli olduklarını dile getirme yarışına girdi.

Öncelik Afganistan işgali

Afganistan bataklığında çırpınan işgalci güçlerin aczine, son haftalarda tabutlarla taşınan asker sayısındaki artış da eklendi. Savaş aygıtının Brüksel'deki şeflerini diken üstünde bırakan bu gelişmeler, Afganistan'da olası bir fiyaskoyu önlemeyi öncelikli sorun haline getirdi. Öyle ki, son aylarda NATO şefleri ikide bir üye devletlerden savaşa katılacak ek kuvvetler talep etmeye başladılar. Tersiyöndeki açıklamalara rağmen, NATO şefinin Türkiye ziyaretinin merkezinde de aynı talepler yer aldı.

Türkiye-AB ilişkileri, Kıbrıs sorunu gibi konular gündeme gelse de, ziyaretin merkezinde Afganistan sorunu vardı. Türk ordusunun Kasım ayında işgalci güçlerin komutasını üçüncü kez üstlenmesi, var olanlara ek olarak 850 Türk askerinin Afganistan'a gönderilmesi, işgalciler tarafından devşirilen Afgan polis ve ordu birliklerinin eğitilmesi NATO şefinin esas gündemini oluşturdu.

AKP'nin iftar yemeğine katıldıktan sonra Tayyip Erdoğan'la ortak basın toplantısı düzenleyen Rasmussen, Türkiye'nin NATO için çok önemli ve elzem bir müttefik olduğunu vurguladı. Türk devletinin özellikle Ortadoğu ve Orta Asya bakımından üstlendiği role dikkat çeken NATO şefi şunları söyledi: *"Görevimin bu ilk günlerinde Ankara'ya gelmem, önemli ve güçlü bir müttefik olan Türkiye'ye atfettiğim önemin bir göstergesidir."* Ankara'daki NATO tetikçilerinin Afganistan'daki faaliyetlerine de değinen Rasmussen, *"Türkiye burada da önemli siyasi ve askeri bir rol oynamaktadır"* diyerek, bundan duyduğu memnuniyeti ifade etti.

Türk sermaye devletinin Afganistan'da yaptığı işlere övgüler yağdıran NATO şefi, elbette Türk ordusunun Afganistan bataklığında daha aktif roller üstlenmesini de talep ediyor. Nitekim hükümetin Afganistan'daki savaşa ek kuvvet gönderme konusunda bazı kaygılarını hatırlatan gazetecilere, *"Müslüman olan askerlerin muharebe görevleri üstlenmeleri, bunun din ile ilgili bir konu değil, terörizmle mücadele olduğu gerçeğinin altını çizerek"*

Türkiye'nin de terörle mücadele konusuna odaklı bir ülke olduğunu düşünüyorum" şeklinde yanıt veren Rasmussen, Türk ordusunun savaşa daha aktif bir katılım sağlaması gerektiğini açıkça talep etti.

NATO'cu AKP!

Hemen her konuşmasında barıştan, istikrardan, kardeşlikten söz eden dinci gericiğin şefi Tayyip Erdoğan, *"60'ıncı yılını dolduran NATO'nun Avrupa-Atlantik coğrafyasında barış ve istikrarın en etkin garantörü olma niteliğini sürdürdüğünü"* öne sürerek militarist zihniyetini bir kez daha açığa vurdu. *"Hatta, soğuk savaşın sona ermesinden yaklaşık 20 yıl sonra dahi NATO'ya duyulan ihtiyaç azalmamış, bilakis artmıştır. Bu durum NATO'nun üstlendiği yeni sorumluluklardan ve ittifaka üye olmayı bekleyen ülkelerin varlığından açıkça görülüyor"* diye konuşan Erdoğan, halkların celladı NATO'nun küresel jandarmalık misyonuna pervasızca destek verdi.

Türkiye'nin 57 yıldır her türlü çabasına destek verdiği NATO'nun "sadık ve sabık bir ortağı" olduğunu vurgulayan Amerikancı Tayyip, bundan sonra da katkıda bulunmaya devam edeceklerini kaydetti.

Ortadoğu halklarının kanını akıtan NATO'yu İslam dünyası ile barıştırmaya işini ise, dışişleri bakanı Ahmet Davutoğlu üslenmiş görünüyor. Davutoğlu'nun, görüştüğü Rasmussen'e, İslam Konferansı Teşkilatı (İKT) ile daha yakın temaslarda bulunmasını telkin ettiği bildirildi. NATO ile İKT'nin ortak bir konferans düzenlemesini tavsiye eden Davutoğlu, Müslümanlar ile Batı dünyası arasındaki yanlış algılamaların bu sayede giderilebileceğini savunuyor. Türk devletinin NATO ile İKT arasında kurumsal bir iletişim mekanizması kurabileceğini söyleyen Davutoğlu, emperyalist-siyonist zorbaların, Ortadoğu halkları nezdinde yerlerde sürünen imajını düzeltmeye hevesli görünüyor.

Emperyalist güçlerle suç ortaklığını pekiştirme hevesi

60 yıldır NATO/emperyalist zorbalar adına tetikçilik yapan Türk burjuvazisi ile onun devleti, gelinen yerde daha aktif roller talep ediyor. Muhammed karikatürü ile ilgili krizi bahane ederek eski Danimarka başbakanının NATO Genel Sekreterliği'ne atanmasına karşı çıkan Türk devlet erkani, bu sorunu pazarlık konusu yaparak, NATO'nun sivil ve askeri kanatlarında üst düzey görevler talep etti. Belli vaatler karşılığında Rasmussen'in atanmasına onay veren Türk devleti, şimdi verilen sözlerin yerine getirilmesini istiyor.

Türk devletinin bu yöndeki talebini Rasmussen de teyit ediyor. *Milliyet*'in internet sitesinde yayınlanan röportajında, *"hem NATO'nun Türkiye'den çok beklentileri var, hem de Türkiye NATO'dan bir şeyler bekliyor, NATO'da daha etkili olmak istiyor"* diye konuşan Rasmussen, Türk devletinin NATO'nun üst kademelerinde genel sekreter yardımcılıklarında Türklere yer verilmesini istediğini söyledi.

Bu arada NATO'nun Suriye konusunda...

yazımı" için görevlendirilen, başkanlığını ise eski ABD dışişleri bakanlarından Madeline Albright'ın yaptığı 12 kişilik "akıl adamlar" arasında, Türkiye'nin NATO Daimi Temsilciliği görevinde bulunan emekli büyükelçi Ümit Pamir de yer alıyor. Ancak Ankara'daki NATO tetikçileri bu kadarla yetinmek istemediği için, genel sekreter yardımcılığı da talep ediyorlar. Emperyalist zorbalarla suç ortaklığının daha da pekiştirilmesi anlamına gelen bu girişim ile Türk egemen sınıfları, yağmadan aldıkları payı büyütme hesabı içindeler.

Halkların celladı NATO dağıtılmalıdır!

Kürt sorununa iğreti çözüm planını "demokratik açılım" diye yutturmaya çalışan sermaye iktidarı, aynı günlerde saldırganlık ve savaş aygıtı NATO'da daha aktif roller talep ediyor. NATO'da daha aktif roller, emperyalist saldırganlarla suç ortaklığını derinleştirmekten başka bir anlam taşımaz. Bu ise, işçi sınıfına, emekçilere, ezilen Kürt halkına, ilerici-devrimci güçlere karşı daha saldırgan bir politikanın gündeme gelebileceğine işaret ediyor. Zira dış politikada saldırganlığa her zaman iç politikada devlet terörü eşlik eder.

Bu gerici saldırının hedefindeki işçi sınıfı, emekçiler, ezilen Kürt halkı, ilerici-devrimci güçler Türk egemenlerinin militarist politikalarına karşı mücadeleyi yaygınlaştırmalı, emperyalistlerle yapılan tüm anlaşmaların iptalini talep etmeli, savaş aygıtı NATO'nun dağıtılması şiarını yükseltmelidirler.

“Kürt açılımı” aldatmacası dökülüyor

“Kürt açılımı” tartışmaları sürüyor. Genelkurmay Başkanı da tartışmalara katılmış bulunuyor. Yaptığı açıklamada Kürt sorununa ilişkin “kırmızı çizgileri”, “PKK’yla mücadeleye devam edeceğiz”, “kültürel farklılıkların siyasallaştırılmasına karşı çıkaracağız” sözleriyle ortaya koydu.

Düzenin tüm kurumları, Genelkurmay Başkanı’nın “Üniter devlet, tek millet, tek bayrak” üçlemesinden oluşan tekçi anlayışla yaptığı açıklamalara tam destek verdiler. Bu koro 30 Ağustos “Zafer Bayramı”nda da sürdü. Generaller özellikle bu günü şovenizmi tırmandıracak biçimde değerlendirmeye çalıştılar. Son olarak İçişleri Bakanı da, 31 Ağustos günü yaptığı açıklamayla, bireysel hakların tartışılabileceğini ancak Kürt halkının kolektif haklarının tanınmayacağını, genel affın ve anayasa değişikliğinin ise gündemlerinde olmadığını dile getirerek, sermaye devletinin Kürt sorununa ilişkin “kırmızı çizgiler”ine sahip çıktı.

Ordu her ne kadar Kürt açılımının arkasında olduğunu, hükümetin girişimlerini desteklediğini son MGK toplantısında ortaya koysa da, CHP ve MHP’nin bayraktarlığını yaptığı tepkileri üzerine alınmak bir yana, AKP’yi zorlayan yaklaşımlardan durumunu güçlendirme temelinde yararlanmaya çalışıyor. Cumhurbaşkanlığı seçim süreci ve sonrasında itibarları epeyce sarsılan generaller, “Kürt açılımı” tartışmalarından kazançlı çıkma, pozisyonlarını daha da güçlendirme hesabı içerisinde.

İlker Başbuğ’un, “*her konuyu tartışma özgürlüğünün, devletin varlığını riske sokacak, ülkeyi kutuplaşmaya, ayrışmaya ve çatışma ortamına sokacak konuları içermemesi gerektiğine inandığı*” şeklindeki sözleri, Kürt sorunu eksenli tartışma ortamının TSK’yi tedirgin ettiğini göstermektedir.

İlker Başbuğ’un son açıklamaları hem devletin politikasının ifadesidir, hem de ordu merkezli kligin AKP karşısında elini güçlendirmeye yöneliktir.

Sermaye devleti sınırlı bazı kültürel haklardan oluşan “çözüm paketi”yle derin tarihsel-toplumsal köklere sahip Kürt sorununu kendince “çözme”ye çalışıyor. Bu güdük “açılım”ın esası; ilçe, köy ve mezraların isimlerinin talep olması halinde Kürtçe veya diğer eski isimlerle değiştirilmesi, üniversitelerde Kürt Dili ve Edebiyatı bölümleri kurulması, Kürtçe yayın ve özel TV’lerin önünün açılması, Kürt illerindeki devlet dairelerinde Kürtçe bilen personel istihdam edilmesinden oluşuyor. Bir-iki kültürel taleple “sorun çözülüyor” havası yaratılırken, Kürt halkının en temel ulusal-siyasal talepleri yok sayılıyor.

Amerikancı rejimin son günlerdeki toplam tablosuna bakıldığında, devletin temel gücü olan ordunun “Kürt açılımı” tartışmalarına aktif olarak katıldığı görülüyor. MHP ve CHP’nin AKP’yi sıkıştıran yaklaşımlarına örtülüler olarak da olsa omuz veriyor. Egemenlik, rant ve iktidar savaşında mevzi kaybeden ordu, iğreti çözüm planının sınırlarını çizmeye, böylelikle iç egemenlik savaşından bu vesile ile avantajlı çıkmaya çalışıyor. CHP ve MHP de bu nedenle İlker Başbuğ’un son açıklamasını memnuniyetle karşıladılar.

Kürt sorununda resmi devlet politikasının iflası, Amerikan çözüm planının uygulama aşamasına geçmesiyle düzen tarafından da kabul edildi. Gerici düzen partileri arasındaki dalaşın sertleşmesi, Kürt sorunu konusunda yeni politikanın kapsamı konusundaki anlaşmazlıktan kaynaklanıyor. ABD ile

işbirlikçi tekelci burjuvazinin taleplerini karşılamak, gelecek seçime dönük hesaplar, şovenizmin toplumsal etkisini oya tahvil etme kaygısı vb., çatışmanın sertleşmesine yol açıyor.

Genelkurmay Başkanı’nın son açıklamaları, Amerikan çözüm planı çerçevesinde Kürt sorununa ilişkin bir gelişmenin oldukça zor olduğunu gösteriyor. Kaldı ki, Amerikan çözüm planı uygulansa bile, Kürt sorunu çözülmüş olmayacağı gibi emekçilerinin temel sorunlarında da kayda değer hiçbir değişiklik olmayacaktır.

Bugün çözüm olarak sunulan “Kürt açılımı”, Kürt halkının ulusal özgürlük taleplerine yanıt vermek bir yana, tümüyle onu boğmaya yöneliktir. Düzenin “Kürt açılımı” en fazlasından varolan hak kırıntılarının bir parça artmasına yol açacaktır. Bunun ise, Kürt sorununun çözümüyle, Kürt halkının ulusal özgürlük taleplerinin karşılanmasıyla herhangi bir ilişkisi yoktur.

Sermaye devletinin amacı Kürt sorununu çözmek değildir. Ordusuyla, hükümetiyle sermaye devletinin temel amaçlarından ilki, ulusal hareketi silahsızlandırıp teslim almaktır. İkincisi ise Kürt halkının ulusal özgürlük umudunu bitirmek, direnişçi kimliğini kırabilmektir. Düzenin temellerini sarsmadan “Kürt açılımı” sürecini en az zayıyla atlattır.

Düzen içi çözüme endekslenen Kürt siyasi çevreleri ise, son gelişmeler karşısında düzenin Kürt sorununa ilişkin asgari demokratik düzenlemeler yapacağına ilişkin umutlarını iyice kesmeye başladılar. Özellikle Tayyip Erdoğan’ın tekçi anlayışla yaptığı son açıklamalar, Kürt hareketinde çözüme dair iyimser yaklaşımların ne denli yersiz olduğunu bir kez daha gösterdi.

Düzen güçleri ve liberaller tarafından yayılan sahte hayallerin işçi sınıfına, emekçilere ve Kürt halkına kazandıracağı hiçbir şey yoktur. Kürt halkı sonu hüsrarla bitecek bu hayallere prim vermemeli, önüne sürülecek kırıntıların devrimci ulusal temelde verilen mücadelenin ve ödenen bedellerin sonucu olduğunu bir an bile unutmamalıdır.

Kürt halkı, kurulu toplumsal düzeni yıkmayı hedefleyen devrimci mücadele çizgisinde tüm milliyetlerden Türkiye işçi sınıfı ve emekçileriyle birlikte savaşımı yükseltmelidir. Zira Kürt işçi ve emekçileri için gerçek ve kalıcı bir çözüme ancak Türkiye işçi sınıfı ve emekçileriyle birlikte devrimci mücadele yükseltilerek ulaşılabilir. Tüm demokratik siyasal sorunların olduğu gibi Kürt ulusal sorununun çözümü de, ancak devrime dayalı bir politik mücadelede gösterilecek ısrarın sonucu olarak ortaya çıkabilir.

Sermaye devletinden şimdi de
“Ermeni açılımı”...

Kardeşlik değil sömürü ve egemenlik peşindeler!

Sermaye devleti “Kürt açılımı”ndan sonra şimdi de “Ermeni açılımı” yaptı. Tayyip Erdoğan tarafından açıklanan “Ermeni açılımı”, Ermenistan ile İsviçre’nin arabuluculuğuyla yapılan görüşmelerin ürünü olarak ortaya konulmuş protokollerden oluşuyor. Bu protokollerin belirlenmiş bir “yol haritası”na göre hayata geçirilmesi planlanıyor. Bu yol haritasına göre, iç istişarelerin 6 hafta içinde tamamlanmasının ardından protokollerin imzalanması hedefleniyor.

Bu durumda atılması planlanan adımlar ise şunlardan oluşuyor: Karşılıklı olarak diplomatik ilişki kurulması, diplomatik temsilcilik açılması, protokolün yürürlüğe girmesinden sonraki iki ay içinde ortak sınırın açılması ve Türk, Ermeni ve İsviçre temsilcileri ile uluslararası uzmanlardan oluşacak bir ortak tarih komisyonunun kurulması.

“Ermeni açılımı”nın duyurulmasının ardından Kürt sorunu konusunda hazır olan şoven cephe hep bir ağızdan saldırıya geçti. Hepsisi de yapılanın Türkiye’yi bölünmeye götürecek yeni bir adım olduğu konusunda bildik argümanlarını sıraladılar ve Ermeni halkına yönelik düşmanlıklarını kustular. Ermenistan’ın Türkiye üzerindeki oyunlarından dem vurup durdular. Amerikan uşaklığıyla sicili bozuk olan bu faşist cephe, yapılanın bir ABD oyunu olduğunu belirtmeyi ihmal de etmedi. Böylelikle, halkın anti-ABD’ci duygularını istismar ederek şovenist zehirlerini daha etkili kullanmayı hesap ediyorlar.

Atılan adımın bir ABD planı olduğuna kuşku yoktur. Sermaye devleti, Obama’nın Türkiye ziyaretinde önüne koyduğu görevleri harfiyen yerine getiriyor. Obama’nın ziyaretinde koyduğu görevlerden birisi “Kürt açılımı”, diğeri ise “Ermeni açılımı”ydı. Obama ayrıca Büyükada’daki Ruhban Okulu’nun açılmasını da talep etmişti. Dolayısıyla, devletin bugün yaptığı her iki açılımın kaynağında ABD ve onun Ortadoğu ve Kafkaslar’a ilişkin planları olduğu açık. ABD, kendi bünyesindeki Kürt sorununu bir çatışma alanı olmaktan çıkarmış bir Türkiye’ye Irak’ta rol vermek hesabındadır. Ermeni açılımıyla amaçlanan ise, ABD’nin Kafkaslar’da Rusya ile yürüttüğü güç ve nüfuz mücadelesinde Türkiye üzerinden Ermenistan’ı kazanabilmektir. Fakat böyle olması bunların bir dayatma olduğu anlamına gelmez, zira Türkiye’nin egemen sınıfları açısından da bu “açılım”ları yapmak sınıf çıkarlarının gereğidir.

İşte bunun içindir ki, gerici sınıf çıkarlarının damgasını vurduğu bu “açılımlar”dan halkların ihtiyaçlarını ve taleplerini karşılayacak bir sonuç çıkamaz. Çünkü, emperyalistler ve işbirlikçileri halklara özgürlük ve barış getirmek değil, kölelik ve daha fazla sömürü peşindedirler. Bunun için yıllarca Kürt ve Ermeni düşmanlığı yapan, bu düşmanlığı bir politika haline getirip halkları zehirleyenler, bugün barış ve demokratik haklardan bahsedebiliyorlar. Ezilen emekçi halklar, kanlarını ellerinde taşıyan ve esasında barış ve kardeşlikten söz ettikleri yerde dahi yeni kıyımların koşullarını hazırlayan bu sömürücü egemenlerden bir yarar ummamalıdır.

Gerçek bir barış ve kardeşliği ancak emperyalistlere ve işbirlikçilerine karşı enternasyonal mücadele birliği sağlayabilir. Bu mücadelenin ürünü olarak, baskı ve eşitsizliğin tüm biçimleri ve kaynakları kurutulabilir.

1 Mayıs Mahallesi Festivali'nde gazetemize yönelik alçakça saldırı...

Sesimizi engellemeye gücünüz yetmez!

Bu yıl 7. 'si düzenlenen ve 28 Ağustos 2009 tarihinde başlayan Geleneksel 1 Mayıs Mahallesi Festivali'nde açılan gazetemiz Kızıl Bayrak'ın standı, DTP'li bir grup tarafından saldırıya uğradı.

Saldırı sırasında gazetemizin standı dağıtılırken çalışanlarımız da fiziki saldırıya uğradı. Saldırı sırasında bir sınıf devrimcisi kafasından, diğeri ise kasıklarından yaralandı.

Sınıf devrimcileri saldırı karşısında kendilerini savunurken, saldırının ardından devrimci dostlarımızın da desteğiyle standımız yeniden açıldı. Festivali örgütleyen siyasal özneler saldırının ardından festivalden çekilme kararı alırken festival programı da iptal edildi.

Gazetemiz **Kızıl Bayrak** ve devrimci siyasal faaliyetimize yönelik devletin baskı, gözetim, yasaklama ve sansür biçiminde süren engelleme çabası biliniyor. Bu saldırılar yeni değil. Tarih sahnesine çıktığımızdan bu yana neredeyse kesintisiz sürmüştür bu saldırganlık. Kuşkusuz devletin bu saldırganlığının bir siyasal sınıf mantığı var. Bunun için her saldırıyı büyük bir soğukkanlılıkla ve devrimci direnişçi bir duruşla karşılıyoruz.

Fakat bugünlerde yeni bir saldırganlık biçimiyle karşılaştık. Geçtiğimiz günlerde gazetemizi basan, Kürt hareketine yakınlığıyla bilinen Gün Matbaası, "basmama" tehdidiyle gazetemize sansür uygulamaya kalktı. Gerekçe, gazetemizde M. Can Yüce'nin yazılarına yer vermemizdi. Gazetemizle ilişkisi tümüyle ticari boyutlarda olan bu matbaanın bugüne kadar her türlü saldırıya karşı ilkelerden ödün vermeden yayıncılık yapan **Kızıl Bayrak**'a böyle bir dayatmada bulunmasını hakaret saydık. Bunun için bu mabaayla ilişkimizi kestik ve durumu da kamuoyuna "Zorunlu bir açıklama" başlığıyla duyurduk.

Açıklamamızda bu girişimi, "Devrimci basına yönelik saldırıların arttığı ve dayanışmanın

yükseltilmesinin büyük bir önem taşıdığı bir süreçte **Kızıl Bayrak** gazetesinin yayın faaliyetini aksatmaya ve sansüre tabi tutmaya yönelik bir girişim" olarak değerlendirmiş ve bu saldırının "özgür basın geleneği"ni savunmak için devlete karşı yıllarca direnmiş, her türlü saldırıya, baskıya, katliama karşı mücadele etmiş bir hareketten gelmesini düşündürücü bulduğumuzu belirtmiştik.

Fakat, muhataplarımız bu açıklamamız üzerine oturup düşünmek ve gerekli sonuçları çıkarmak yerine saldırılarının dozunu yükseltmeyi seçmişlerdir. 30 Ağustos günü, 1 Mayıs Mahallesi'nde yapılan festivalde, M. Can Yüce'nin yazısının yer almasını gerekçe göstererek gazetemizin satışını engellemeye kalkmışlar, engelleyemedikleri için de standımıza saldırmışlardır. Çalışanlarımızın darp edilip, standın dağıtıldığı bu saldırı, komünist faaliyete ve devrimci eleştiriye karşı tahammülsüzlüğün ürünü alçakça bir saldırıdır. Özünde devletin faşist baskı ve teröründen farkı yoktur.

Fakat bilinmelidir ki, bugüne kadar devletin türlü baskı ve işkencesine karşı diz çökmediğimiz gibi bu türden saldırılar karşısında da diz çökmeyiz, papuç bırakmayız. Şu da iyi bilinmelidir ki, bu saldırıyı yapanların ne Kürt halkının özgürlük mücadelesiyle, ne de demokratik hak ve özgürlük mücadelesiyle yakından uzaktan bir ilgisi yoktur, olamaz. Bu tür davranışlar sadece ve sadece döner sahibini vurur.

Tüm devrimci, ilerici güçleri bu saldırıyı kınamaya ve hesap sormaya çağırıyoruz. Yine ilgili Kürt siyasal öznelerini bu saldırıları durdurmaya, gazetemize yönelik bu alçakça saldırıyla ilgili açıklama yapmaya çağırıyoruz.

Kızıl Bayrak

30 Ağustos 2009

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://tr.industry.org>

Yaşanan saldırı üzerine

Devrimcilerin, ilericilerin, demokratların yıllarca harcadığı emekler, ödediği bedeller sonucunda geleneksel hale getirilen 1 Mayıs Mahallesi Kuruluş Festivali'nin 7.si, ortak bir ruh ve dayanışma ile başlamıştı. 3. gününde ise festival, programına uygun olarak devam ediyordu.

Bir ara, DTP'lilerin kendi aralarında konuşmalar yaptığını ve sürekli olarak standımıza baktıklarını gördük. Bir müddet sonra gelip gazeteyi açıp bazı sayfalara baktılar. Bu gazeteye bakma işlemini farklı kişiler birkaç kez daha tekrarladı. Bu sırada halen standımıza ve bize bakmaya devam ediyorlardı.

Bu sırada 2 Eylül şehitleri anma yürüyüşünün saati yaklaştığı için festivale katılan tüm bileşenler olarak bir araya gelinip yürüyüşün son durumu gözden geçirildi. Daha sonra yürüyüşe katılmak için son hazırlıklarımıza başladık. Bu esnada DTP İl örgütünden olan DTP temsilcisi yanında iki kişi ile standımıza gelerek gazetemizde çıkan yazı hakkında konuşmak istediklerini söyledi.

DTP'liler "Önderliğimiz hakkında tasfiyeci, teslimiyetçi diyen ve hakaret içeren yazıların olduğu bir gazeteyi bulduğumuz alanlarda sattırmayız. Gazeteyi stanttan kaldırmak ve satmamız. Aksi halde kötü olur" biçiminde tehditler savurdular. Bizler de gazeteyi satmaya devam edeceğimizi ifade ettik. Daha sonra festivale katılan bileşenlere durumu bildirdik. Tekrar festival bileşenleri olarak toplandı. ESP'nin gazeteyi kaldırmanın bir "olgunluk" olacağı fikri dışında, tüm bileşenler gazetenin kaldırılmaması görüşünde hemfikir. Fakat DTP'liler saldırı tehditlerini sürdürdüler.

Yürüyüş saatinin gelmesinden kaynaklı konuşmanın yürüyüş sonrasına bırakılması ve tartışmalar bir sonuca bağlanana kadar bir saldırı olmaması yönündeki ısrar sonucu DTP ikinci bir konuşma yapıldı kadar bir saldırı yapılmayacağını, fakat ikinci konuşmadan sonra yarım saat içinde gazete kaldırılmazsa saldırıya çıkacaklarını söyledi.

Bunun üzerine yürüyüşün başlayacağı noktaya doğru topluca yola koyulduk. Basın açıklamasının okunduğu sırada DTP'liler saldırıda kullanacakları sopaları ve boruları hazırladılar, saldırı üzerinde konuşmalar yaptılar. Açıklama bittikten sonra yine toplu şekilde festival alanına doğru yürüyüşe başlandı. Bu esnada DTP temsilcileri yanlarına aldıkları 40-50 kişilik bir grupla hızla festival alanına gelerek **Kızıl Bayrak** standını dağıtıp, tüm gazeteleri yırttılar. Ayrıca stantta olan yoldaşımıza saldırıp yaraladılar. Standa gelen diğer yoldaşlarımız da aynı biçimde saldırıya uğradılar. Araya diğer bileşenlerin girmesiyle saldırı sona erdi. Yaralı olan yoldaşlarımız hastaneye götürüldü. Bu esnada başka bir yoldaşımız daha saldırıya uğradı. Saldırı sonrası devrimci dostlarımız gelerek standımızı tekrar açmamıza yardımcı oldular ve olası bir saldırı ihtimaline karşı sürekli yanımızda oldular.

Festival Yürütmesi saldırı sonrası DTP ile yaptığı toplantıda DTP'nin saldırıyı sürdüreceğini ifade etmesi sonucu festivalin bitirilmesi fikrine vardı. Festival bileşenlerinden sadece ESP "gazeteyi kaldırma erdeminin gösterilmesi gerektiği"ni söyleyerek ayrı bir tutum aldı. Biz ise "Kimsenin ifade özgürlüğünün engellenemeyeceğini bundan kaynaklı gazetemizi kaldırmayacağımızı" söyledik. Bunun sonucunda festival iptal edilmiş oldu.

Bu esnada ESP temsilcisi, DTP'lilerin festival iptal olursa yine saldırıya çıkacaklarını, "mahalleden onları çıkarmayacağız" dediklerini, saldırın boyutunun büyük olacağını, festivali bitirmenin kendilerini engellemeyeceğini söyledi. Ayrıca DTP'lilerden aldığını ifade ettiği belindeki silahı çıkararak tüm bileşenlere gösterdi. Böyle bir saldırıda oluşacak sorumluluğu kimsenin kaldırmayacağını bildiren yürütme, festivalin bitirilmesi kararına vardı. Herhangi bir saldırının tekrar yaşanmaması için de öncelikle **Kızıl Bayrak** standının toplanıp alandan çıkarılması karar altına alındı.

Tüm bunlar yöneten kurumun kimliği ve şiddetinin düzeyi konusunda yeterli açıklığı sunmaktadır.

BDSP / Ümraniye

1 Eylül Dünya Barış Günü eylemlerinden...

1 Eylül Dünya Barış Günü, birçok ilde gerçekleştirilen miting ve basın açıklamalarıyla karşılandı.

Diyarbakır:

Demokratik Toplum Kongresi'nin (DTK) "Onurlu bir barışa evet" sloganı ile Diyarbakır İstasyon Meydanı'nda düzenlediği mitinge onbinlerce kişi katıldı.

Mitingde konuşan Diyarbakır Büyükşehir Belediye Başkanı Osman Baydemir, Kürtler ve Türkler için ortak bir adalet yaratılması gerektiğini belirterek, "Bize savaşın değil barışın yolunu açın" dedi.

DTP Eşbaşkanı Ahmet Türk ise yaptığı konuşmada, Kürt halkının hassasiyetlerinin göz önüne alınmak zorunda olduğunu belirterek, "çözümün anahtarının İmralı'da" olduğunu söyledi.

İstanbul:

1 Eylül Dünya Barış Günü nedeniyle "Kürt sorununda barışçıl-demokratik çözüm için alanlardayız!" şiarıyla Kadıköy'de bir miting gerçekleştirildi. Miting, "Barış ve Demokratik Çözüm Platformu" tarafından örgütlendi.

Tepe Nautilus önünden başlayan yürüyüşte en önde, "Şimdi barış zamanıdır! Dem Dema Aştiye Ye! Kürt sorununda barışa yürüyoruz! Barış ve Demokratik Çözüm Platformu" yazılı pankart açıldı, pankartın arkasında platform bileşenleri sıralandı. Platform bileşenlerinin ardından da mitinge katılan diğer gruplar pankartlarını açarak yürüdüler.

Yürüyüşe katılanlar şöyle sıralandı: Barış Anneleri İnisiyatifi, Barış İçin Kadın İnisiyatifi, Feministler, DÖKH, Din Alimleri Yardımlaşma Derneği, İHD İstanbul Şubesi, KESK İstanbul Şubeler Platformu, İstanbul Tabip Odası, TMMOB İstanbul İl Koordinasyon Kurulu, ÖDP, EMEP, ESP, Halkevleri, Köz, Demokrasi İçin Birlik Hareketi, DTP İstanbul ilçe örgütleri, SDP, SODAP, SEH, SP, DSİP, Mücadele Birliği Platformu, Ürün Sosyalist Dergi, BDSP, Nor Zartonk, Öğrenci Muhalefeti.

BDSP mitinge "Kapitalizm savaş demektir! Barış sosyalizmle gelecek!" pankartı ile katıldı.

Kitlenin Kadıköy İskele Meydanı'na girmesiyle program başladı. Tertip Komitesi adına DTP İstanbul İl Başkan Yardımcısı Dursun Yıldız açılış konuşması gerçekleştirdi. "Barış ve Demokratik Çözüm Platformu" ortak açıklaması KESK İstanbul Şubeler Platformu dönem başkanı Hatun İldemir tarafından

gerçekleşti. İldemir konuşmasında, hükümet tarafından yapılan açılım tartışmalarından söz ederek, "Kürt sorunu Türkiye'nin sorunudur" dedi, Kürt sorununu çözememiş bir Türkiye'nin barışı ve istikrarı tesis edemeyeceğini söyledi. Kürt sorununda İmralı'nın muhatap alınması gerektiğini ifade etti.

Aydınlar adına Haluk Gerger bir konuşma gerçekleştirdi. Gerger, şovenizmin ve şiddetin bütün ülkeyi sardığını belirterek, Kürtlerin özgürlüğünün Türkler'in de kurtuluşu olacağını söyledi. DTP İstanbul Milletvekili Sebahat Tuncel ise konuşmasında, yıllardır Kürt sorununun bu ülkede güvenlik sorunu olarak görüldüğünü belirterek, "Kürt sorunu güvenlik sorunu değil, Türkiye halklarının özgürlük sorunudur" dedi. Kürt sorununda öncelikli olarak anayasanın değişmesini, operasyonların durdurulmasını ve ana dilde eğitim istedi.

Mitinge ağırlığı DTP'li olmak üzere yaklaşık 6 bin kişi katıldı.

BDSP kortejine karşı provokasyon

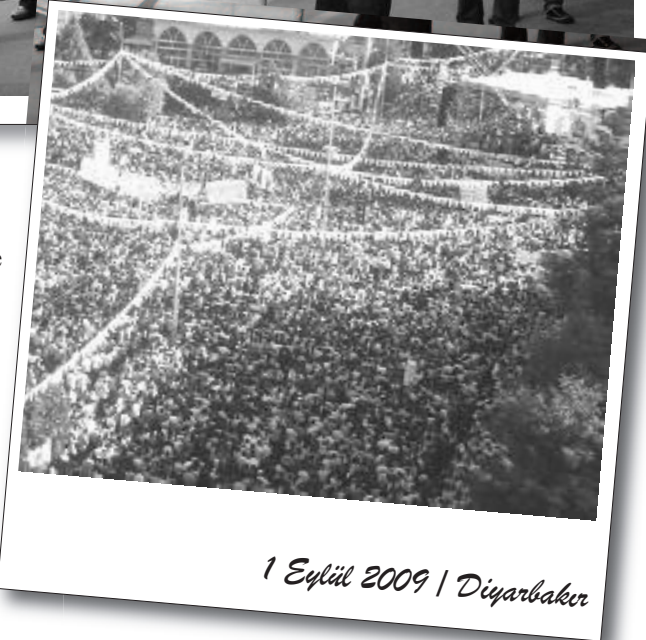
Miting alanında yüzü maskeli bazı kişiler tarafından BDSP kortejine karşı provakatif bir gösteri gerçekleştirilmeye çalışıldı. Öcalan resimli flamalar açıp "Öcalan savaş nedenimizdir" biçiminde slogan attıran bu kişiler bu sloganın etkisiyle toplanan Kürt gençlerini BDSP kortejine karşı kışkırtmaya çalıştılar.

Bu provokasyon girişimi karşısında BDSP'liler "Kürt halkına özgürlük, eşitlik, gönüllü birlik!" ve "Gerçek barış sosyalizmde!" sloganlarını haykırarak durdular. Provokatörler tarafından kışkırtılmaya çalışılan gençlerin bazıları da bu sloganlara katılırken, provokatörler amaçlarına ulaşamadılar. Bunun üzerine bir süre sonra sloganlarla dağıldılar. Fakat devletin yöntemlerini kullanan bu provokatörler tehditlerini sürdürdüler. Bir süre daha alanda duran BDSP'liler daha sonra kirli bir provokasyona engel olmak kaygısıyla alanı terk ettiler.

Kızıl Bayrak / İstanbul

İzmir:

Barış Meclisi ve birçok kurumun katılımıyla İzmir'de yürüyüş yapıldı. Basmane Meydanı'ndan başlayan yürüyüş Konak Sümerbank önünde sona erdi. "İzmir barış istiyor! / İzmir aştiye dixwaze!" ve "İmralı'nın yolsuzlukları, operasyonları, provokasyonları"

1 Eylül 2009 / Diyarbakır

açıldığı eylemde basın metnini Barış Meclisi sözcüsü Coşkun Üsterci okudu.

Açıklamada, küresel kapitalizmin neden olduğu krizlerden, çatışmalardan bahsedildi. Kürt sorununa değinildi. Çatışma ortamının bitirilmesi gerektiği söylendi.

Cezaevlerindeki hasta tutsakların serbest bırakılmasının da istendiği açıklamada Öcalan'ın yol haritasına yönelik fiili engellere son verilmesi ve içeriğinin açıklanması talep edildi.

Miting programında ayrıca İsveç Asuri Federasyonu ve KESK'li tutsakların gönderdiği mesajlar okundu. Daha sonra gerçekleştirilen müzik dinletisinin ardından eylem sona erdi.

Türkiye Barış Meclisi İzmir Girişimi, KESK İzmir Şubeler Platformu, DİSK Ege Bölge Temsilciliği, TMMOB-İKK, İHD, ÇHD, Halkevleri, Ege 78'liler, Devrimci 78'liler, DTP, EMEP, ÖDP, SDP, DSİP, BDP, ÖSH, SEH, ESP, Komünist Köz, MESOP, DİP, TÖP, DBH, SDK, İzmir Süryani Dostluk ve Kültür Dayanışma Platformu, Siyah Pembe Üçgen İzmir LGBTT Derneği, Gençlik Muhalefeti, Öğrenci Kolektifleri, Genç Dayanışma ve Dev-Genç'in örgütlediği eyleme yaklaşık bin kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / İzmir

Manisa:

"Manisa barış istiyor" pankartının taşındığı yürüyüş, Ulupark'tan Manolya Meydanı'na gerçekleştirildi.

Manolya Meydanı'nda yapılan basın açıklamasında Türkiye'de Kürt sorunu çerçevesinde

yaşanmakta olan baskılara vurgu yapıldı. Barış eksenli taleplerin sıralandığı açıklamada şunlar söylendi:

“Ezen ve ezilenin, sömüren ve sömürülenin var olduğu bir dünya ve Türkiye’de, sömürüye ve yoksulluğa mahkum edilen emekçilerle, ulusal eşitsizliğe maruz kalan kardeş Kürt halkının çıkarları ortaktır. Bu yüzden mücadeleimiz de ortak olmalıdır. Eşitlik, özgürlük, gönüllü birlik için başka hiçbir çözüm ya da ‘açılım’ gerçekçi değildir.”

150 kişinin katıldığı eylemi ÖDP, EMEP, DTP, SHP, TKP, KESK Manisa Şubeler Platformu, Emekli-Sen, HBVAKV, SAHHAD, Ziraatçılar Derneği, ÖSH örgütledi. Eyleme MİB-DER üyeleri de katılım sağladı.

Kızıl Bayrak / Manisa

Adana:

31 Ağustos günü Adana’da yapılan barış yürüyüşü 5 Ocak Meydanı’ndan başlayıp İnönü Parkı’nda gerçekleştirilen basın açıklaması ile son buldu.

Barış Meclisi Adana Sekreteryası adına açıklamayı yapan Güven Boğa, 1 Eylül’de sona erecek olan tek taraflı çatışmasızlık ortamının sürmesini ve operasyonların son bulmasını talep etti.

Türkiye Barış Meclisi Adana Sekreteryası, DİSK, TÜMTİS, KESK, Adana Tabip Odası, TMMOB, İHD, ÇHD, Halkevleri, SDP, TÖP, EMEP, ÖDP, DTP, PSAKD, Tunceliler Derneği, TUHAY-DER, SHP, Sosyalist Parti, SEH, Türkiye Gerçeği, EHP, Sosyalist Feminist Kolektif tarafından gerçekleştirilen açıklamanın ardından eylem halaylarla sona erdi.

Kızıl Bayrak / Adana

Ankara:

Aralarında DTP, SDP, EMEP, ÖDP, KESK, DİSK, İHD Ankara Şubesi ile 78’liler ve 68’liler inisiyatifleri, Ankara Aydın ve Sanatçı Girişimi gibi çok sayıda siyasi parti ve sivil toplum kuruluşu, İHD Ankara Şubesi’nde ortak basın açıklaması yaptı. Açıklamada, 1 Eylül Dünya Barış Günü’nün tarihine dikkat çekilerek, savaşın yarattığı acı yıkımlar hatırlatıldı.

Aydın:

DTP Aydın İl binası önünde bir araya gelen kitle, kortej halinde Atatürk Parkı’na yürüdü. Yürüyüşe, DTP Manisa, Muğla, İzmir il ve ilçe örgütleri ile Eğitim-Sen, DİSK, KESK temsilcileri, DTP yöneticileri katıldı. Parkın girişinde arama yapan polis, “Özgür kimlik, özgür önderlik, demokratik özerklik” pankartını içeri almamak istememesi gerginliğe neden oldu.

Hakkari:

Hakkâri’de İHD ve KESK Şubeler Platformu, Altay Caddesi’nde basın açıklaması gerçekleştirdi. DTP ve sivil toplum örgütü temsilcilerinin de katıldığı açıklamada grup adına açıklama yapan İHD Hakkari Şube Başkanı İsmail Akbulut, savaşın faturasının yine barış ve demokrasiyi isteyen Kürtlerden çıkarıldığını söyledi.

Bitlis:

1 Eylül, Bitlis’te DTP İl Başkanlığınca yapılan bir basın açıklamasıyla kutlandı. DTP Bitlis il binasından alkışlarla yürüyüşe geçildi ve Ulu Camii Meydanı’nda basın açıklaması yapıldı. DTP Bitlis İl Başkanı tarafından yapılan açıklamada, “Tüm bu kötü gidişata dur denilmesinin zamanı gelmiştir. İnsanım diyen herkesin, bu sorunun çözülmesinde vicdani sorumluluğu bulunmaktadır” denildi.

Kağızman:

Kars’ın Kağızman İlçesi’nde 1 Eylül ile ilgili ilk

kez kitlesel basın açıklaması yapıldı. DTP Kağızman İlçe Başkanı Yaşar Özlü gerçekleştirdiği açıklamanın ardından kitle, sloganlarla DTP Kağızman İlçe binasına kadar yürüdü. Eyleme 200 kişi katıldı.

Malazgirt:

DTP Malazgirt İlçe örgütü 1 Eylül’e ilişkin Sanat Sokağı’nda açıklama yaptı. DTP İlçe Başkanı Yavuz Kılıç’ın yaptığı açıklamada, AKP’nin kirli politikalarına son vermesi, Kürt sorununun “kalıcı çözümü” için somut adımlar atılması istendi.

1 Eylül’den yansıyanlar

1 Eylül Dünya Barış Günü Kürt halkının kitlesel eylemliliklerine sahne oldu. Başta Kürt illeri olmak üzere birçok yerde alanlara çıkıldı. Ancak Diyarbakır’da bir milyon kişinin katılımı hedeflenirken sayının 100 bin civarında kalması dikkat çekti. Bu yıl 1 Eylül kutlamaları, son haftalarda gündemin ön sıralarına yerleşen “Kürt açılımı” tartışmaları ile üst üste düştü. Öte yandan PKK, 13 Nisan’dan beri sürdürdüğü ve 1 Eylül’de sona eren eylemsizlik dönemini Ramazan Bayramı’nın sonuna kadar uzattı.

1 Eylül, ortaya koyduğu tablo ve geleceğe dönük etkileriyle belli sonuçlar ortaya çıkarmıştır. Sermaye düzeni, Kürt hareketi ve Kürt halkının mevcut durumu ve eğilimleri konusunda ek açıklıklar sunmuştur.

DTP Genel Başkanı Ahmet Türk Diyarbakır mitinginde yaptığı konuşmada şunları söyledi: *“İnatla, ısrarla barışı kovalayacağız. Barış bitti diyenlere yanıt vermek istiyoruz: Barış söylemini gündemden kaldıracak Kürtler olmayacaktır. Ama DTP’nin koyacağı çabalar bir yere kadardır. Çünkü 30 yıldan beri mücadele edenlerin mutlaka müzakereler içinde olması gerekir. Eğer gerçekçi davranmazsak barışı sağlama şansına sahip olamayız.”*

İçişleri Bakanı Beşir Atalay’ın ikinci basın toplantısında ortaya koyduğu çerçeveden sonra, DTP de Diyarbakır’da durduğu çizgiyi yansıttı. Bir ay önce Atalay’ın “Kürt açılımı” sürecini başlatması ve Tayyip Erdoğan’ın DTP lideri Ahmet Türk’le görüşmesi sonrasında oluşan iyimser hava bugün dağılmış bulunuyor.

1 Eylül’ün ortaya koyduğu tabloyu tüm bu gelişmelerle birlikte değerlendirmek gerekir. Ahmet Türk’ün sözleriyle de ifade edildiği gibi, işin aslında Kürt hareketi de uzun süredir devlete bağladıkları hayallerin temelsizliğini görüyor, bu çerçevede bir hayalkırıklığı yaşıyor. Görülüyor ki, devlet göstermelik adımlar atmaya bile yanaşmıyor. İnkâr ve imhayı tek politika olarak muhafaza ediyor. Dahası bu tutumu her güncel gelişme vesilesiyle yeniden ilan etme gereği duyuyor. 1 Eylül’e yaklaşırken de benzer bir durum yaşandı. Genelkurmay’ın 30 Ağustos’u şoven bir gösteriye dönüştürmesini ve “kırmızı çizgileri” bir kez daha ilan etmesini bu çerçevede değerlendirmek gerekir.

1 Eylül bir kez daha devletin inkâr ve imhayı Kürt sorununda tek politik tutum olarak gördüğünü kanıtlamıştır. Sermaye devletinin Kürt sorununa ilişkin politikası koşulsuz tam teslimiyettir. Kürt halkının büyük bedeller ödeyerek mücadele içinde yarattığı tüm devrimci değer ve özlemlerin bitirilmesi bu politikanın en önemli hedefidir. Genelkurmay, “dağda tek bir terörist kalmayınca” kadar bu mücadele aynı kararlılıkla sürdürülecek” diyor. Bunun anlamı, Kürt hareketinin tüm silahlı güçleriyle gelip devletin önünde diz çekmesini istemektir.

Öcalan’ın muhatap alınması talep edildi.

Kayseri:

Hunat Meydanı’nda gerçekleştirilen basın açıklamasını Demokrasi Platformu sözcüsü okudu. *“Barış gününe kaynaklık eden dünya savaşının üzerinden 64 yıl geçmiş. Bu 64 yıl boyunca insanlık bir yandan geçmiş savaşların izini sürmeye çalıştı. Bir yandan da yeni savaşlarla yüzleşti”* ifadelerine yer verilen açıklamaya yaklaşık 50 kişi katıldı.

Eyleme BDSP de destek verdi.

Dolayısıyla, mevcut koşullarda kurulu düzen tabanı üzerinde barış, içi boş bir söylem ve arayıştır. Kaldı ki sıradan bir barış istemi bile her şeyden önce bir savaşın varlığını ve savaşın iki tarafın olduğunu varsayar. Sermaye devleti buna bile tahammül edememektedir. Bireysel haklar temelinde bir takım kırıntılar verilmek istense dahi, mücadelenin yarattığı tüm maddi ve moral değerler yıkıma uğratılmaksızın bu mümkün görülmemektedir. Sermaye devleti Kürt sorununda resmi söylemini bir parça yumuşatarak geleneksel politikasını esas yönünden sürdürme peşindedir.

Kürt halkı mücadeleciler değerlerini koruduğu sürece sınırlı tavizler dahi onun özgüvenini ve mücadeleye olan inancını arttıracaktır. Sermaye devleti bunun farkındadır. Bu nedenle koşulsuz teslimiyet süreci tamamlanana kadar, inkâr ve imha tek politik tutum olarak kalacaktır. Kürt halkının mücadele gücünü besleyecek, siyasal ve moral değerlerini güçlendirecek hiçbir tavize yanaşılmayacak, böyle bir görüntünün yaratılmamasına özen gösterilecektir.

Sermaye devleti Kürt hareketinin teslimiyet ve tasfiye sürecini tamamlamaya çalışmaktadır. Bunun için bugün Kürt sorununa yaklaşımı, sorunu belirsizliğe bırakmak, tüm ideolojik-siyasal değerlerinden yoksunlaştırılmış Kürt hareketi eliyle 25 yıllık mücadelenin birikimlerini çürüterek tasfiye etmektir. Bu yaklaşımın bugün Kürt hareketi cephesinde yarattığı sıkıntı bilinmektedir. Yanısıra aynı olgu, bugün için mevcut önderliği aşamayan Kürt halkı cephesinde de sorunları sürekli büyötmektedir. Hoşnutsuzluk ve yeni arayışlar giderek kendini daha belirgin biçimde gösterecektir önümüzdeki dönemde. Kürt halkı cephesinden süreç mevcut teslimiyetçi çizgiye dönük sorgulamanın derinleşmesi, sömürgeci sermaye devleti konusunda yayılan hayallerin yıkılması yönünde seyredecektir.

Önceki yıllardaki katılımlara göre belli bir zayıflığa rağmen 1 Eylül sömürgeci sermaye devletine anlamlı bir yanıt olmuştur. Kürt halkı devrimci değerlerinin ve mücadele enerjisinin kolay kolay yok edilemeyeceğini göstermiştir.

1 Eylül’ün Kürt emekçi kitlelerinde mayalanmakta olan sorgulama sürecine yeni bir itilim sağlayacağından kuşku duyulmamalıdır. Önümüzdeki dönemde reformist Kürt hareketinin yaşadığı sıkıntı ve açmazlar derinleşecektir. Bunun karşısında ise Kürt emekçileri ve gençliğinin, bilinçli-örgütlü kesimleri şahsında farklı arayışlarının somut ifadeleri daha güçlü bir biçimde görülecektir. Kürt reformistleri de sürecin böyle seyredeceğinin farkındadırlar. Bundan dolayıdır ki böyle bir gelişmeyi kolaylaştıracak ilkeli devrimci çizgiden ve bunun ürünü eleştiriden büyük bir rahatsızlık duyuyorlar. Son günlerde sınıf devrimcilerine yönelik olarak tırmandırılan ve karanlık provokasyonlara uygun zemin yaratan saldırganlık bunun bir yansımasıdır.

Kanlı tarihin sahipleri yine sahnede...

Döktükleri kanda boğulacaklar!

MHP, “açılım” tartışmalarında yaptığı çıkışlarla gündemdeki yerini korumaya devam ediyor. Son olarak “Çözülen ülke Türkiye ve ülkümüz” konulu konferansta konuşan Devlet Bahçeli, “Ülkücülük sokak hareketi değil ama gerekirse can feda edilir, gerekirse Anadolu’yu yeniden fethederiz” diyerek gözdağı vermekten de geri kalmadı.

Her ne kadar Bahçeli konuşmalarında tepkilerimizi demokrasinin sınırları içerisinde göstereceğiz dese de, hatırlatma gereği duyduğu kanlı bir geçmiş var. Bu konferansta hayatını kaybeden faşistlerin anılmış olması da bu mazinin sahiplenildiğini göstermektedir. Bu da yeni bir durum değildir. Aynı Bahçeli, 5 Kasım 2000 tarihli MHP kongresinde şöyle konuşmaktadır: “Milliyetçi hareketin değişip değişmediğini, milliyetçiliğin misyonunu tamamlayıp tamamlamadığını çok merak edenlere hatırlatmak isterim ki; tarihi kökleri ve iddiaları olan güçlü hareketler, varlığını ve ayrıcalığını sürekli muhafaza ederler. Yani değişip başkalaşmazlar, ama gelişirler. Ortaya çıkan yeni ihtiyaç ve gelişmelere yeni cevaplar ve çözüm arayışları içinde olurlar.”

Kimi zaman burjuva liberallerin olgun siyasetçi diye makyajladığı Bahçeli ve temsil ettiği çizgisi açısından, değişen sadece sermayenin onlara yüklediği işte bu yeni misyondur. Yeri geldiğinde sivil faşizmin bu yeni aktörünün hatırlatma gereği duyduğu da zaten budur. Yani Bahçeli’nin yaptığı bir nostalji değildir. Hatırlatmak istediği kanlı bir tarihtir. Kızgınlığı da bu kanlı tarihin unutulur gibi olmasınadır. Ancak Bahçeli ve bozkurtlarının içi rahat olmalıdır ki, döktükleri kan dün gibi aklımızdadır ve kimsenin unutturmasına da izin verilmeyecektir.

Amerikan patentli “açılımların” rejimdeki çatlakları derinleştirmesi üzerine, başbuğları gibi “ne mozaiki ulan” demeye başlayanlar, birden anti-amerikancı oldular. Madem ki kanlı icraatlarının ve ne kadar vatanperver olduklarının hatırlanmasını istiyorlar, o halde bir kez daha hatırlatalım.

Sene 1939... 2. Emperyalist Savaş yılları, yani faşizmin yükselişi... Von Popen Alman faşizminin büyükelçisi olarak Ankara’ya atanır. Von Papen’in görevi, eski İttihatçılar ve Turancılar’dan “İhtilal Birlikleri” adı verilen faşist bir örgüt kurmaktır. Alman faşizminin, Türkiye’deki faşist örgütlenmelerin sponsorluğunu yaptığı yıllardır. Almanya’dan Türkiye’ye müthiş bir para akışı vardır. Bozkurt, Çınaraltı, Ergenekon, Gökboru, Orhun gibi faşist dergiler birbiri ardına bu mali kaynak sayesinde çıkmaya başlar.

1943’lere doğru ise faşizm Sovyet orduları karşısında gerilemeye başlamıştır. Alman faşizminin Türkiye’de yeni bir cepheye ihtiyacı vardır. İçinde Alparslan Türkeş’in de yer aldığı “İhtilal Birliği”ne üye subaylar arka arkaya 1943 ve 1944’te iki darbe girişiminde bulunurlar. Girişimin başında Türkeş vardır. Ancak başarılı olamazlar. Ordudaki “İhtilalci Birlikler” adlı faşist örgütlenme tasfiye edilir. Zira dünya faşizm belasından Sovyet orduları sayesinde kurtulmuştur. 1945-55 yılları arasında sponsor bulamayan sivil faşistler etkisini kaybederler. Ta ki devreye Amerikan emperyalizmi girene dek...

Dünya halklarının üzerine bir kâbus gibi çöken Amerikan emperyalizmi devrededir artık. Sovyetler

Birliği’nin etkisine ve sosyalizm tehlikesine karşı NATO bünyesinde, dünya ölçeğinde kontrgerilla örgütlenmeleri kurulmaya başlar. Faşist rejimlerin ve sivil faşist örgütlerin koruyucusu ve kollayıcısı artık Amerika’dır. Dünya çapında sivil faşist örgütlerin önemli kadroları ABD’de kontrgerilla eğitiminden geçmektedir. Elbette Türkeş de Amerika’ya ilk giden faşistlerdendir. 1948 yılından 1955 yılına kadar Amerikan Harp Akademisi ve Piyade Okulu’nda kontrgerilla eğitiminden geçen Türkeş, öğrendiklerini hayata geçirmek için 1959’da Türkiye’ye döner.

Bu arada 1950’li yıllarda sahnede, ABD’nin açık desteği ve kontrolündeki Komünizmle Mücadele Dernekleri vardır. Dinci gericiler ile ırkçı faşistleri çatısı altında toplayan bu örgütlenme ülkenin pek çok yerinde devrimci kanı dökmek için emir beklemektedir. Bu yıllarda Amerikan emperyalizmin sivil faşist hareketlere gönderdiği para, o günün parasıyla 150 milyon doların üzerindedir.

27 Mayıs 1960 darbesine albay olarak katılan ve radyodan darbecilerin bildirisini okuyan Türkeş, darbeden istediği gibi nemalanamaz ve Yeni Delhi Büyükelçiliği’ne gönderilir. Sivil faşist hareketin gelişiminde bu yıllarda bir yavaşlama olur. 1963’te Türkiye’ye dönen Türkeş, Türkiye Huzur ve Yükselme Derneği’ni kurar. 1964’te CKMP’ye (Cumhuriyetçi Köylü Millet Partisi) katılır. 1965’te yapılan kongrede de Komünizmle Mücadele Dernekleri’nin desteğini arkasına alarak CKMP Genel Başkanlığı’na seçilir. Sivil faşistler için 1967-68’ler, eski MBK’lı faşist subayların yönetimi altında CKMP’nin açtığı “komando kampları”nda cinayet ve katliam tekniklerini öğrenme yıllarıdır.

A. Türkeş bu komando kamplarına ilişkin 19 Ağustos 1968’de bir açıklama yaparak şöyle der: “Komünistler memleketi sahipsiz sanıp da sokak hâkimiyeti kuramazlar. Memleketimizde onların anladığı dilden konuşacak milliyetçi çocuklar var. Bunun için gençlerimizi mücadeleci olarak yetiştiriyoruz.”

1969’da Adana’da yapılan kongreyle birlikte partinin adı Milliyetçi Hareket Partisi (MHP)olarak değiştirilir. Türkeş faşistler için artık bir “başbuğ”dur. Efendilerinden öğrendiklerini hayata geçirme vakti gelmiştir. Faşist çeteler kan dökmeye başlar.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

31 Aralık 1968... A.Ü. Siyasal Bilgiler Fakültesi öğrenci yurdu resmi polis ve faşistler tarafından basılır. Vedat Demircioğlu öldürülür. 19 Eylül 1969’da Mehmet Cantekin, 23 Eylül 1969’da Taylan Özgür, 14 Aralık 1969’da Mehmet Büyüksevinç ve Battal Mehetoğlu faşistlerin silahlarından çıkan kurşunlarla öldürülür.

1970’li yıllarsa, dünyada olduğu gibi Türkiye’de de, yükselen devrimci kitle hareketlerinin ve devrimci örgütlerinin damgasını vurduğu yıllardır. Faşizmin kitle kıyımlarının doruğa ulaştığı yıllardır sözü edilen. Önce Mahir, İbo ve Deniz gibi devrimci öncüler, faşist devlet tarafından imha edilir. Ardından faşist katliamlar birbirini izler.

1 Mayıs 1977 katliamı... Malatya, Sivas ve Çorum katliamları... 16 Mart 1978 Beyazıt... 24 Aralık 1978 Maraş...Bahçelievler, Piyangotepe katliamları... Faşist namluların hedefinde kimi zaman Alevi emekçileri, kimi zaman devrimciler, bazen grevci-hakkını arayan işçiler, bazen de ilerici aydınlar olmaktadır.

O dönemde resmi kayıtlara girebilen sadece 694 faşist cinayet gerçekleşmiştir. Maraş’ta olduğu gibi kitlesel kıyımlar, faili meçhul kalan yüzlerce cinayet ise bu rakamın dışındadır.

12 Eylül’den sonra da bu katliamlar devam etmiştir. Hem de hiç değişmeden. Resmi ya da sivil, faşist katliamlar hızını kaybetmeden sürmüştür. Namluların hedef menziline Kürt halkı da eklenmiştir. “Bana sağcılar adam öldürüyor dedirtemezsiniz” diyen aynı resmi ağızlar, bu kez ek olarak “devletin işlediği cinayet, cinayet değildir” demektedir.

İşte bugün geçmişi işaret edenler, emekçilere ve kardeş Kürt halkına korku salmak istemektedir. Yaratacakları korku atmosferiyle puslu bir hava yaratmak isteyenler, içinden çıktıkları karanlığı saklayabileceklerini sanmaktadır. Ancak arkalarında bıraktıkları kan izleri bu çabayı beyhude kılmaktadır. Çünkü kan izlerinin götürdüğü yerde Amerikan emperyalizmi vardır. Biraz ötesinde de ilham kaynakları olan Nazi faşizmi.

Bir Çin atasözü der ki; “dağın tepesine hangi yoldan çıkarsan çık, manzara aynıdır.” Yani hiçbir makyaj elinizdeki kanı silemez. Gün gelecek, döktüğünüz kanda boğulacaksınız.

Güler Zere ve hasta tutsaklar serbest bırakılsın!

İlerici ve devrimci güçler “sessiz katliam”a karşı Adli Tıp önünde nöbetteydi!

İlerici ve devrimci kurumlar, Adli Tıp Genel Kurulu’nun Güler Zere’nin sağlık durumunu görüşmek üzere tekrar biraraya geleceği 27 Ağustos günü Yenibosna’daki Adli Tıp Kurumu’ndaydılar.

Gün boyu süren toplantıdan “ATK’nın karar vermek için eksik olduğunu düşündüğü belgelerin Çukurova Üniversitesi’nden gelmesi” kararı çıktı. Diğer yandan İstanbul Üniversitesi’nden iki onkoloji uzmanı toplantıya davet edilerek, ATK üyeleri tarafından dinlendi.

Uzmanlar, Güler Zere’nin dosyası üzerinde yaptıkları incelemelerde eksiklikler tespit edildiğini ve Elbistan Cumhuriyet Başsavcılığı’na yazılacak yazıyla Zere’nin radyoterapi ve medikal tedavisine ilişkin belgelerin Çukurova Üniversitesi Balcalı Hastanesi’nden istenmesi gerektiği yönünde görüş bildirdiler.

ATK Başkanı Haluk İnce’yle Zere’nin avukatlarının yaptığı görüşmede ise, Güler Zere’nin tekrar yapılacak bir inceleme için “ölüm yolculuğuna” çıkarılmayacağına dair teminat verildi.

Sabah erken saatlerden itibaren Adli Tıp Kurumu önünde buluşan yüzlerce kişi Güler Zere ve hasta tutsaklara özgürlük talebini haykırdı.

İlerici-devrimci kurumlar tarafından Adli Tıp Kurumu’nun giriş kapısının karşısında bulunan binaya “Kanser hastası Güler Zere’ye özgürlük! Hasta tutsaklar serbest bırakılsın” ve “Öldürmeyeceğiz” yazılı pankartların yanısıra Güler Zere’nin resimlerini asıldı.

Öğle saatlerinde Adli Tıp Kurumu önünde basın açıklaması yapıldı. Tiyatro sanatçısı Orhan Aydın ve ÖDP Genel Başkanı Alper Taş söz alarak Güler Zere’nin serbest bırakılması gerektiğini ifade ettiler.

Açıklamayı okuyan Metin Coşkun ise Adli Tıp Kurumu önünde toplanma nedenlerinin Güler Zere’nin katledilmesini onaylayacak ATK kararını engellemek olduğunu belirtti.

Saat 14.30’da ÇHD İstanbul Şube Başkanı Av. Taylan Tanay, Av. Behiç Aşçı ve Av. Güray Dağ’dan oluşan 3 kişilik heyet ATK Başkan vekiliyle görüştü ve toplantının devam ettiği bilgisini verdi.

ATK kararının açıklanmamasına tepki gösteren kitle saat 16.00 sıralarında ATK giriş kapısına doğru ilerleyerek ATK’yı protesto etti. Giriş kapısı önünde yaklaşık bir saatlik oturma eylemi gerçekleştirildi.

Saat 17.00’de Zere’nin avukatlarından oluşan heyet ATK’yla görüşmek üzere tekrar içeriye alındı. Av. Tanay, uzmanların Güler Zere’nin dosyası üzerinde yaptıkları incelemelerde birtakım eksiklikler tespit ettiklerini ve bu eksikliklerin Elbistan Cumhuriyet Başsavcılığı’na yazılacak yazıyla Çukurova Üniversitesi Balcalı Hastanesi’nden isteneceği bilgisini verdi. Güler Zere’yi ölüme yaklaştıran bu sürecin uzamamasını ATK Başkanı Haluk İnce’yle yaptıkları görüşmede dile getirdiklerini sözlerine ekledi. Tüm kitle örgütleri, sendikalar ve kurumların bu sürecin peşini bırakmayacağını söyledi.

Tanay’ın açıklamasının ardından Adli Tıp Kurumu önündeki bekleyiş sona erdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

“Güler Zere ve hasta tutsaklara özgürlük” yürüyüşü

İlerici ve devrimci kurumlar 28 Ağustos akşamı gerçekleştirdikleri Taksim yürüyüşü ile Güler Zere ve hasta tutsakların serbest bırakılması mücadelesindeki kararlılıklarını bir kez daha haykırdılar.

Eylem boyunca yapılan konuşmalarda ve açıklamalarda Adli Tıp Kurumu’nun çürümüşlüğü teşhir edildi.

“Kanser hastası Güler Zere’ye özgürlük! Hasta tutsaklar serbest bırakılsın!” pankartı ve Güler Zere’nin resimlerinin en önde taşındığı eylemde marşlar söylendi ve oturma eylemi gerçekleştirildi.

Galatasaray Lisesi önüne gelindiğinde, gazeteci-yazar Metin Yeğin tarafından ortak açıklama okundu. Adli Tıp Kurumu’nun Güler Zere hakkında karar vermek için toplandığını belirten Yeğin, radyoterapiye ilişkin evrakların temin edilmesi istemi üzerine, kurulun ileri bir tarihe ertelendiğini ifade etti.

Yeğin, Adli Tıp Genel Kurulu’nun Güler Zere’nin durumunu görüşeceğinin günler öncesinde bilinmesine karşın, Güler Zere’nin görmekte olduğu radyoterapiye ait evrakların sağlık dosyasında bulunmamasının Adli Tıp Kurumu’nun nasıl çalıştığını tüm çıplaklığıyla bir kez daha gösterdiğini söyledi. Erken sağlanmayan özgürlüğün serbest bırakılan tutsakların yaşamlarını yitirmelerinin önüne geçemeyeceğini belirtti.

Açıklamanın sonunda Adli Tıp 3. İhtisas Kurulu raporlarının bilimsel geçerliliği bulunmaması ve keyfiliği nedeniyle iptal edilmesi istendi ve Güler Zere’nin serbest bırakılması talep edildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

İzmir’de hasta tutsaklara özgürlük eylemi!

27 Ağustos günü İzmir Adli Tıp Kurumu önünde gerçekleştirilen basın açıklamasında “Güler Zere ve hasta tutsaklar serbest bırakılsın / İzmir Tecrite Karşı Mücadele Platformu” pankartı açıldı.

Sağlık sorunları olan hasta tutsakların serbest bırakılmamasının devletin devrimcileri yok etme düşüncesinin uygulaması olduğunun ifade edildiği açıklamada 2009 yılı başından beri 7 tutsağın yaşamını yitirdiği söylendi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

KESK İzmir Şubeler Platformu, ÇHD İzmir Şubesi, Halkevleri ve Köz eylemde imzacı olarak yer alırken, BDSP, ÖDP, DTP ise destek veren kurumlar arasındaydı.

Kızıl Bayrak / İzmir

Bursa’da Güler Zere için eylemler

27 Ağustos öncesi Bursa Güler Zere’ye Özgürlük Platformu bir yürüyüş gerçekleştirdi.

Fomara Meydanı’nda yapılan açıklamada Güler Zere ve hasta tutsakların sesini yayma sözü verildi. Açıklamanın ardından oturma eylemine geçildi. Eylem boyunca Bursa’daki emekçilere mücadele çağrısı yapıldı. Oturma eyleminin ardından Haşım İşcan Caddesi üzerindeki AKP İl binası önüne kadar yürünerek bina önüne tabut bırakıldı.

27 Ağustos günü ise Adli Tıp’ın da içerisinde yer aldığı Bursa Adiye Sarayı önünde basın açıklaması gerçekleştirildi. Adli Tıp Kurumu’nun vereceği kararın Güler Zere için ölüm değil yaşam kararı olmasının talep edildiği açıklamada siyasal iktidarın tüm bunlardan sorumlu olduğu dile getirildi. Güler Zere ve hasta tutsaklar serbest bırakılıncaya kadar mücadelenin devam edeceğinin vurgulandığı açıklamanın ardından eylem sona erdi.

Kızıl Bayrak / Bursa

Adana’da Güler Zere için eylem

26 Ağustos günü İnönü Parkı’nda bir araya gelen kurumlar adına yapılan açıklamada, son dönemde yaşanan gelişmelere değinilerek Zere ve diğer devrimci tutsakların bilinçli bir şekilde tahliye edilmediği, bir süre önce de İsmet Ablak, Yılmaz Keskin’in katledildiği vurgulanarak Güler Zere’nin katledilmesine izin verilmeyeceği ifade edildi.

Yapılan açıklamanın sonunda diğer illerle eş güdümlü karar verilene kadar nöbet tutulacağı, bu nedenle de Zere’nin kaldığı Balcalı Hastanesi önüne gidileceği söylendi.

Yapılan açıklamanın ardından oturma eylemine katılacak kurumlar Balcalı Hastanesi’ne gittiler. TAYAD’lı aileler, Alinteri, BDSP ve ESP tarafından gerçekleştirilen oturma eylemi 27 Ağustos günü akşam saatlerine kadar sürdü.

Kızıl Bayrak / Adana

Kapatılan hastaneler, sınıflandırılan sağlık hizmetleri, arttırılan katkı payları...

“Sağlıkta dönüşüm” işçi ve emekçilerin sağlığını tehdit ediyor!

Sağlık hizmetinin özelleştirilmesi ve tamamen ticari bir sektör haline dönüştürülmesi amacıyla uygulanan icraatlar son sürat devam ediyor. AKP hükümetinin “sağlıkta dönüşüm” adıyla hız verdiği bu politikaların sonuçları her gün biraz daha günyüzüne çıkıyor. Özellikle içinden geçtiğimiz kriz ortamını “fırsat” a çeviren sermaye hükümeti, hazırladığı tasarıların yasallaşmasını bile beklemeden icraata geçiyor.

Bu durumun son örneği geçtiğimiz günlerde yaşandı. Üsküdar’da bulunan Acıbadem Validebağ Öğretmenler Hastanesi, “Kamu Hastaneleri Birliği Yasa Tasarısı” kapsamında ele alınarak kapatıldı ve arazisi TOKİ’ye satıldı. Satış işleminin nedenlerinden biri hastanenin bulunduğu arazinin rant değerinin oldukça yüksek olması iken, diğer bir nedeni de mevcut hastanelerin sayılarını düşürerek işçi ve emekçilerin özel hastanelere daha fazla yönelmelerini sağlamaktır.

Hatırlanacağı gibi Erdoğan da kent merkezinde kalan okul, hastane ve kamu kuruluşları arazilerinin satılarak iş merkezi ve konut alanı yapılması gerektiğini ifade ediyordu. Nitekim hemen ardından konuyla ilgili çalışma yapan bürokratlar, ilk elden satılacak tarihi değerdeki okulları vb. yerleri kamuoyuna duyurmuşlardı. Bu sayede hükümet KİT’lerden sonra özelleştirme politikalarına arazi satışları üzerinden devam ederek rantiyeci sermayeyi de ihya etmeyi hedeflemektedir. Diğer yandan da merkezi bütçe açıklarının çözümünü böylece “yollar” da aramaktadır.

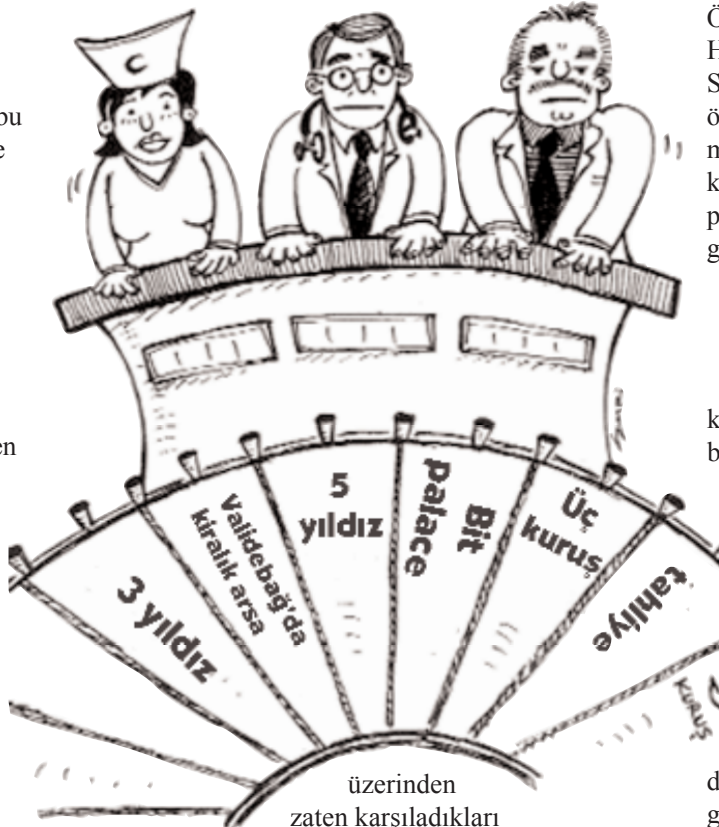
Elbette işin bir yanı rant açısından değerli arazilerin sermayeye peşkeş çekilmesi iken, sorunun daha yakıcı yanı ise kamu hastanelerinin kapatılarak sağlık hizmetinin ticari bir sektöre dönüştürülmesidir.

Henüz mecliste onaylanmadığı için hala yasa tasarısı olarak bekleyen “Kamu Hastaneleri Birliği Yasası” tam da bu hedefler doğrultusunda hazırlanan bir yönetmektir. Sağlık hizmetinin kamu hizmeti olmaktan çıkarılarak tamamıyla ticari bir sektör haline dönüştürülmesi planının bir parçasıdır.

Bu yasa tasarısıyla, kamu hastanelerinin sözde bir “idari ve mali özerklik” le merkezi yönetimden ayrılarak kendi ayakları üzerinde duran “sağlık işletmeleri” haline dönüştürülmesi hedefleniyor. tasarıda hastanelerin “sağlık işletmesi” olarak anılması hiç de nedensiz değildir. Bu, hastanelerin kâr amacı güden ticari kuruluşlara çevrilmek istendiğinin en açık göstergesidir aynı zamanda.

Hastaneler ticarethaneye çevriliyor!

Mali özerklikten kastedilen, bugüne kadar Sosyal Güvenlik Kurumu’ndan ve bütçeden kamu hastanelerine ayrılan ödenek ve yardımların kesilmesiyle, “sağlık işletmelerinin” kendi finansmanını kendilerinin karşıladığı bir duruma getirilmesidir. Sağlık hizmetiyle sağlık finansmanının ayrıştırılması (GSS yasası) üzerinden bunun altyapısı daha öncesinden oluşturulmuştu. Şimdi SSGSS ile “temel teminat paketi” ile sınırlandırılan sağlık hizmetleri de paralı hale getirilmek isteniyor. Yani işçi ve emekçilerin bugüne kadar primler ve vergiler

üzerinden zaten karşıladıkları sağlık hizmetlerinin bedelini bir de satın alarak iki kez ödemeleri hedefleniyor. Kamu hastanelerinin “sağlık işletmelerine” dönüştürülmesiyle birlikte “kamu hizmetinden” ziyade “ticari bir hizmet” anlayışıyla yönetilecek olmaları, bu hizmeti satın alma gücünden yoksun olan emekçilerin de bundan böyle sağlık hizmetinden faydalanamayacağı anlamına geliyor.

Yasa tasarısında “sağlık işletmeleri”ne tanınan özerklikle de aslında kamu hastanelerinin zamanla özele devredilmesinin hedeflendiği açık bir şekilde görülmektedir. Zira bu “özerk kuruluşlar” a gerektiğinde işletme haklarının devri yoluyla özelleştirilme imkânları tanınıyor. Tasarıda, Yönetim Kurulu’na “birliğin her türlü araç, gereç, malzeme, taşınırları ile tapuda birlik adına kayıtlı taşınmazları üzerindeki yapı ve tesisler ile birlikte satmak, kiralamak, kiraya vermek, devir ve takas işlemlerini yürütmek; Hazineye ait ve birliğe tahsisli taşınmazları üzerindeki yapı ve tesisler ile birlikte tahsis amacı doğrultusunda kiraya vermek, işletmek, işletmek” yetkisi veriliyor.

Yine birliğin gelir ve giderleri arasında “tapuda birlik adına kayıtlı olan taşınmazların üzerindeki yapı ve tesisler ile birlikte satışı, kiralanması, işletilmesi veya işlettilmesinden elde edebilecekleri gelirler ile Hazineye ait ve birliğe tahsisli taşınmazların üzerindeki yapı ve tesisler ile birlikte tahsis amacı doğrultusunda kiralanması işletilmesi veya işlettilmesinden elde edilecek gelirler” gösteriliyor.

Kamu Hastaneleri Birliği Yasa Tasarısı’yla amaçlanan diğer bir sonuç da, toplumun özel hastanelere daha çok yönelmesidir. Zira “sağlık işletmeleri”ne dönüşen kamu hastaneleri ile özel hastaneler arasındaki amaç ve yönetim farkı ortadan kalktıktan sonra sağlık hizmetinden faydalanmak noktasında insanlara da herhangi bir seçenek bırakılmamış olacaktır. Bugün Acıbadem, Validebağ

Öğretmenler Hastanesi’nin kapatılarak Üsküdar Devlet Hastanesi’ne bağlanması bunun açık bir göstergesidir. Sermayenin sadık uşağı Erdoğan, devlet hastanelerinin önündeki yığılmayı önledikleri yalanını savururken, mevcut hastaneler kapatılarak, acildeki hastalar bile kapıdan çevrilerek, sağlık hizmetleri her geçen daha paralı hale getirilerek bu yığılmanın nasıl “önlendiği” görülmektedir.

Hastaneler oteller gibi sınıflandırılacak!

Sağlıkta yaşanan “dönüşüm” bunlarla da sınırlı kalmıyor. Sağlık Bakanı Recep Akdağ, hastanelerin de bundan sonra oteller gibi sınıflandırılacağını duyuruyor. Bu uygulamanın öncelikle özel hastanelerde başlayacağını belirten Akdağ, hastaneleri, verdikleri hizmet, aldıkları risk, kullandıkları aletler, uzman sayısından binasına kadar birçok kategoride değerlendirmeye tabi tutarak, tıpkı otellerde olduğu gibi birden beşe kadar yıldız vereceklerini söylüyor.

Tabii hastanelerde gerçekleştirilecek bu sınıflandırmaya göre devletin vereceği katkı payı da değişecek. Birinci gruptaki hastanelerde tedavi görenlerden yüzde 30,5. gruptaki hastanelerde tedavi görenlerden yüzde 70 oranında katkı payı alınacak. Bu durumda sefalet ücretine mahkûm olan milyonlarca emekçi ve ailesi için özel hastanelerin ancak birinci grubunda tedavi mümkün olabilecektir. Yüzde 70 oranında katkı payını ödeyebilenler ise “beş yıldızlı” konforlu ve nitelikli bir sağlık hizmetini elde edebilecekler. Bu da bir kez daha “özel hastanelerde tedavinin önünün açıldığı” iddiasının dayanaktan yoksun boş bir iddia olduğunu ortaya koymaktadır. Ancak vahim olanı, daha sonraki süreçte devlet hastanelerinde de bu uygulamaya geçileceğinin belirtilmesidir.

Katkı payları arttırılıyor!

Sağlık Bakanı’nın hemen ardından benzer bir açıklama da bütçe açığının sağlamak adına Maliye Bakanı Mehmet Şimşek tarafından yapıldı. Bütçede tasarruf sağlamak için SGK’dan hastanelere ayrılan ödeneklerde tavan fiyatı belirlenerek, bunu aşan kısımların ve hizmetlerin karşılığının hastalardan talep edileceği belirtilmektedir. Konuya ilişkin açıklamada; SGK’nın 2010 bütçesinde özel hastanelere ödemeler için belli bir miktar öngöreceği ve bu rakamın “tavan” olacağı, ödeneğin bitmesi halinde doğabilecek finansman sorununa vatandaşın katkı payı artırılarak (yüzde 30’dan yüzde 70’e kadar) çare bulunacağı ifade ediliyor. Özel hastanelerin istediği fiyatlara göre A, B, C diye sınıflandırılacağını belirten Şimşek, bu sınıflandırmaya göre hastanelerin alabileceği farkın da belirleneceğini bildiriyor.

Tüm bu örneklerden de anlaşılacağı gibi, sermaye hükümeti en temel ve insani bir hak olan sağlık hizmetini özelleştirerek işçi ve emekçileri bu haktan mahrum ediyor. İşçi ve emekçiler yaşamlarına en ufak bir değer vermeyen bu sömürü düzenini yıkmadıkları müddetçe “sağlıklı bir yaşam hakkı” da mümkün olmayacaktır.

Toplu görüşme oyununda ilk perde kapandı...

Toplu görüşme oyunundan sefalet ücreti ve işgüvencesinin gaspı planı çıktı!

Toplu görüşme oyununun ilk perdesi kapandı. Pazarlık görüntüsü verilmeye çalışılan görüşmelerin sonucunda hükümet yine bildiğini okudu. İlk görüşmelerde ücret zammına ilişkin altı aylık dilimler halinde 2+2'lik oranlardan söz eden hükümet, görüşmelerin sonucunda bu orana 0.5'lik bir ek yapmış oldu. Fakat bu göstermelik zam kamu emekçileriyle alay etmekten başka bir anlama gelmiyor.

Yaşanan süreç, toplu görüşmelerin bir komedi olduğunu bir kez daha kanıtladı. Bu komedi henüz görüşmeler sürüyorken de sergilenmiş, güya zam pazarlığı yapmak için masaya oturan sendika yöneticilerinin önüne hükümet bir borç faturası koymuştu. Komedi bu kadarıyla da kalmadı. Görüşmeler sonucunda hazırlanan "Mutabakat metni"nde, kamu emekçilerinin işgüvencesinin ortadan kaldırılması konusunda bir ifadenin olduğu ortaya çıktı. Memur-Sen başkanı, "Dimyat'a pirince giderken evdeki bulgurdan olmamak" için buna imza atmayacağımızı ifade ettik" diyerek sorumluluktan kurtulmaya çalıştı. Fakat "pazarlık yapıyoruz" görüntüsü veren iradesiz piyonlar olduklarını da göstermiş oldu.

Kamu emekçilerinin işgüvencesinin kaldırılması uzun süredir sermaye hükümetinin gündemindeydi ve işgüvencesi grevli-toplusözleşme hakkı talebinin karşısına konularak pazarlık yapılmaya çalışılıyordu. Görüldüğü kadarıyla da bu pazarlık artık başlamıştır.

Sendikacılık oynayan Memur-Sen ve Kamu-Sen'in başkanları yaptıkları açıklamalarda esip gürlemeyi de ihmal etmediler. Ancak bu esip gürlemelerini orta oyununun bir parçası saymak gerekiyor. Çünkü her defasında aynı sözleri bir tekerleme gibi yineleyip duruyorlar.

Diğer bir oyuncu ise KESK yönetimi. Her ne kadar toplu görüşme masasına oturmamışsa da, o da aslında her sene tekrarladığı oyunu oynuyor. Esip gürliyor, ama ortaya çıkan sonuç koca bir hiç. Bunun için başta tabanı olmak üzere KESK yönetimine inanan yok. Dolayısıyla, kamu emekçileri cephesinden bu oyunu bozmak ve hazırlıkları süren saldırıları göğüsleyecek bir mücadeleyi örgütlemek KESK bünyesindeki ilerici ve devrimci kamu emekçilerinin gösterecekleri inisiyatifte bağlıdır.

Sonuç olarak bir toplu görüşme oyunu daha büyük ölçüde geride kalmış bulunuyor. Oyunun bundan sonraki safhası, uzlaştırma kurulu ve bakanlar kurulu arasında oynanacak. Sonuç ise değişmeyecek. Kamu emekçilerinin talepleri hiçe sayılacak, hükümet ve sermaye bildiğini okuyacak.

Kamu emekçileri taleplerini kazanmak için örgütlenmeli ve fiili-meşru mücadele yolunu tutmalıdırlar. Bu yapılmadığı takdirde, bugün olduğu gibi bundan sonra da hükümetin kamu emekçileri ile alay etmesi, güdümlü sendikacıların oyununa boyun eğmesi kaçınılmaz olacaktır. Dahası, işgüvencesi gibi hakların da kökünden tırpanlanması gibi saldırılar kolaylıkla hayata geçirilecektir.

Kamu emekçilerinin eylemlerinden...

"Toplu sözleşme hakkımız, grev silahımız!"

KESK'e bağlı sendikaların üyeleri hükümetin toplu görüşme sürecinde kamu emekçilerine teklif ettiği sefalet zammını 29 Ağustos günü gerçekleştirdikleri yaygın eylemlerle protesto ettiler.

Ankara, İzmir, İstanbul, Diyarbakır, Kayseri, Bursa ve Manisa'da gerçekleştirilen basın açıklamaları ve oturma eylemlerinde sonbaharda örgütlenecek greve katılım çağrısı yapıldı.

İzmir: Sümerbank önünde toplanan KESK'liler, "TİS yoksa grev var! / KESK İzmir Şubeler Platformu" pankartını açarak Konak İzsu önüne yürüdüler. Burada saat 14.00'e kadar oturma eylemi gerçekleştirdiler. KESK İzmir Şubeler Platformu dönem yürütmesi adına basın açıklamasını okuyan Eğitim-Sen 3 No'lu Şube Başkanı, KESK'in toplu görüşmelerde konu mankeni olmadığını göstermek için alanlarda olduğunu söyledi. Eyleme BDSP de destek verdi.

Ankara: KESK'li kamu emekçileri Ankara'da Mithatpaşa Köprüsü'nde toplanarak Yüksel Caddesi'ne yürüyüş gerçekleştirdi. "Sadaka değil toplu sözleşme!", "Genel grev, genel direniş!", "Direne direne kazanacağız!" sloganlarını atan kamu emekçileri Yüksel Caddesi'nde basın açıklaması yaptı. Hükümetin kamu emekçilerine reva gördüğü sefalet zammı protesto edildi.

Eylemde konuşan KESK Genel Başkanı Sami Evren, KESK'in sonbaharda meşru direnme hakkını kullanarak grev yapacağını duyurdu.

Diyarbakır: KESK'e bağlı sendikaların üyeleri Diyarbakır'da Ofis AZC Plaza önünde toplanarak basın açıklaması gerçekleştirdi. KESK dönem sözcüsü tarafından yapılan açıklamada, sonbaharda KESK tarafından örgütlenecek olan greve katılım çağrısı yapıldı. Açıklamanın ardından oturma eylemine geçildi.

Eylem boyunca "Zafer direnen emekçinin olacak!", "KESK'li tutsaklar serbest bırakılsın!", "Faşizme karşı omuz omuza!", "Toplu sözleşme

hakkımız, grev silahımız!", "Devlet güdümlü sendika olmayacağız!" sloganları atıldı. Eyleme 100 kişi katıldı.

Manisa: KESK Manisa Şubeler Platformu Manolya Meydanı'nda gerçekleştirdiği basın açıklamasıyla sefalet zammını protesto etti. Basın açıklamasını okuyan KESK Manisa Şubeler Platformu dönem sözcüsü, KESK'in meşru direnme hakkını kullanacağını ifade etti. Eylemde "Toplu sözleşme hakkımız, grev silahımız!", "Devlet güdümlü sendikaya hayır!" sloganları atıldı. Eyleme Manisa İşçi Birliği Derneği de destek verdi.

Bursa: Bursa'da Osmangazi Metro İstasyonu önünde yapılan eylemde KESK adına açıklamayı BES Bursa Şube Başkanı gerçekleştirdi. Açıklamada toplu görüşmelerin bir fiyasko olduğu ve teklif edilen zammın kamu emekçileriyle dalga geçmek anlamına geldiği belirtildi. 2 milyon kamu emekçisine seslenilerek, KESK'in sonbaharda örgütlenme kararı aldığı greve katılma çağrısı yapıldı, mücadele kararlılığı ifade edildi.

"Devlet güdümlü sendikaya hayır!", "Zafer direnen emekçinin olacak!", "Toplu görüşme değil toplu sözleşme!" sloganlarının atıldığı açıklamada 15 dakikalık oturma eylemi yapıldı.

Kayseri: Kamu emekçileri Kayseri'de de basın açıklaması gerçekleştirdi. KESK Kayseri Şubeler Platformu tarafından gerçekleştirilen açıklamayı Eğitim-Sen Şube Sekreteri okudu. Açıklamada, sendikaların bir hak arama ve sınıf örgütü oldukları hatırlatıldı, daha fazla mücadele etmenin gerekliliğine işaret edildi.

Eylem boyunca "TİS yoksa grev var!", "İnsanca yaşamak istiyoruz!", "Direne direne kazanacağız!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!" sloganları atıldı. Eyleme, BDSP, DHF ve ESP de destek verdi.

Kızıl Bayrak / İzmir-Ankara-Manisa-Bursa-Kayseri

İşçi ve emekçi hareketinden...

Haklarını arayan tersane işçilerini kilitlediler

İzmit Yeniköy’de kurulu bulunan Um Tersanesi’nde çalışan yaklaşık 150 işçi, aylardır maaşlarını alamadıkları için 1 Eylül günü iş bıraktı.

Sabah saat 08.00’de yönetim binası önünde toplanan işçiler, basın bilgi almasını önlemek amacıyla Um Tersanesi yönetimince binaya kilitlendiler. Güvenlik ekipleri tarafından alıkonulan işçilerden sesini yükselten ve basına sorunlarını anlatmak için dışarı çıkmak isteyenlerin ismi alındı. Bu işçiler işten çıkartılmakla tehdit edildi.

Um Tersanesi’nden 2 yıldır sürekli işçi çıkartılıyor yapılıyor ve işçilere yapılan maaş ödemelerinde sıkıntı yaşıyordu. Yaklaşık bir haftadır üretim yapılmadığını ve kötü muamele gördüklerini söyleyen işçiler, tersane yönetiminden açıklama beklediklerini, 2 aylık maaşlarını ve biriken mesailerini istediklerini ifade ettiler.

Sabiha Gökçen’de eylem

İstanbul Sabiha Gökçen Uluslararası Havalimanı Yer Hizmetleri AŞ’de (İSG) sendikal örgütlenme mücadelesi yürüten Hava-İş Sendikası’nın Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı’na yaptığı yetki tespit başvurusuna itiraz eden İSG, işkolunun “karayolu işkoluna” girdiğini iddia etti.

Havayolu çalışanları ise 1 Eylül günü Sabiha Gökçen’de eylemdeydi. Sabiha Gökçen havalimanı A kapısı önünde hem vardiyadan çıkanlar hem de iş başında olan işçiler örgütlülüklerine sahip çıktıkları mesajını verdiler.

“Sendika hakkımız engellenemez! / Sabiha Gökçen çalışanları” pankartının açıldığı eylemde havayolu işçilerine seslenen Hava-İş Sendikası Genel Başkanı Atılay Ayçin, İSG işçisinin sendikası ile kolkola mücadele verdiğini söyledi ve işçilerin kararlılığı sürdükçe her engelin aşılabileceğini ifade etti.

“İSG şaşırma sabrımızı taşıma!”, “Sendika hakkımız engellenemez!”, “Sendika yoksa üretim de yok!” “Karayolu işçisi değil, hava işçisiyiz!” sloganlarının atıldığı eylemde, İSG işçileri, işverenin keyfi itirazını geri çekmesini ve en kısa zamanda sendika ile masaya oturmasını talep ettiler.

Hava-İş Sendikası geçtiğimiz haftalarda da sendikal örgütlenmeye dönük saldırılara karşı eylem gerçekleştirmişti.

Kızıl Bayrak / İstanbul

TPAO’da açlık grevi

Yaptığı yazılı açıklama ile Türkiye Petrolleri Anonim Ortaklığı’na (TPAO) bağlı işyerlerinde 1 ve 2 Eylül tarihlerinde vizite eylemleri yapacağını duyuran Türk-İş’e bağlı Petrol-İş Sendikası, 1 Eylül günü başladığı vizite eylemlerine 2 Eylül günü de devam etti.

Petrol-İş Sendikası’nın Ankara, Adıyaman, Batman ve Trakya şubelerinde örgütlü 3 bin 450 TPAO işçisi 1 Eylül sabahı vizite eylemine başlarken, Petrol-İş Sendikası Ankara Şube yöneticileri ise TPAO’nun Ankara’da bulunan genel müdürlüğü önünde oturma eylemi ve açlık grevine başladı.

TPAO’ya bağlı işyerlerinde ücret dengesizlikleri ve düşük ücretlere yönelik taleplerinin karşılanmasını isteyen Petrol-İş Sendikası, görüşmelerden sonuç çıkmaması halinde eylemlerine devam edeceğini açıkladı.

Mutaf Ambarı’nda işten atma

TÜMTİS’in, Balıkesir tabakhaneler mevkii tren yolu üzerinde bulunan Mutaf Ambarı’nda yürüttüğü sendikal örgütlenme çalışması işten atma saldırısıyla karşılaştı. İşten atılan TÜMTİS üyeleri Mutaf Ambarı önünde eylem yaptı.

Sendikal örgütlülüğü dağıtmak amacıyla 15 yıla yakın süredir hile yoluyla birçok kez işyeri kapatan ve farklı isimler altında faaliyetlerine tekrar başlayan Mutaf patronu, işyerinde çalışan 10 işçinin tamamını sendikaya üye olmaları nedeniyle işten attı. Mutaf işçilerini kölece çalışma koşulları altında 18-20 saat aralıksız çalıştıran Mutaf patronu mesai ücretlerini de gaspetti. 10 işçi adına bankaya hesap açan Mutaf patronu, bu parayı kendisi çekerek yeni bir gaspa imza attı.

TÜMTİS Bursa Şubesi tarafından yapılan yazılı açıklamada, Mutaf patronunun geçtiğimiz sene sendikaya üye olan 4 işçiyi işten attığı ve atılan işçilerin tazminatlarına karşılık verdiği senetlere “kendisinden fazla para talep edildiği” gerekçesiyle dava açtığı söylendi.

Kızıl Bayrak / Bursa

Esenyurt’ta baskılara karşı direniş

Esenyurt Belediyesi’nde çalışırken belediye yönetimi tarafından 19 Ağustos 2009 tarihinde işten atılan Belediye-İş Sendikası İstanbul 2 No’lu Şube üyesi 3 işçinin ardından 24 Ağustos günü de sendika

28 Ağustos 2009 / İzmir

üyeleri 2 işçi sendikadan istifa etmedikleri için işten atıldı.

Sendikal örgütlenme düşmanlığında sınır tanımayan Esenyurt Belediyesi, direnişin 9. gününde belediye binası önündeki direnişe saldırdı. Esenyurt Belediyesi Başkan Yardımcısı Emin Batmazoğlu’nun belediye binası önüne asılan direniş pankartını yırtmak istemesi üzerine arbeye çıktı.

Direnişteki Belediye-İş üyeleri ile onlara destek veren sendikalar, siyasi partiler, platformlar ve devrimci kurumların da katılımıyla 29 Ağustos günü Esenyurt Belediyesi önünde eylem gerçekleştirildi.

Öğle saatlerinde Esenyurt Meydanı’nda toplanan kitle Esenyurt belediye binası önüne kadar slogan ve alkışlarla yürüyüşe geçti. Yürüyüş sırasında yolun tek şeridi trafiğe kapatıldı.

Belediye binası önüne gelindiğinde basın açıklamasını okuyan Belediye-İş 2 No’lu Şube Başkanı Hasan Gülüm, saldırının sadece Esenyurt Belediyesi’yle sınırlı olmadığını belirterek kriz gerekçesiyle 1,5 milyon işçinin işten atıldığını hatırlattı. Birleşik mücadele çağrısı yapan Gülüm, baskı ve engellemelerin mücadelelerini durduramayacağını söyledi.

Yapılan açıklamanın ardından 14 gündür hakları için eylem yapan Esenyurt pazarcılarına söz verildi. Pazarcılar adına konuşan bir esnaf, kendi yaşadıkları mağduriyet üzerinden belediyenin tutumunu eleştirdi.

Coşkulu geçen eylem boyunca “Direne direne kazanacağız!”, “Yaşasın sınıf dayanışması!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “İşten atılan işçiler geri alınsın!”, “Esenyurt’a sendika girecek başka yolu yok!” “Sendika hakkımız engellenemez!” sloganları atıldı.

Yaklaşık 200 kişinin katıldığı eyleme BDSP,

Esenyurt İşçi Platformu, DDSB, YD İçin Çağrı, ESP, EMEP, Deri-İş, Yol-İş 1 No'lu Şube, Tekstil-Sen, Tüm Bel-Sen Bakırköy Şubesi, ÖDP ve Emekli-Sen destek verdi.

Esenyurt Belediyesi'ndeki işçi kıyımı 1 Eylül'de de sürdü. Belediye yönetiminin baskı ve tehditlerine rağmen sendikalarından istifa etmeyen Belediye-İş Sendikası İstanbul 2 No'lu Şube üyesi 2 işçi daha işten atıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Kent AŞ işçilerinden Baykal protestosu

İzmir Karşıyaka Belediyesi'ne bağlı Kent AŞ'de çalışırken "daralma" gerekçesiyle işten atılan Kent AŞ işçileri, 28 Ağustos günü İzmir Enternasyonal Fuarı'nın 78'inci açılışı için kente gelen CHP Genel Başkanı Deniz Baykal'ı ve CHP'yi protesto ettiler.

İzmir Adnan Menderes Havalimanı'nın VIP girişinin önünde eşleri ve çocuklarıyla toplanan işçiler "Çocuklar aç, babalar işsiz! Bu suskunluk nereye kadar başkanlar! / İşten çıkarılan Kent AŞ işçileri - DİSK-Genel- İş Sendikası" pankartını açtılar. Baykal'ı "Gün gelecek, devran dönecek, CHP halka hesap verecek!", "AKP böldü, CHP öldürdü!", "Cevat Çalışkan, peşkeş alışkın!", "İstanbul'a değil Karşıyaka'ya!", "Belediye başkanı emekçinin düşmanı!", "Demokrasi dediniz, hakkımızı yediniz!", "İşçiler burada, Baykal nerede!", "Yiğitler burada, korkak Cevat nerede!" sloganları ile karşıladılar. Otobüsün önünü kesen işçiler Baykal'a pet şişe yağdırdı.

Baykal VIP'ten çıkıp otobüsüne binerken çevik kuvvet polisleri tarafından pankartları indirilen işçiler, yola yatarak otobüsün geçeceği yolu kesti. Çevik kuvvet, yolu kesen Kent AŞ işçilerine biber gazı kullanarak saldırdı. Çocukların da etkilendiği müdahaleden sonra Baykal'ın otobüsü alandan ayrılabilirdi.

Asil Çelik'te "açlık grevi" sona erdi

Bursa Orhangazi'de kurulu bulunan Asil Çelik'te 20 Ağustos günü "Asil Çelik kamulaştırılsın" talebiyle açlık grevine başlayan Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu, Genel Sekreter Selçuk Göktaş, BMİS Bursa şube yöneticileri ve Asil Çelik işçileri açlık grevinin 7. günü olan 26 Ağustos günü eylemlerini sonlandırdılar.

DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi ile Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı arasında yapılan görüşmeler sonucunda, bakanlığın Asil Çelik'te yaşanan sorunların çözümüne katkı sunacağı sözü üzerine sonlandırılan açlık grevinin ardından yazılı bir açıklama yapan Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Yönetim Kurulu, eylemin amacına ulaştığını duyurdu.

İşçilerden Ashmore protestosu

DİSK'e bağlı Nakliyat-İş Sendikası dünyaca ünlü borsa şirketi Ashmore'un Türkiye'deki ortaklarından İKEA'nın montaj ve nakliye işini yapan Ursus Mobilya Montaj ve Loj. Hiz. Tic. Ltd. Şti.'de çalışan 150 üyesinin ücret ve kıdem tazminatlarının gaspedilmesini, 28 Ağustos günü İstanbul Etiler'deki iş merkezinin önünde protesto etti.

Beşiktaş Etiler'deki Ashmore Portföy Yönetimi AŞ önünde gerçekleştirilen eylemde, "36,6 milyar dolarlık sermaye fonu Ashmore'un Ursus'ta işçilerin 200 bin dolarlık yasal tazminatlarını gasp etmesine izin vermeyeceğiz" pankartı açıldı.

"Tazminat hakkımız gaspedilemez!", "Ursus işçisi köle değildir!" sloganlarının atıldığı eylemde konuşan Nakliyat-İş Sendikası Genel Başkanı Ali Rıza Küçükosmanoğlu, Ursus işçilerinin 165 bin dolarlık yasal alacaklarının gaspına izin vermeyeceklerini söyledi. Şirketin "işçilerin ödemelerinin yapılması için

finansal durumlarının uygun olmadığı" yönündeki açıklamalarının gerçekleri yansıtmadığını belirten Nakliyat-İş başkanı, şirket sahiplerinin uluslararası şirket Ashmore'un da ortakları olduğunu belirtti.

Kızıl Bayrak / İstanbul

ATV-Sabah'ta Cumartesi yürüyüşleri sona erdi

ATV-Sabah emekçilerinin, grevin mahkeme kararıyla durdurulmasına rağmen sürdürdükleri Cumartesi yürüyüşleri sona erdi.

Her Cumartesi akşamı birçok kurumun desteğiyle gerçekleştirilen yürüyüşlerin sona erdiği, 29 Ağustos akşamı Taksim Tramvay Durağı'nda yapılan

Ayzi Moda'da işgal ve direniş!

İkitelli'de kurulu bulunan Ayzi Moda Tekstil'in patronu, 20 Ağustos günü kriz bahanesiyle yaklaşık 75 işçiyi işten çıkardı. İşçilere alacaklarını vereceğini vaat eden patron bir hafta boyunca işçileri oyaladı fakat ödeme yapmadı.

Ayzi Moda patronu Aydın Korkmaz, Ocak ayından beri asgari geçim indirimi ile fazla mesai ücretlerini ve son üç aydır maaşları ödemeyerek kaçtı ve Ayzi Moda'yı bir akrabasına devreden patron 27 Ağustos günü makinaları icraya verdi.

Bunun üzerine işçiler 28 Ağustos günü atölyenin kapısının önünde bekleyerek icra için gelen memurları içeriye sokmadı, polis eşliğinde gelenlerin makineleri kaçırmasına izin vermedi.

Kolluk güçlerinin müdahale tehditleri karşısında kararlı bir tutum sergileyen işçiler, "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!" sloganlarıyla bekleyişlerini sürdürdüler. Çevik kuvvet ise polis takviyesi istedi.

Yoldan geçen emekçileri de direnişlerine destek vermeye çağıran işçiler, "Baskılar bizi yıldırılmaz!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "İşgal, grev, direniş!", "Zafer direnen emekçinin olacak!", "Susma sustukça sıra sana gelecek!" dövizlerini açarak sloganlarla konuşmalarına devam ettiler.

İşyerinin çevresindeki atölyelerde çalışan işçiler, iş çıkışlarında arkadaşlarını görmeye geldiler. Direnişe destek veren işçi ve emekçilerin, esnafın direniş alanında beklemesine tahammül edemeyen kolluk güçleri yarım saat süre vererek, alanın boşaltılmasını aksi halde müdahale edileceğini söyledi. Yarım saatin ardından kolluk güçleri tamamen çekildi.

İşçiler gece beklemek üzere atölyenin içinde ve dışında konumlandılar. 29 Ağustos sabahı erken saatlerde fabrika önüne gelen sivil ve resmi polisler fabrika içine girmek istediler. İşçilerin işyerindeki makinaları kaçırdıklarını iddia eden polislerin içeriye girmesini engelleyen işçiler ile polis arasında kısa bir gerginlik yaşandı. Kolluk güçleri direnişçi işçileri gözaltına almakla tehdit etti.

Bir süre sonra fabrika içinde bulunmayan diğer işçiler de fabrika önüne gelerek beklemeye başladılar. Saat 11.30'da işçilerle gerçekleştirilen toplantıda direniş süreci tartışıldı, kazanıma ulaşmak için örgütlü mücadelenin önemine değinildi.

Saat 12.00'de Tekstil Sen tarafından direniş sürecine ilişkin basın açıklaması gerçekleştirildi. Yapılan açıklamada hukuki süreç hakkında bilgilendirme yapıldı ve polislin direnişe dönük müdahalesi kınandı.

Ardından Ayzi Moda işçileri adına iki işçi kısa konuşmalar yaparak haklarını alana kadar mücadeleyi sürdüreceklerini ifade ettiler. Eyleme Ayzi Moda işçilerinin yakınları ve aileleri de destek verdi.

Mücadele sürüyor...

Ayzi Moda Tekstil işçileri 31 Ağustos günü alacaklarına karşılık 65 bin TL'lik senet imzaladılar.

Patron Aydın Korkmaz işçilerin alacaklarını ödememek için akrabası Olgun Korkmaz'a fabrikayı devretmişti. İşçiler Olgun Korkmaz ile senet imzaladı. Alacakları ücret, 3 aylık maaş, fazla mesai ve asgari geçim indirimi üzerinden hesaplandı. Tekstil-Sen Eğitim Uzmanı Huri Vayış, işçilerin alacaklarının hesaplanmasının ardından yaptığı açıklamada, işçiler gündeme getirmediikleri için, hesaplamada ihbar ve kıdem tazminatlarının yer almadığını ifade etti.

Küçükçekmece İşçi Platformu temsilcisi, işçinin tüm haklarını almak için talepte bulunmanın kendine sendika misyonu biçen bir yapı için olmazsa olmaz olduğunu hatırlattı. Hatırlatmanın ardından Vayış, ihbar ve kıdem tazminatı için dava açacaklarını söyledi. Patrona imzalatılan senet ile işyerindeki makineler hakkında haciz işlemi başlatacaklarını belirten Vayış, satıştan elde edilecek para ile işçilerin alacaklarının dağıtılacağını söyledi.

Ayzi Moda Tekstil işçileri ile birlikte direniş yerinde bekleyen ve dayanışma içinde olan, Küçükçekmece İşçi Platformu üyeleri ile İşçinin Yolu çalışanlarının yanısıra İşçi Cephesi bir dayanışma ziyareti gerçekleştirdi. Emine Arslan ve Sefaköy İşçi Kültür Evi de direnişçi işçilerin yanındaydı. Emine Arslan direnişçi işçilerle DESA direnişi deneyimlerini paylaştı. 29 Ağustos sabahı Topkapı İşçi Derneği üyeleri de direniş yerine ziyarette bulundular.

Küçükçekmece İşçi Platformu

29 Ağustos 2009 / İkitelli

Kürt ulusal sorunu üzerine değerlendirmelerden seçmeler...

Devletin devesi boşa çıkan i

Türk burjuvazisinin tarihi Kürt politikası iflas edeli yıllar oldu. İnkâra, imhaya ve asimilasyona dayalı bu politikayla, Kürt ulusal kimliğinin egemen Türk kimliği içinde eritilip zamanla sorun olmaktan çıkartılması hedefleniyordu. Olmayacak duaya amin demek anlamına gelen bu gerici-inkarcı politikanın tutmayacağı daha ‘60’lı yılların sonunda açığa çıktı ve ‘90’lı yılların başında ise tümenden iflası kesinleşti. Onyıllar boyunca bastırılmış olan Kürt sorunu bütün ağırlığıyla Türkiye’nin gündemine yeniden oturdu ve inkarcı burjuva sınıf düzenine çözümünü dayattı.

Fakat tarihi önemdeki bu aynı gelişme Kürt sorununun Türkiye’nin kurulu burjuva düzeni sınırları içinde olanaklı bir çözümünün bulunmadığını da ortaya çıkardı. İmralı ile birlikte gündeme gelen ve o güne kadar hayal bile edilemeyen kolaylık ve kapsamdaki teslimiyete rağmen, aradan geçen altı yılda sorunun çözümü doğrultusunda herhangi bir ilerleme sağlanamamış olması, bu gerçeğin yeni bir kanıtlanması oldu ve düzenin Kürt sorunundaki çözümsüzlüğü konusunda ortada herhangi bir kuşku bırakmadı. İmralı teslimiyetiyle birlikte oluşan muazzam uygunluktaki politik ve moral koşullarda bile reform yapamayan bir düzen, gerilimin kontrolsüzce tırmandığı ve iki halkın kardeşçe ilişkilerini tehdit eder hale geldiği bugünkü çatışmalı ortamda doğaldır ki bunu hiç yapamaz. Bugün bu ülkede bir “Kürt sorunu” olup olmadığı bile düzen cephesi içinde hala büyük tartışmalara, gerginliklere ve iç dalaşmalara konu olabilmektedir. Burjuva sınıf düzeninin varlığını kabul etmekte bile bu denli zorlanabildiği bir soruna yönelik olarak herhangi bir çözüm gücü ve yeteneği de yoktur, olamaz da.

Olmadığını ve olamayacağını son dönemin tüm gelişmeleri ve tartışmaları ayrıca doğrulamaktadır.

Devlet cephesinde güncel durum: Devekuşu politikasına devam!

Hükümetin başbakan üzerinden Kürt sorununu kabul etmekle yaptığı çıkışın hemen sonrasında toplanan MGK'dan bir kez daha devekuşu politikasına aynen devam kararı çıktı (ki kimse farklı bir şey çıkmasını zaten beklemiyordu). MGK bildirisinde *“Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluş felsefesindeki temel düşünceye”* ve bu düşünceye uygun olarak Cumhuriyet'in Anayasa'da belirtilmiş bulunan niteliklerine yapılan atıf, iflası çoktan kesinleşmiş bu umutsuz politikada ısrar anlamına gelmektedir. *“Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluş felsefesindeki temel düşünce”* ve burjuva cumhuriyetinin her yeni anayasada buna göre tanımlanan temel nitelikleri, öteki şeyler yanında, Kürt ulusal varlığının ve Kürtlerin bundan kaynaklanan tüm meşru demokratik haklarının inkarı anlamına gelmektedir. Kürt sorununun bölge düzeyinde ve Türkiye'de kazandığı muazzam boyutlara rağmen, MGK üzerinden burjuva

sınıf devleti bugün bu politikanın aynen sürdürülmesini isteyebilmektedir. “Kürt sorunu yok terör sorunu var” olarak özetlenebilecek bu devekuşu politikası, daha önce de vurguladığımız gibi, gerçekte bir politikasızlık durumudur ve düzenin Kürt sorununda İmralı teslimiyeti ile birlikte kazandığı politik inisiyatif bir kez daha tümenden yitirdiğini göstermektedir.

“Kürt sorunu yok terör sorunu var” diyenler, böylece sorunun çözümü için yapabilecekleri hiçbir şeyleri olmadığını da itiraf etmiş oluyorlar. Bu, devlet payına ‘90’lı yıllardaki politikadan çok daha geri bir konuma düşmeyi ifade etmektedir. Zira o zamanlar hiç değilse kabul etmiş göründükleri “Kürt realitesi” için elbette yapabilecekleri bir şeyleri olduğunu, ama silahlı direnişin bunu engellediğini, “terör” olarak nitelenen bu direniş bastırılmadan bir şey yapılamayacağını söyleyebiliyorlardı. Buna göre silahlı direniş, Kürt sorununda çözümün değilse bile bu doğrultuda bazı adımları atmanın asıl engeli idi. Bugün artık bunu bile söyleyebilecek durumda değiller. Geride kalan altı yılın bilançosu böyle bir söylemin ikiye bölünmüşlüğü dayalı aldatıcılığını ortaya koymuş, dolayısıyla tüm inandırıcılığını yıkmiş bulunmaktadır.

Bir türlü cepheden bastırılmayan silahlı direniş, sonunda İmralı teslimiyeti ile birlikte kendiliğinden ve tam beş yıl boyunca gündemden çıktı. Ama bu aynı beş yıl burjuva sınıf düzeninin Kürt sorununda yapabileceği hiçbir şey olmadığını da tüm açıklığı ile gözler önüne serdi. Abdullah Öcalan'ın İmralı'da geliştirdiği yeni ideolojik-politik çizgi ile Kürt hareketinin istemleri sınırlı kültürel haklar düzeyine indirildiği ve Kürt hareketi de büyük ölçüde bu yeni çizgiye kazanıldığı halde, devlet buna hiçbir karşılık vermedi, Kürt sorununu bir ölçüde ve bir süreliğine olsun yatıştırarak hiçbir adım atmadı. Bu durumda bugün “Kürt sorunu yok terör sorunu var” diyenlerin, artık terörü bitireceğiz ve böylece olmayan sorunun üstesinden de gelmiş olacağız demek dışında söyleyebilecekleri bir şey yok. Bu ise devlet ve düzenin kendini bir kez daha boyly boyunca inkarcılık çıkmazına saptırması anlamına gelmektedir.

Özetle devlet, son MGK bildirisi üzerinden, gerici burjuva düzeninin Kürt sorununda sınırlı reformlar kapsamında bile herhangi bir esneme niyeti ve olanağı bulunmadığını bir kez daha ilan etmiştir.

Esnemeyen kırılır, bu kesin; tüm sorun, bunun nasıl ve ne yönde olacağıdır. Burada temelde iki olanaklı yol var. Ya özgürlük, eşitlik ve bunların sağlayacağı tarihsel olanaklarla gönüllü birlik temelinde, halkların daha ileri düzeyde bir devrimci birliği ve kaynaşması; ya da sonunda taraflar açısından kaçınılmaz olarak emperyalist stratejilere dolgu malzemesi olmayla da sonuçlanacak halklar arası gerici boğazlaşmalar ve böylece, tarihsel olarak birlikte ve iç içe yaşamış iki kardeş halkın devrimci gelişmeler ünlere sürüklenip birleşiminde keder

birbirinden en yıkıcı biçimde kopması. İlk devrimci sınıf mücadelesi, bu mücadele içinde daha da yakınlaşacak ve kaynaşacak olan halkların işçi sınıfı önderliğinde devrime yönelmesi anlamına gelmektedir. İkincisi gerici boğazlaşmalar içinde iki halkın birbirini tüketmesi, yani manevi, kültürel ve maddi yıkım demektir. İlk Türkiye'deki Kürt sorununun ancak devrimle olanaklı olabilecek biricik gerçek çözümünü, ikincisi ise düzenin tarihsel temellere sahip bugünkü çözümsüzlüğünü ve bunun halkların yaşamı ve ilişkileri bakımından yolaçabileceği yıkıcı sonuçları anlatmaktadır.

Bu ikisi arasında muhtemel bir ara çözüm, İmralı’da Abdullah Öcalan tarafından geliştirilen çizgi olabilir. Kürt sorununda sınırlı anayasal reform anlamına gelen bu çözüm yolu, farklı bir çerçevede aynı zamanda emperyalist odakların bir NATO ülkesi olan Türkiye’deki Kürt sorunu konusunda düşünebildiği çözümle de kesişmektedir. Abdullah Öcalan yeni çizgisini bir yandan AB projesi, öte yandan ABD’nin Ortadoğu’ya emperyalist müdahale çerçevesinde gündeme getirdiği BOP ile bağdaştırmaya çalışırken, işin aslında tümüyle bu aynı gerçeğin bilinciyle hareket etmektedir.

Fakat bu türden bir ara çözümün olanaklı olmadığını ve olamayacağını olaylar giderek daha belirgin biçimde göstermektedir. Kürt hareketinin yılları bulan teslimiyet politikası devleti buna yönelmedi, şimdi yeniden gündeme getirilen silahlı eylemler hiç yöneltmez. Kaldı ki böyle bir çözüm arayışı ile onu gerçekleştirmenin aracı olarak bugün yeniden tutulan silahlı mücadele yolu arasında mantıksal bir bağdaşmazlık da var. Ya izlenen politika yanlıştır, ya da onu gerçekleştirmek üzere bugün tutulan yol. Bu, Kürt hareketinin bugünkü büyük çelişkisi ve anlaşılması güç tutarsızlığıdır. Bunu burada şimdilik sadece ifade etmekle yetinerek yeniden devlet ve düzen cephesindeki son gelişmelere dönmek istiyoruz.

Hükümet manevrasına karşı meşruiyet tehdidi

Sözde AB demokrasisi kapsamında yapılan düzenlemelerden beri çoğunluğunu artık hükümet mensuplarının oluşturduğu MGK'nın aynı bildirisi, hükümete anayasanın çizmiş olduğu sınırların hiçbir biçimde aşılamayacağını hatırlatmayı da ihmal etmemektedir. Basındaki emekli generaller bunun “devletten hükümete” yöneltilmiş açık bir “ikaz” olduğunu, buna aykırı her adım ya da girişimin anayasa suçu oluşturacağını (dolayısıyla hükümetin meşruiyetini ortadan kaldıracağını ve ona karşı her türlü girişimi meşru hale getireceğini!) önemle vurgulayarak, verilen mesaja kamuoyu önünde ayrıca tercüman oldular. Bu uyarı, emekli generaller ona ayrıca tercüman olmasalar bile, Kürt sorununa çözüm

İşu politikası ve İmralı çizgisi

H. Fırat

KB/36/(7) 10 Eylül 2005

adı altında, devletin tümüyle Türk kimliğine dayalı olarak oluşturulmuş ve anayasa ile de güvenceye alınmış yapısında değişiklik anlamına gelecek herhangi bir girişimin olanaklı olmadığını, buna yönelecek her girişimin devletin meşru müdahalesi ile karşı karşıya kalacağını yeterli açıklıkta dile getirmektedir.

Bunu hükümetin ordunun yetki istemine karşı yaptığı çıkışa ordu odaklı devletten gecikmeksizin gelmiş bir karşı yanıt olarak da anlamak gerekir. “*Türkiye Cumhuriyeti’nin kuruluş felsefesindeki temel düşünce*”ye aykırı davranılamayacağını ve anayasanın başlangıç ilkelerine dokunulamayacağını söylemek, Kürt sorununu kabul etme manevrasında hükümete hiçbir hareket alanı bırakmamak ile aynı anlama gelmektedir. Zira sözkonusu temel düşünceye dokunmaksızın ve anayasanın başlangıç ilkelerini yeniden düzenlemeksizin Kürt sorununda iğne ucu kadar bir reform yapmak olanağı zaten yoktur. Fakat hükümeti açmazla daha baştan kendini zaten bağlamıştı. Başbakan, sorunu kabul ettiği o aynı Diyarbakır konuşmasında, “*tek devlet, tek millet, tek bayrak*” diyerek, böylece devletin kuruluş felsefesinden gelen o “kutsal üçleme”yi özenle yineleyerek, daha baştan kabul ettiği soruna ilişkin yapabileceği hiçbir şey bulunmadığını, daha doğrusu sorunu kabul edişinin dibi boş bir manevradan ibaret olduğunu, herkesin anlayabileceği açıklıkta ortaya koymuştu.

Devletin 22 Ağustos tarihli son MGK bildirisi üzerinden yansıyan tutumunu, yani Kürt sorununda devekuşu politikasını, ordu Genelkurmay başkanının 30 Ağustos demeci üzerinden aynı açıklık ve kesinlikle bir kez daha yineleme yoluna gitti. Sözkonusu demecinde güvenliğin ve istikrarın “*Anayasa’nın ‘değiştirilemeyecek hükümleri’ olarak sayılan maddelerine sıkı sıkıya bağlılıktan geçtiğine inanmaktayız*” diyen Genelkurmay başkanı, sözlerinin devamını şöyle getirmektedir: “*Biz bu niteliklerde oluşabilecek en küçük bir aşınmayı, dışı sağlam görünen bir meyvenin için için çürümesine benzetiyoruz. Unutmayınız ki, içte çürüme başlayınca durdurmak çok zordur...*”

Bu, burjuva devleti ve düzeninin Kürt sorununda esneme olanaklarından yoksun olduğunu itiraf etmekle aynı anlama gelmektedir ve bizi de burada dile getirilen düşüncenin özellikle bu yönü ilgilendirmektedir. Bu böyleyse eğer, İmralı teslimiyeti ile ortaya konulan yeni çizginin de hiçbir karşılığı yok demektir. Zira bu çizgi, kurulu düzenle Kürt sorununun reforme edilmesi temelinde barışmak ve bütünleşmek anlamına geliyor. Ama eğer devlet düzeninin zirvesindekiler böyle bir reformun olanaksızlığını, üstelik bunca gelişmeye ve deneyime rağmen, bu denli kesin ve katı bir biçimde yineliyorlarsa, altı yıldır İmralı’dan geliştirilen çizginin de gerçek hayatta bir karşılığı yok demektir.

Şiddete dayalı mücadele yöntem ve araçlarının ilke olarak red ve mahkum edilmesine dayalı onca düşünsel çabadan sonra bugün açıklıktan yoksun amaç ve hedefler için devletle yeniden çatışmalı duruma gelmek bile, kendi başına bu aynı gerçeğin bir itirafıdır ve tabii ki sözkonusu çizginin de iflasını belgelemektedir.

Genelkurmay başkanının 30 Ağustos demeci üzerinden yansıyan, anayasanın egemen ulusun siyasal tekeline güvence altına alan “değiştirilemez hükümler”inde değişiklik bir yana “en küçük bir aşınmayı” bile kabul etmeyen katı inkarcı bir zihniyettir. Genelkurmay karargahında günler önceden özenle hazırlandığı kesin olan bir resmi demeçten yansıyan bu kesin tutum, açıktır ki konuya ilişkin yeni bir tartışma başlatmak ve bunu da daha fazla yetki (ve dolayısıyla siyasal yaşam üzerinde etki ve inisiyatif) isteyen orduya karşı bir manevraya çevirmek amacındaki hükümeti hedeflemektedir. Ordu, çizmiş bulunduğu çerçeveye, hükümete kabul etmiş görüldüğü sorun üzerinden herhangi bir manevra alanı bırakmamakta, böylece MGK bildirisinde dile getirilen devlet tavrını yeni bir düzeyde pekiştirmiş olmaktadır.

Hükümet: MGK ve ordu ile aynı çizgideyiz!

Beklenmedik bir manevrayla Kürt sorununun kabulünü gündeme getiren hükümetin sözünü ettiğimiz gelişmeler karşısındaki tutumu daha da dikkate değerdir. Hükümet temsilcileri, MGK bildirisinin kendilerini de tam olarak ifade ettiğini, soruna bir ad koymuş olsalar bile çözümüne ilişkin düşündükleri çerçevenin Anayasanın 3. (“*Türkiye Devleti, ülkesi ve milletiyle bölünmez bir bütündür. Dili Türkçe’dir...*”) ve 66. (“*Türk devletine vatandaşlık bağı ile bağlı olan herkes Türk’tür...*”) maddeleri olduğunu, döne döne tekrarlayıp duruyorlar. Başbakan’ın Diyarbakır konuşmasında çizdiği “*tek devlet, tek millet ve tek bayrak*” çerçevesi üzerinden bakıldığında bu söylediklerinde haklı da sayılırlar. Ama işte tam da bunun anlamı, ordu karşısında Kürt sorununun varlığını telaffuz etmek üzerinden sözümona önemli bir politik manevra yapan hükümetin gerçekte aynı devekuşu politikası sınırlarını aşacak herhangi bir niyet, güç ve iradede yoksun olduğudur. Eğer Kürt ulusal kimliğinin ve bundan doğan tüm demokratik hakların kategorik inkarı anlamına gelen 3. madde ile 66. madde hükümet için de bağlayıcı çerçeve ise, bu, kabul etmiş görüldüğü Kürt sorununda hükümetin de (üstelik ABD’nin gizlenemeyen desteği ve özendirmelerine rağmen) yapacak hiçbir şeyi bulunmadığının itirafıdır.

Fakat bu aynı zamanda Kürt sorununun kabulüne dayalı hükümet çıkışının bu soruna çözüm bulmak niyet ve iradesi ile hiçbir ilişkisinin bulunmadığının da itirafıdır. Hükümet bununla Kürt sorunda artan

gerilimi kullanarak kendisini köşeye sıkıştırmak isteyenlere, aynı gerilimi demokratik açılımlar vaadiyle düşürmek manevrasıyla yanıt vermek istemiştir yalnızca. Demek oluyor ki burada asıl konu Kürt sorunu değil, fakat burjuvazi içindeki iktidar mücadelesi ve bunun ürünü iç dalaşmalardır. Kürt sorunuyla bağlantılı gelişmeleri bu dalaşmada birbirine karşı kullananlar, öte yandan, son olayların da gösterdiği gibi, Kürt halkının demokratik özelemlerini bastırmada tam bir görüş ve tutum birliği içindedirler. Denebilir ki bu konuda en rezil konumda olan yine de hükümettir. Gerçekte kendi altını da oyan planlı provokasyonları görmezlikten gelip hayvani linç girişimlerini “vatandaş tepkisi” olarak olumlayan, böylece yenilerine de çanak tutan bizzat hükümetin kendisidir.

Düzen muhalefeti: Esnemedi yoksunluğun bir öteki kanıtı

Düzen muhalefetinden söz etmemiz bir bakıma gereksizdir. Kürt sorunu ve Kıbrıs üzerinden kudurgan bir şovenizm, tüm kesimleriyle bu sözde muhalefin biricik politik malzemesidir. Düzeni bunaltan bu sorun konusunda hükümetten daha ileri bir açılım gündeme getirmek bir yana, düzen muhalefeti blok halinde ve inkarcı politikalar temelinde devlet ve ordu ile omuz omuzadır.

Düzen muhalefetinin konumu ve tutumu hakkında bir fikir edinebilmek için, bu muhalefet içinde Kürtlere ve dolayısıyla Kürt sorununa en esnek bakabilecek konumdaki bir partiden, son seçimlerde Kürt hareketinin kendine “çatı partisi” olarak seçtiği Murat Karayalçın’ın SHP’inden yansıyan son tutuma bakmak yeterlidir. Bir köşe yazarının yansıttığı bilgilere göre, son gelişmeler üzerine bu parti Kürt sorununun çözümüne ilişkin çalışmalarını hızlandırmış bulunmaktadır ve çok geçmeden partinin lideri Murat Karayalçın bunu kamuoyu ile paylaşacaktır. “Toplumsal barış” çalışması olarak tanımlanan bu hazırlığın “mutakat denklemi” formülüne dayalı çözümünü, bizzat Karayalçın aynı köşe yazarına şöyle açıklamaktadır:

“*Mutakat denkleminin bir tarafında ‘Kürt gerçekliği’, diğer tarafında ise ‘Cumhuriyet’in kutsal üçlemesi’ var. Cumhuriyet’in kutsal üçlemesi, ‘devletin tekliği, ulusun tümlüğü, yurdun bölünmez bütünlüğü’dür. Sorun, Cumhuriyet’in Kürt gerçekliğini kabul etmesi, Kürtlerin de Cumhuriyet’in kutsal üçlemesini içlerine sindirmeleriyle çözümlür. Bizim mutakat denklemi dediğimiz budur.*” (Fikret Bila, Karayalçın’dan ‘Kürt Sorunu’na Çözüm Önerisi, Milliyet, 3 Eylül 2005)

Düzen muhalefetinin Kürt hareketiyle bağ kurmuş, onunla ortak seçim bloku oluşturmuş, dolayısıyla Kürt sorununda en ılımlı ve bir nebze olsun çözüm yanlısı olması beklenen kanadının son gelişmeler üzerine hızlandırdığı “toplumsal barış” çalışmasının çözüm

çerçevesi işte budur. Fakat burada yeni olan ne var ki? Demirel’in devlet adına ‘90’lı yılların başında açıkladığı çerçeve de tamı tamına bu değil miydi? Devletin ‘90’lı yılların ortasında gözden geçirilmiş ve halen de yürürlükte olan “milli siyaset belgesi”nin formülü de tamı tamına bu aynı anlama gelmiyor mu?

“*Cumhuriyet’in kutsal üçlemesini*” tartışma dışı tutmak demek, kabul edilen “Kürt gerçekliği”ne kamu alanını kategorik olarak yasaklamak demektir. Bu ise aynı resmi inkarcı politikanın yeni bir kılıf içinde tekrarından başka bir şey değildir. Bu tutumun son MGK bildirisiinden yansıyan tutumdan da gerçekte hiçbir farkı yoktur. Zira “*Cumhuriyet’in kutsal üçlemesi*” tamı tamına “*Türkiye Cumhuriyeti’nin kuruluş felsefesindeki temel düşünce*”nin ürünüdür. Dolayısıyla Karayalçın son MGK bildirisi ile aynı dilden konuşmaktadır, ne eksik ne fazla. Bildiri “*Türkiye Cumhuriyeti’nin kuruluş felsefesindeki temel düşünce*”ye tam da Cumhuriyet’in anayasada belirtilmiş bulunan niteliklerine vurgu yapmak için atıfta bulunuyor. Karayalçın ise bu nitelikleri “*Cumhuriyet’in kutsal üçlemesi*” olarak açıkça anıyor ve kutsallık nitelemesi ile onların dokunulamaz ve değiştirilemez olduğunu dile getirmiş oluyor. Böylece Genelkurmay başkanının 30 Ağustos demeci ile de aynı kapıya çıkıyor. Anayasanın Kürt ulusal kimliğinin inkarına dayalı “*değiştirilemez hükümleri*” ile “*Cumhuriyet’in kutsal üçlemesi*”, aynı olgunun iki farklı tanımından öte bir şey değildir.

Demirel’in Temmuz 1993’te devletin yeni politikaları çerçevesinde “Kürt realitesi”ni kabul etmesinin ardından “Milli Güvenlik Siyaset Belgesi” bu kabule ilişkin devlet politikalarının çerçevesini şöyle çizmişti: “*Kamusal alana kaymamak koşuluyla mahalli ve kültürel özelliklerin geliştirilmesine yönelik düzenlemeler yapılmalıdır.*” Bu çerçevenin ışığında şimdi de Murat Karayalçın’ın aynı “Kürt realite”sine ilişkin görüşlerine bakalım:

“*Kürt gerçekliği ne demektir? Bizim bundan kastımız, tekil olarak herkesin anadilini öğrenmesi, konuşması, geliştirmesi, anadilinde yayına, gazeteye, kitaba sahip olabilmesidir. Kültürünü zenginleştirmek için üst kurumlar kurabilmesidir. Kürt sorunu bağlamındaki yaklaşımımız budur. Ulusal bütünlük, üniter yapı içinde, Türk üst kimliğini kabul edecek, Cumhuriyet’in niteliklerini içtenlikle içine sindirecek ama kendi kimliğini, kültürünü de yaşayacak. Ama bu kamu alanına taşınmayacak, kolektif hak niteliği olmayacak. Bir bölgeye, bir cemaate, bir gruba verilmiş haklar olarak değil, bireyin özgürlüğü olarak yaşanacak. Örneğin Kürtçe eğitim dili olmayacak, ama öğrenilmesi, konuşulması, geliştirilmesi mümkün olacak.*”

Devletin Kürt ulusal kimliğine ilişkin geleneksel inkarcı politikasının bugün aldığı biçimin bundan daha derli toplu ve eksiksiz bir sunuluşu zor bulunur herhalde. Fakat Murat Karayalçın bunu devletin bugünkü resmi politikasının bir özetlenmesi olarak değil, ciddi ciddi Kürt sorununun çözümü doğrultusunda partisinin iddialı bir yeni açılımı olarak sunabiliyor. Düşünün ki SHP halihazırda Kürt hareketiyle en iyi ilişkiler içindeki bir düzen partisidir ve onun da Kürt sorunuyla ilgili ufku işte budur, buraya kadardır. İddialı çözüm projesi, gerçekte devletin resmi politikalarının bir santim bile ötesine geçememektedir.

Bu çarpıcı olgu rastlantı olmadığı gibi gerçekte görüldüğü kadar şaşırtıcı da değildir. Söz konusu olan düzenin Kürt sorununda esneme olanaklarından yoksunluğunun yeni bir kanıtlanmasıdır yalnızca. Eğer bu tür bir esneme olanağı olsaydı, kuşku duyulmasın ki bunu en iyi Kürt hareketiyle az çok iyi ilişkiler içindeki bir düzen partisi dile getirirdi. Karayalçın’ın çizdiği çerçeve gerçekte böyle bir olanağın bulunmadığını gösteriyor.

Burjuva düzeni Kürt sorunu konusunda çözümsüzdür

Bütün bunlarla gelmek istediğimiz nokta şurasıdır: 80 yıldır uğraştıran ve son 20 yıldan beridir de adeta bunaltan Kürt sorunu konusunda burjuva sınıf düzeninin herhangi bir çözümü yoktur. Çözüm bir yana sorunu bir dönem için yumuşatıp yatıştıracak sınırlı bir reform yeteneği bile yoktur. Reforme etmek yeteneği de bir yana, sorunun varlığından söz etmenin bile hala geniş bir mutabakat halinde ihanetle damgalanabildiği bir burjuva sınıf düzeni gerçeği var orta yerde.

Bu katı gerçeğin kendisi İmralı çizgisinin iflasını da belgelemektedir aynı zamanda. İmralı çizgisi tüm umudunu kurulu düzenle en geri nokta üzerinden bir

uzlaşmaya ve bu temelde onunla barışıp bütünleşmeye bağlamıştı. Burada özetlediğimiz tablo bu kadarının bile olanaklı olamadığını; İmralı teslimiyeti üzerinden atılan büyük geri adımlara rağmen düzenin Kürtlere kırıntı düzeyinde tavizlere bile yanaşmadığını; egemen ulusun tüm siyasal ayrıcalıklarını olduğu gibi korumak istediğini ortaya koymaktadır. Öte yandan İmralı çizgisi, yaptığı yeni açılımların Türk ve Kürt halklarını birbirine yakınlaştıracığını, tarihsel olarak içiçe yaşamış bu halklar arasındaki ilişkileri yeni bir düzeye taşıyacağını iddia etmişti. Oysa bugün iki halkın ilişkisi tarihlerinde örneği görülmemiş türden tehlikelerle yüzyüzedir ve bunun tek nedeni o değilse bile İmralı teslimiyetinin de bu sonuçta hayli önemli bir payı vardır.

Burjuva Memetler’e cennet, işçi Memetler’e tabut!

Geçtiğimiz hafta peşpeşe gelen iki haber, ordunun farklı zamanlarda ölen askerler için yaptığı açıklamaların yalan olduğunu ortaya çıkardı.

17 Ağustos’ta Elazığ’da el bombasının patlamasıyla ölen dört askerin ölüm nedeni ilk olarak Elazığ Valisi tarafından “kaza” diye açıklanmıştı ve vali kendisine olayın Elazığ Kolordu Komutanlığı’ndan “kaza” diye bildirildiğini söyledi. Oysa olay şöyle gelişmişti: Nöbette uyuyan Er İbrahim Öztürk’e, komutanı Teğmen Mehmet Tümer cezalandırmak için pimi çekilmiş el bombası verir ve tutmasını ister. Elinde pimi çekilmiş el bombası bulunan Er Öztürk, Teğmen Tümer’in bulunduğu mevziye giderek “25 yaşına geldim. 75 gün askerliğim kaldı. Beni öldüreceksiniz” der. 45 dakika sonra el bombası patlar ve dört asker ölür.

Bu kez tarih 27 Mayıs 2009’dur. Hakkâri’nin Çukurca ilçesi kırsalında askeri aracın geçişi sırasında patlayan mayınla altı asker hayatını kaybeder. Genelkurmay olayı kamuoyuna PKK saldırısı olarak açıklar. Ancak gerçek daha başkadır. Altı askeri öldüren mayınları ordunun kendisi döşemiştir. Olayla ilgili olarak Çukurca Tugay Komutanı Tuğgeneral Z.E., komutanı Hakkâri Tümen Komutanı Tümgeneral G.K.’ya mayınları kendisinin döşemiş olduğunu söyler ve yardım ister. G.K.’nın cevabı ibretliktir: “*Hiç önemli değil. Kahrolacak bir şey yok. Biz elimizden geleni yapıyoruz. Bu mücadelenin içerisinde birileri ufak tefek hata yapacaktır. Bunun bedeli belki ağır olacaktır.*” Bu ufak tefek hata işçi ve emekçilere haber bültenlerinde, PKK saldırısı sonucu hayatını kaybeden altı asker olarak anlatılır, şovenizm iyice körüklenir.

Şimdi ise bir başka örnek... Elazığ Jandarma Tabur Komutanlığı bünyesinde askerlik yaparken, Er Ali Yüksel’in 2008 Eylül ayında PKK ile çıkan çatışmada öldüğü askeri yetkililerce duyurulur. Ailesine ise sonradan Er Ali Yüksel’in aslında intihar ettiği söylenir. Askeri savcılık, Er Ali Yüksel’in çatışmada ölmediğini, kendisini “askerliğe elverişsiz hale getirmek” için intihar ettiğini 2 Şubat 2009 günü ailesine bildirir.

Bu üç örnek, haksız bir savaşın tozu dumanı arasında saklı kalan gerçekleri anlatmak için yeterlidir. Bunun gibi basına yansımayan daha birçok asker ölümü vardır. Bölgede devlet güçleri tarafından işlenen birçok cinayet PKK’nin üstüne atılmıştır. Sözde açılımlardan bahsedilen şu günlerde bile Kürtler’in yaşadığı köy ve mezralarda, PKK’li kılığına giren ölüm timleri halka korku salmaktadır.

Haksız bir savaşın süresini uzatacak olan
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

tabutların çokluğuysa, sömürü düzeninin bekası için kan akması gerekiyorsa, gerisi teferruattır. Bu ölümler bazen “kaza” olur, bazen de “şehitlik”... Onların “Bu cennet vatan için” feda edeceği emekçi çocukları tükenmeyecek kadar çoktur. Burjuva Memetler’e cennet, işçi Memetler’e ise tabut kalır!

Bakmayın savaş baronlarının tabutların arkasında sıraya dizilmelerine... Ağlamaklı gözlerle kameralara pozlar vermelerine... Fabrikalarda işçilerin alınteriyle, cephelerde kanlarıyla dönmektedir çarklar. Cenazelerde sarf edilen sözcükler ne kadar ağlamaklı olsa da sahici değildir. Krizi, depremi, her şeyi fırsata çevirebilen sermayenin maharetli yöneticileri için, işçi ve emekçilerin ölen kardeşleri de bir fırsattır.

Üzülmek insana mahsustur. Saltanatlarını kanla, korkuyla, sahte düşmanlar yaratarak ayakta tutmaya çalışanlara ise bu insani özellik çok uzaktır.

Ölüm makineleriyle güçlü ve yenilmez görünmeye çalışanlar, gerçekte son bir dala tutunarak düzenlerinin ömürlerini uzatmaya çalışmaktadırlar. O dal ölümdür ve biz kırıldıkça kuvvetlenmektedir. Çoğalan tabutlar, kazılan yeni yeni mezarlar halklar arasındaki düşmanlığı da arttırmaktadır. Bu düşmanlık arttıkça sömürü düzeninin ömrü de uzamaktadır. Şimdi işçi ve emekçilerin yapması gereken, kendisini yoksulluğa sürükleyen de bu aynı düzen olduğu gerçeğini görmesidir.

Tutundukları o tek dalı çekip alalım ellerinden. Onlar için ölmeyelim ve öldürmeyelim. Hayatımızı adayacağımız bir davamız elbette olacak. Kendi haklı davamız! “*Bir ağaç gibi tek ve hür ve bir orman gibi kardeşçe yaşayacağımız*” bir gelecek için olmalı tek kavgamız. İşte bu gerçek kavga Türkiye işçi sınıfı ve kardeş Kürt halkı arasında değil, ezen ve ezilen, sömüren ve sömürülen, zengin ile yoksul arasındadır.

Sınıflar arasındaki eşitsizliği yaratanların, halklar arasında bir eşitlik yaratması mümkün değildir! Çünkü onlar kendi sınıfından olmayan herkese düşmandırlar. Savaşlarda canımızdan olmamıza sebep olanlar, fabrikalarda emeğimizi çalanlardır. Bu nedenledir ki bizler, bizi yoksul ve yoksun bırakanların işaret ettiği “düşmana” değil, işaret edenlere savaş açmalıyız. Kendi haklı sınıf savaşımızı yükseltmeliyiz. Gerçek düşmanımız karşımızda değil arkamızdadır, bizi savaşa ve ölüme iteleyenlerdir. Gerçek savaş ise burjuvazi ile işçi sınıfı arasında süregelmektedir.

Bizler işte bu savaşın tarafı ve kazananı olacağız. Kapitalizm değil sosyalizm kazanacak! Gerçek ve kalıcı bir barışa da, kardeşçe bir yaşama da ancak böyle ulaşılacak!

Kriz, direnişler ve Metal İşçileri Kurultayı

Sınıf devrimcileri olarak geçtiğimiz grup toplu sözleşme dönemi ile birlikte metal işkolundaki çalışmamızı çok daha yoğunlaştırarak ısrarlı bir şekilde sürdürüyoruz. Bu çalışmanın temel hedeflerinden biri fabrikalarda kökleşmek iken, bir diğeri ise metal işçilerinin mücadele programının ve birliğinin inşa edilmesidir.

Bugün bu çabamızı somutladığımız bir sürecin içerisindeyiz. Bir süredir hazırlıklarını sürdürdüğümüz kurultay çalışması ile metal işçilerinin ihtiyaçlarına ileriden yanıt verme iddia ve hedefindeyiz. Kurultay çalışması siyasal sınıf çalışmamızın geleceği açısından önemli adımlardan biri olacaktır. Söz konusu olan, yıllardır sermayenin sömürücü zorbalığına boyun eğdirilmek zorunda bırakılan ve sendikal bürokrasi eliyle kötürümleştirilen metal işçilerinin geçmiş mücadele geleneğini daha da ileriye taşıyarak yeniden ayağa kaldırmaktır. Her bir fabrikayı patronlara karşı örülen güçlü direniş mevzileri haline getirebilmek, havzalarda ve bölgelerde metal işçilerinin ortak iradesini ve mücadelesini örgütleyebilmek, bu alanlarda devrimci sendikal mevziler yaratabilmektir. Sınıf hareketinin somut tablosu üzerinden kurultay gününe kadar böylesi bir hedefe ulaşmak olanaklı görünmese de, kurultayla birlikte bu hedefe ulaşmada anlamlı ilerlemeler sağlayacağımıza inanıyoruz. Metal işçilerinin temel ihtiyaçlarına yanıt verecek bir mücadele programının oluşturulması ile birlikte kurultay, öncü işçiler ile sınırlı kalsa dahi, bu programı hayata geçirecek kolektif bir iradenin oluşmasına hizmet edecektir. Bu ise, bundan sonraki süreçte çok daha güçlü ve yoğun bir çalışma yürütebilmek, çok daha güçlü bir odak olarak metal işçilerinin karşısına çıkmak anlamına gelecektir.

Metal işçilerinin genel tablosunun ürünü olarak ortaya çıkan bu ihtiyaçlar, bugün çok daha acil bir şekilde kendisini dayatmaktadır. Kapitalist kriz ile birlikte yoğunlaşan saldırı dalgası ve bu saldırılara karşı yükselen tepkiler, bu iradenin ete kemiğe büründürülmesi için kaybedecek tek bir saniyemizin bile olmadığını göstermektedir.

Kriz ve işçi sınıfı

Emperyalist-kapitalist sistemin krizi hızla yayılarak tüm dünyayı etkisi altına aldı ve sistemin efendileri için bir kez daha ebediliği ilan edilen kapitalizmin sorgulanması sürecini başlattı. 1929 krizi ile kıyaslanan bu kriz, kapitalizmin iflasının yeni bir itirafı oldu. Ancak, kapitalist çarkın bu ciddi çatlağı, onun mezar kazıcısı olan işçi sınıfının toplumsal bir güç olarak mücadele sahnesinde olmadığı koşullarda krizden çıkma olanaklarını da barındırıyor. Bu ise kapitalizmin krizinin yeni bir yıkım olarak işçi sınıfına fatura edilmesi anlamına geliyor.

2008 krizinin bugüne kadar ortaya çıkan sonuçları da bu gerçeği doğrular nitelikte. İşçi ve emekçilerin alınterinin ürünü olan kaynaklar sermayeye peşkeş çekiliyor, baskı ve terör ortamı yoğunlaştırılıyor. Bir yandan kitlesel işsizlik baş gösterirken diğer yandan çalışma koşullarını daha da ağırlaştıran kölelik uygulamaları büyük bir hızla devreye sokuluyor. Yani kapitalizm bir kez daha kendi çöküşünü simgeleyen bir krizi fırsata çevirerek bu süreçten sıyrılmaya çalışıyor.

Tüm dünyada yaşanan bu süreç onun bir parçası olan Türkiye kapitalizmi tarafından da büyük bir iştahla sürdürülüyor. Geçtiğimiz aylarda “istihdamı teşvik” adı altında “İşsizlik Sigortası Fonu”nda biriken kaynakların sermayeye aktarılmasının önünü açtılar. Kıdem tazminatını gaspetme hazırlıklarında ise sona doğru geliyorlar. Baskı ve terör ortamını sadece sokakta yoğunlaştırmakla kalmıyorlar, üretim alanını gözetleyen kameralar, işe girişlerde alınan retina kayıtları, idareci ve şef baskıları ile faşizm üretim sürecinin içine, fabrikalara kadar sokuluyor.

Bu saldırılarla birlikte derin bir sosyal yıkım tablosu oluşuyor. Resmi rakamlarla dahi 3 milyonu aşkın işsiz bulunduğu Türkiye’de, gerçek işsizlik oranı %26. Halen işini koruyan “şanslı” kesimin ise krizle birlikte ya ücretleri düşürüldü, ücretsiz izinlere gönderildi, ya da esnek üretim biçimlerinin yaygınlaştırılması ile sömürü oranı artırıldı.

Kriz ve metal işçileri

Tüm bu saldırganlığın üretimin bel kemiğini oluşturan metal sektörünü etkilememesi mümkün değildi. Hatta en çok saldırının yaşandığı ve kriz fırsatçılığının en çok ayyuka çıktığı alan metal sektörü oldu. İnşaat sektörü ile birlikte en yoğun işçi kıyımı bu alanda yaşandı. Metal patronları “hızlı daralma” adı altında kitlesel işçi kıyımlarına giriştiler. Sadece geçtiğimiz yılın Eylül ayında kayıtlara geçen 14 bin 377 metal işçisi işsiz kaldı.

İşçi kıyımlarının da ötesinde metal sektöründe saldırının en önemli boyutunu esnek üretim uygulamaları oluşturdu. Çeşitli girişimlere karşın bugüne kadar uygulanmakta zorlanılan esnek üretim politikaları işsizlik sopası ile bu dönemde devreye sokuldu. Böylece MESS şahsında metal patronları, yıllardır grup toplu sözleşmelerinde ısrarla hayata geçmesi için didindikleri esnek üretim silahına kavuşmuş oldular.

MESS patronları, daha kriz çanları çalmadan, geçtiğimiz yaz yaşanan toplu sözleşme görüşmelerine başlarken bu taleplerini dile getirmiş, kârlarının artmasından dolayı işçilerine teşekkür ettikten sonra, “*Ama yetmiyor, üretim biçiminde yeni değişiklikler yapmamız gerekiyor!*” demişlerdi. Krizin etkilerinin hissedilmeye başlaması ile birlikte ise, daha sözleşme görüşmeleri tamamlanmadan bu değişikliklerle neyi hedefledikleri ortaya çıktı. Hem krizin etkilerini işçilere fatura etmek hem de toplu sözleşmelerde bir basınca dönüştürmek için, bu dönemde ücretsiz izinler özellikle Türk Metal çetesinin örgütlü olduğu işyerlerinde çok yoğun bir biçimde uygulandı. Sözleşmelerin bir kez daha ihanetle sonuçlanmasının ardından ise ücretsiz izinleri toplu işçi kıyımları takip etti.

Bugün sendikası işyerlerinde yaşanan saldırıları net rakamlarla ifade etmek ne yazık ki mümkün değil. Ancak sendikal işyerlerinde açığa çıkan tablo bile metal işçileri payına bu süreçte karşı karşıya kalınan saldırının boyutlarını kavramak açısından yeterli. 2001 krizinde işçilerin işlerini korumak karşılığında esnek üretimi hayata geçirmekle övünen Türk Metal çetesi bu yıl da, “*Biz her şeyi kabul etmeye hazırız. Yeter ki bize iş güvencesi verin!*” demiş, sözleşme sonucunda ise bu talebini kabul ettirdiğini, sözleşmelerde “mutlu

son”a ulaşıldığını iddia etmişti. Sonuç ise, sözleşme görüşmelerinde ve sonrasında işten çıkarılan onbinlerce Türk Metal üyesi işçi oldu. Esnek üretim uygulamaları ise daha da katmerleşerek bu işyerlerinde uygulanmaya devam ediyor.

Birleşik Metal-İş Sendikası’nın örgütlü olduğu işyerlerinde de tablo özünde pek farklı değil. 2008-2010 toplu sözleşme görüşmelerine tüm metal işçilerini temsil etme iddiası ile yola çıkan, metal işçileri ile birlikte Türk Metal ihanetini engelleme hedefinde olduğunu dile getiren Birleşik Metal, örgütlü olduğu işyerlerinde ücretsiz izin vb. dayatmalarının yoğunlaşması ile birlikte esnek üretim ile ilgili daha temkinli ifadeler kullanmaya başlamıştı. Ancak politik plandaki tüm tok söylemlerine karşın Türk Metal çetesi ile aynı sözleşmenin altına imza attı.

Bunun sonucu beklenildiği üzere saldırıların yoğunlaşarak devam etmesi oldu. Toplu sözleşme görüşmelerinin ardından bugüne kadar Birleşik Metal’in örgütlü olduğu işyerlerinin neredeyse tamamında ya ücretsiz izinler devreye sokuldu, ya da bu basınçla senelik izinler kullandırıldı. Ama daha da vahimi, bir dizi işyerinde krizi bahane eden patronlar sendikal örgütlülüğün tasfiyesine giriştiler. Yakacık Makine’de işçiler sendikadan istifa ettirildi, Grammer’de işbirlikçi işyeri temsilcileri eliyle işçiler Türk Metal’e üye yapıldı. Alkom taşınarak örgütlülük tasfiye edildi, Philips ve G-U gibi önemli işletmeler kapatıldı. Sendikal örgütlülüğe yeni adım atan Sinter Metal, Gürsaş, AKS Otomotiv işçileri toplu işçi kıyımları ile karşı karşıya kaldılar. Tüm bu saldırılar, metal patronlarının karşılarında bu düzeyde bir sendikal örgütlülüğü bile istemediklerinin, krizi bu yanıyla da bir fırsata çevirme niyetinde olduklarının somut kanıtı oldu.

Sendikal örgütlülüğün tasfiye girişimlerini bir kenara koyarsak, metal işçileri üzerindeki sömürüyü katmerleştirmeyi hedefleyen saldırıların gerçekleştiği asıl işletmeler ise küçük ve orta ölçekli işletmelerin ötesinde Türkiye kapitalizminin bel kemiğini oluşturan sanayi devlerinde yaşandı. Türk Metal çetesinin tahakkümünü sürdürdüğü Ford, Tofaş, Renault, Erdemir gibi fabrikalarda yaşanan saldırılar kriz fırsatçılığının en bariz kanıtları oldular. Oysa bu fabrikalar, tüm kriz tellaklıklarına karşın İSO’nun 500 büyük sanayi kuruluşu araştırmasında bir kez daha kârlarını katlayarak öne çıkan işletmelerdi.

Direnişler ve sendikal tahakküm

Tüm bu saldırganlıklara karşın işçi sınıfı ne yazık ki anlamlı bir tepki ortaya koyamadı. Yer yer yaygınlaşan ve güçlenen grev ve direnişler bile, gerçekleşen saldırıların kapsamı düşünüldüğünde oldukça sınırlı bir alanı ifade ediyordu. Tüm zayıflıklarına karşın bir dalgakıran işlevi görebilecek ve sınıf hareketinin rotasına yön verebilecek bu direnişler, hem mevcut örgütsüzlük tablosuna hem de sendikal bürokrasinin ihanetlerine takıldılar.

Tüm işçi sınıfı ile birlikte metal işçileri de kriz fırsatçılığına soyunan patronların işsizlik sopasına boyun eğdiler ve büyük oranda saldırılara karşı sessiz kalmayı tercih ettiler. İşsizlik saldırısının muhatapları dahi kitlesel işsizlik ortamına rağmen yeni bir iş bulma “umuduyla” ve tazminatlarına sarılarak köşelerine

çekildiler.

İSKA, Opsan, Erdemir gibi Çelik-İş ve Türk Metal'in örgütlü olduğu yerlerde açığa çıkan tepkiler, bizzat sendikal bürokrasi eliyle dizginlendi ve ciddi bir direnişe dönüştürülemeden bastırıldı. Çelik-İş, 2000'e yakın üyesi işten atılıp geri kalanları esnek üretim saldırısının altındayken, bu süreci grup toplu sözleşmelerinde olduğu gibi izlemekle yetindi. Hatta yer yer Kardemir örneğinde olduğu gibi patronları "akıllı yönetimleri" nedeniyle övmeye bile yeltendi. Türk Metal çetesi ise bildik ihanetçi rolünü oynadı. Sadece saldırıları onaylamayı değil işçilerin ödeyeceği faturayı belirlemeyi de görev edindi. Erdemir'de bu çetenin eliyle ücretler %35 düşürülürken, tepki gösteren işçiler işten atıldı. Diğer tüm işletmelerde ve özellikle Tofaş ve Renault gibi '98 hareketliliğinin temelini oluşturan işyerlerinde, krizin öncüleri biçecek bir fırsata dönüştürülmesinde baş aktör konumundaydı.

Birleşik Metal tüm bu süreç boyunca bu iki ihanet çetesinden daha farklı bir görüntü çizdi. Kriz dönemi ile metal sektöründe yaşanan direnişlerin neredeyse tamamı Birleşik Metal'in örgütlü olduğu işyerlerinde yaşandı. Özellikle grup toplu sözleşmelerinin ardından 10'a yakın işyerinde grev ve direnişler vardı.

Ancak ilk etapta ortaya çıkan bu olumlu tablo Birleşik Metal'in bildik uzlaşmacı yönetim anlayışı nedeniyle heba edildi. İşçilere direniş yolunu gösteren Birleşik Metal yönetimi bir süre sonra bu yükün altında kalarak saldırılara boyun eğmeyi tercih etti. Direnişe geçilen işyerleri dışında birçok işyerinde kriz bahanesi ile çeşitli saldırılar yaşandı.

Direnişler ise yine bilinen anlayışın ürünü olarak kendi içlerinde sessizliğe terk edildi ve dinamizmleri yok edildi. İşgal çağrısına anında yanıt vererek işçi sınıfının militan ruhunu açığa çıkaran, bir anda tüm sınıf hareketinin gözlerini diktiği Sinter Metal işçilerinin direnişi de aynı anlayışın kurbanı oldu. Kendi gücünün çok ötesinde etkiler yaratabilecek, sınıf mücadelesinin önemli bir mevzisi haline gelebilecekken, bu önemli direnişi de fabrika önünde sessizliğe ve yalnızlığa mahkum ettiler.

Halen sürmekte olan Asemat ve Asil Çelik grevleri ile birlikte Tezcan, Gürsaş gibi direnişler de sınıfın birleşik mücadelesini örmenin bir aracı olarak kullanılmadılar. Bu direnişler sınıfın taban dinamizmini açığa çıkartacak ve iç örgütlülüğünü güçlendirerek yeni dönemin mücadelesine örnek olabilecekken, sekteye uğratıldılar. Bu direnişlerdeki en temel zaaf, sıradan işçi bilincini geçemeyen reformist anlayış ve pratik idi. Hem bu direnişlerde hem de direnişe geçilmeyen G-U gibi fabrikalarda mücadele hattı işçilerin dar ekonomik taleplerine endekslenmiş ve onu korumaya kilitlenmişti. İşçilere sermaye düzeninin gerçekliğini anlatıp buna uygun bir mücadele içerisine girmek yerine, kapatılmayan fabrikalarda patronlarla pazarlık yaparak saldırıları "sınırlandırmak", kapatılan yerlerde ise kıdem tazminatlarını "kurtarmak" mücadelenin temel eksenine haline getirildi. Bu ise Birleşik Metal'e hakim anlayışın reformist karakterinin özü ve özeti idi.

Söylemde ne kadar devrimci olursa olsun, işçi sınıfının devrimci ideolojisinden beslenmeyenlerin, devrimci sınıf sendikacılığını değil Avrupa tipi çağdaş sendikacılığı bayrak edinenlerin düşeceği hazin tabloyu görmek için işte buraya; sermayenin kriz fırsatçılığına boyun eğen, 2 yıl önce öve öve bitiremedikleri %50 büyümeyi 6 ay içinde eriten Birleşik Metal gerçeğine bakmak yeterli olacaktır.

Zincirleri kırmak için!..

Sonuç olarak metal işçileri taban inisiyatifine dayalı bir örgütlülüğün ve doğru bir önderlikten ve mücadele programından yoksun oldukları için krizin faturasını da en ağır şekilde ödemek zorunda

birakılmışlardır. Ancak bu tablo kalıcı olmadığı gibi umut kırıcı da olmamalıdır. Bu tablonun ortaya çıkardığı tek sonuç, sınıf devrimcilerinin ve öncü metal işçilerinin görevlerine çok daha büyük bir şevkle ve ısrarla sarılmaları gerekliliğidir.

Metal işçilerinin ihtiyacı, onun taleplerine yanıt verebilecek bir mücadele programı ve doğru bir önderlikle birlikte kendi inisiyatifine dayanan taban örgütlülüğüdür.

İSKA'da, Opsan'da, Sinter'de, Güven Elektrik'te, Gürsaş'ta, G-U'da ve daha birçok fabrikada

sermayedarların ve sendikal bürokrasinin karşısına dikilen sınıf devrimcileri olarak kurultay çalışması ile bu bayrağı daha da yukarıya yükseltiyoruz. Ve inanıyoruz ki, öncü metal işçilerinin elinde dalga dalga yükselecek olan bu bayrak günü geldiğinde sendikal bürokrasiyi tahtından ederek sendikaları gerçek birer sınıf örgütü haline getirecektir. Sermayenin tiranlığına son verecek olan da metal işçileri ile birlikte tüm işçi sınıfının elinde yükselecek olan bu aynı kızıl bayrak olacaktır.

BDSP'li Metal İşçileri

İzmir'de imza kampanyası

İzmir'de BDSP tarafından direnişlerle dayanışmayı büyütmek amacıyla başlatılan kampanya emekçi semtlerine, işyerlerine ve İzmir'in merkezi noktalarına taşınan yoğun bir faaliyetle sürüyor. 15 Ağustos'tan itibaren imza masaları açmaya başlayan BDSP'liler topladıkları yüzlerce imzanın yanısıra 6 Eylül 2009 tarihinde gerçekleştirilecek etkinliğin davetiyelerini de yaygın bir şekilde dağıtıyorlar.

Çiğli Organize Sanayi Bölgesi'ndeki metal, tekstil ve plastik fabrikalarına dağıtımlar yapılırken Menemen'deki servis güzergâhlarına, Çiğli organize girişine, Soğukkuyu ve Serinkuyu servis güzergâhlarına konuşmalar eşliğinde dağıtımlar yapıldı.

Ayrıca işçi ve emekçilerin yoğun olarak bulunduğu Güzeltepe, Küçük Çiğli, Harmandalı ve Egekent'e ulaştırılan davetiyeler kapı kapı dolaşarak dağıtıldı.

Çiğli şantiye, Telekom ve Kent AŞ işçilerinden kampanya çerçevesinde imza toplandı ve etkinliğe katılım çağrısı yapıldı.

Bornova Metro'da açılan imza masasıyla birlikte iyüzlerce bildiri İzmirli emekçilere ulaştırılırken, direnişlerle dayanışma amacıyla imzalar toplandı. Telekom işçileri de imza kampanyasına destek vererek direnişçi işçilerle sınıf dayanışmasını yükselttiler.

Hazırlıklar çerçevesinde İzmir merkezli yapılan konserler de direnişçi işçilerin sesinin taşınması için vesile oldu. Buralarda da etkinliğe çağrı yapan davetiyeler dağıtıldı.

Ayrıca çıkarmış olduğumuz afişleri ve ozalitleri Çiğli merkez, Güzeltepe, Küçük Çiğli, Harmandalı semtlerine ise afiş ve ozalitler yapılarak bu afişlerden sendikalara, kitle örgütlerine de bırakıldı.

İzmir BDSP'nin yoğun ve tempolu biçimde sürdürdüğü kampanya çerçevesinde toplanan imzalar 4 Eylül 2009 tarihinde gerçekleştirilecek basın açıklamasıyla gönderilecek.

Kızıl Bayrak / İzmir

Metal İşçileri Kurultayı hazırlıkları devam ediyor...

Metal işkolunda örgütlülük tablosu tartışıldı...

“Metal işçilerinin birliği için kurultaya!”

Ekim ayında gerçekleştirilmesi planlanan Metal İşçileri Kurultayı'nın hazırlık çalışmalarının bir ayağını oluşturan Kurultay Hazırlık Komitesi seminerlerinin ikincisi 30 Ağustos günü gerçekleştirildi.

“Metal işkolunda örgütlülüğün tablosu” konulu seminerde ilk bölümde Birleşik Metal İşçileri Sendikası TİS Uzmanı İrfan Kaygısız ve KHK sözcüsü birer sunum gerçekleştirdi. İkinci bölümde ise KHK bileşeni metal işçilerinin soru ve düşünceleri ile bir tartışma platformu oluşturuldu.

Seminerde ilk olarak söz alan Kaygısız, önce metal işkolunda ve işçi sınıfının toplamında örgütlülüğün durumuna dair çeşitli istatistiki veriler sundu.

Ardından sendikal örgütlülüğün zayıf bir dönemden geçtiğini belirten Kaygısız, bu tabloyu TİS ve grevlerdeki başarısız tablolar, sendikaların temsil niteliğinin zayıflaması, güvenilirlikteki düşüş ile üye sayısındaki azalma üzerinden ifade etti. Sendikal mücadeleye hakim anlayışta sosyal diyalogun temel politika olarak benimsendiğini, kendisini sadece üyesinin haklarını savunmakla sınırlanmış ve iç örgütlenmesini işkolu ile sınırlanmış hiyerarşik bir yapının egemen olduğunu söyledi. Bu durumu son 1-1.5 yıl içinde Türk-İş içindeki 9 sendikada yolsuzluk vb. gerekçeler ile olağanüstü genel kurullar yapılması ile örnekledi.

Sendikaların devlet işgali altında olduğunu ifade eden Kaygısız, bu işgalin temel dayanağı konumunda bulunan sendikal bürokrasinin ayrıcalıklarının sadece mali ayrıcalık olarak anlaşılmaması gerektiğini, bununla birlikte sosyal statü üzerinden sağlanan ayrıcalıkların da belirleyici bir rolü olduğunu söyledi.

Kriz koşulları sınıfın mücadele eğilimini tetikliyor

İşçi sınıfı açısından genel tabloyu parçalı emek piyasası, zayıf dayanışma bilinci, nitelsiz-kayıtdışı işgücü, değişen-küçülen işyerleri ve kurlsız çalışmanın yaygınlaşması ile açıklayan Kaygısız, kriz koşulları ile birlikte işçi sınıfının bir baskılanma eğilimi içerisine girdiğini ve çalışma yoğunluğunun arttığını, ancak bunun bir yanında da örgütlenme ve mücadele eğilimi olduğunu ifade etti. Bu durumu, sınırlı bir bölümü ifade etmesine karşın geçtiğimiz Ekim-Nisan ayları arasında gerçekleşen 60 işyeri eylemi ile açıkladı.

Kriz karşısında sendikaların tutumuna da değinen Kaygısız, bu dönemde de uzlaşmanın temel politika olmaya devam ettiğini, nicelik olarak küçük bir kısım sendikanın direnme eğiliminde olduğunu ifade etti. Genel tabloyu sendikal hareketin kriz karşısında teslim olması biçiminde özetledi.

Her şeye karşın geçtiğimiz dönemde sermayenin şiddetli saldırısına karşın işgal gibi şiddetli direniş biçimlerinin yaşandığını söyleyerek, önemli bir mücadele sürecinin yaşandığını ifade etti.

Bu tablo karşısında “Ne yapmalı?” sorusunun yanıtını ise işyeri komiteleri temel eksenine oturtan Kaygısız, sendikalar ile siyasal yapılar arasında ara bir örgütlenme olarak tanımladığı işyeri komitelerinin ve eğitimin özel önemine değindi. Temsilcilere daralmış eğitim politikasını eleştiren Kaygısız, işyeri

komitelerinin seçen, denetleyen, geri çağırma mekanizmasına sahip ve bürokrasiden arınmış bir işleyişe sahip olması gerektiğini söyledi. Böylelikle işyeri komitelerinin işlevli bir sınıf kimliğinin oluşacağı bir mekanizma olacağını, bunun işçi sınıfının özgücünü ortaya çıkarmaya hizmet edeceğini, siyasallaşma ve yeni bir gelenek ve kültürün yaratılmasının önemli bir adımı olacağını ifade ederek sunumunu sonlandırdı.

Yapılması gereken metal işçilerinin öncülerinin birliğini yaratmaktır

KHK sözcüsü ise, örgütlülüğün tablosu tartışılırken konuyu sadece sendikalar üzerinden ele almamak gerektiğini, işçi sınıfının genelini ve çeşitli özgün koşulları kapsayan çeşitli örgütlenme biçimlerinin olduğunu söyleyerek konuşmasına başladı. Dönem itibarıyla sovyet, konsey tarzı örgütlenmelere uzak olan işçi sınıfının bugün sendikal örgütlülüğünün de oldukça dar ve nitelsiz bir durumda olduğunu ve işçi sınıfının kendi sınıf ideolojisine yabancılıkla birlikte sınıfın partisiyle arasında ciddi bir mesafe olduğunu söyledi. Tartışmanın sendikal mücadele alanı üzerinden gerçekleştirilmesini ise, Türkiye’de sınıf hareketinin tarihi boyunca kendisini bu alan üzerinden ifade etmesi ile gerekçelendirdi.

İşçi sınıfının mücadelesinin temel araçlarından olan sendikaların burjuvazi için de oldukça önem taşıdığını söyleyerek, sendikaların bu işlevini yerine getirememesi için burjuvazinin sendikalarda çok yönlü bir denetim kurmaya çalıştığını söyledi. Belli örneklerde kontra ilişkilerle birlikte örgütsel denetim mekanizmaları yaratılırken, daha genelde ise ideolojik bir denetim mekanizması oluşturulmaya çalışıldığını, bunun da esas olarak sendikal bürokrasi eliyle gerçekleştirildiğini söyledi.

Bu genel tablonun metal işkolunda da geçerli olduğunu ifade eden KHK sözcüsü, Türk Metal, Birleşik Metal ve Çelik-İş üzerine kısa değerlendirmeler yaptı. Türk Metal’in 12 Eylül darbesi ile palazlandırılan kontra bir örgütlenme olduğunu ve sermayenin doğal bir parçası olduğunu, Çelik-İş’in sermayenin saldırılarını işçilere kabul ettirmeyi temel bir iş olarak gördüğünü dile getirdi. Bu iki sendikadan daha farklı olarak Birleşik Metal’in bir mücadele potansiyeli taşımakla birlikte, onun da sendikal-siyasal ufkunun düzen sınırlarını aşmadığını, bu yanı sıra uzlaşmacı-bürokratik bir sendikal anlayışın Birleşik Metal’e hakim olduğunu söyledi. Son bir yıl içinde anlamlı bir mücadele birikimi yaratan ve sınıf hareketini çok daha farklı bir rotaya taşıyabilecek direnişlerde sergilediği tutumlar ile “Endüstriyel ilişkiler kurulları” gibi sınıf işbirlikçisi yaklaşımlarını teşhir ederek, Birleşik Metal’in de bugün metal işçilerinin ihtiyacını duyduğu bir örgütlenme durumunda olmadığını söyledi.

Bu tablo içerisinde yapılması gerekenin, tabandan mücadeleyi yükseltmek ve sendikalı-sendikasız hiçbir ayrımı gözetmeksizin metal işçilerinin öncülerinin birliğini yaratmak olduğunu vurguladı. Bugün için dağınık olan sınıf tablosunun bir mücadele programına sahip böylesi bir birlik ile geleceği kucaklayacağını ifade etti. Gerçekleştirilecek kurultayın temel

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

amacının bu olduğunu söyleyerek sunumunu sonlandırdı.

Canlı tartışmalarla seminer sonlandırıldı

Verilen aranın ardından salonda bulunan metal işçilerinin soruları ve düşünce aktarımları ile tartışma zenginleşti. Sendikalarındaki bürokratik işgalin nasıl kırılacağı, sendikal ihanetlerden hesap sorulmasının pratikte nasıl örgütleneceği, krizle birlikte artan saldırıların boyutu ve işçi sınıfının içinde bulunduğu ruh hali konularında canlı tartışmalar yapıldı. Dersler çıkartabilmek için çeşitli mücadele deneyimlerini artı ve eksileriyle birlikte tartışabilme gerekliliği ortaya konularak, geçtiğimiz aylarda İS-KA Kablo’da yaşanan direniş deneyimi aktarıldı.

Çeşitli mücadele deneyimlerinin de tartışılması planlanmasına karşın 1 Mayıs Mahallesi Kuruluş Festivali’nde DTP’li bir güruhun Kızıl Bayrak standına sopalarla saldırdığının ve sınıf devrimcilerinin yaralandığının öğrenilmesi üzerine, diğer deneyimlerin tartışılması yerel KHK’lara bırakılarak seminer sonlandırdı.

Oldukça doygun bir sunumun gerçekleştirildiği ve anlamlı tartışmaların yapıldığı seminere çeşitli havzalardan 30 metal işçisi katıldı.

Metal İşçileri Kurultayı Hazırlık Komitesi

İzmir’de kurultay çalışmalarından...

Metal İşçileri Kurultayı hazırlık çalışmaları İzmir’de devam ediyor. “Örgütlü işçi yenilmezdir! / Metal işçilerinin birliği için kurultaya!” şiarlı Metal İşçileri Kurultayı Hazırlık Komitesi imzalı afişler, Menemen işçi servis güzergâhlarına, Ulukent’e, Çiğli merkeze, Ata Sanayi girişine, Organize Sanayi girişine ve Basmahane’ye yapıldı.

Ayrıca Metal İşçileri Bülteni’nin, Menemen servis güzergâhlarında ve Çiğli Organize’de bulunan metal fabrikalarında dağıtımı yapıldı. Dağıtım sırasında işçiler, kurultayın nerede ve ne zaman yapılacağı hakkında bilgi istediler. Kurultaya yönelik çalışmalarımız devam edecek.

Metal İşçileri Bülteni çalışanları

KENT A.Ş. işçilerine açık mektup...

Süreç değerlendirilerek direniş ileriye taşınmalıdır!

Kent A.Ş. işçisi arkadaşlar!

Direnişiniz dört ayı geride bıraktı, beşinci ayına doğru ilerliyor. Geride kalan ayları değerlendirmek, direnişin ne aşamada olduğunun bir muhasebesini yapmak artık sizler için bir zorunluluğa dönüşmüş bulunuyor.

Nisan ayında iki belediyenin dalavereleriyle işten atılarak ortada bırakıldınız. Böylesine büyük bir krizin yaşandığı ve yaşam koşullarının bu denli ağır olduğu bir dönemde işsiz kalmak çilelerin en büyüğüdür. Sizleri işten atarak ortada bırakan iki CHP'li belediye yaşayacağınız yoksulluk ve sefaleti umursamıyor, bu yoksulluğu size yaşıyor. Belediyelerde gitgide yaygınlaşan ve kurumsallaşan esnek çalışma ve taşeronlaştırma uygulamasının bir sonucu olarak işten atıldınız. Yoksa Karşıyaka Belediyesi'nin açıkladığı gibi, işten atılmanızın nedeni "iki belediyeye bölünmenin bir sonucu olarak ortaya çıkan istihdam fazlalığı" değildir. Bu kaba bir yalandır. Eğer öyle olsaydı, bölünmeden önce sizin hizmet götürdüğünüz alanlara hangi belediye tarafından gidecek olursa olsun hizmet gitmemesi gerekirdi. Eğer önceden sizlerin hizmet götürdüğü yerlere şimdi de gidiyorsa, o zaman siz neden işten atıldınız? İşten atılmadan önce sizin hizmet taşıdığınız yerleşim birimlerine şimdi hizmet gitmiyor mu? Eğer gitmiyorsa araçları almak için neden size vahşice saldırdılar vb...

Elbette siz bu soruların daha fazlasını da soruyorsunuz fakat belediyelerin size verdiği cevap değişmiyor: AKP bölmeseydi böyle olmazdı! Fakat bu söylemler işçilerin gözlerinin içine baka baka uyguladıkları esnek çalışma ve taşeronlaştırmayı, seçimde iş vaadinde bulundukları başkalarını işe aldıkları gerçeğini gizlemek için söylenen yalanlardır.

Nihayetinde işten atıldınız ve beşinci ayına yaklaşan bir direnişin içindesiniz. Artık bu saatten sonra işe geri dönülecekse, ancak direniş ve işçilerin kararlılığı sayesinde dönülecektir. Geride kalan yaklaşık dörtbuçuk aylık dönem direnişten başka bir yol olmadığını gösterdi. Fakat burada önemli bir sorunun sorulması gerekiyor. Nasıl bir direniş?

Direniş ilk başladığı günlerde belli bir heyecan ve coşkuyla sürüyordu. Açılan stantlar, yapılan afişler, toplanan imzalar ve gerçekleştirilen eylemler sayesinde direniş önemli ölçüde İzmirli işçi ve emekçilerin gündemine girdi. Daha da önemlisi, ilk dönemin canlılığıyla direnişin sesi İzmir'in dışına da sıçradı. Bu çalışmaların sonuçlanmasından sonra ise direniş adeta bir sessizliğe bürünerek içe döndü. Direnişin sesini duyurma ve destek alma çabaları duraksadı, yerini belirsiz bir bekleyişe bıraktı. Şu andan sonra direnişin gündeminde sürekli birilerinin gelip gideceği, birileriyle görüşüleceği konuşulur oldu. Çözüm umutları, İzmir Büyükşehir Belediye Başkanı Aziz Kocaoğlu'nun yurtdışından dönmesine, DISK Genel Başkanı Süleyman Çelebi'nin ve Deniz Baykal'ın İzmir'e gelmesine bağlandı, Önder Sav'ın gelip sorunu çözeceği vb. konuşuldu. Fakat şimdiye kadar bu söylenenlerin hiçbir gerçekleşmedi ya da direniş yararına hiçbir katkıları olmadı. Tam tersine, direnişi bir bekleme sürecine sokarak direnişin gücü ve kararlılığıyla değil diplomasiyle sonuç alınabileceği beklentisi yaratıldı.

Tam da bu bekleyiş sürecinde direniş yerine polis ve belediye işbirliğiyle iki ayrı saldırı gerçekleştirildi. İlk saldırı direnişle püskürtüldü ve zayıflama sürecine giren direniş saldırısının püskürtülmesi sayesinde önemli bir soluk aldı ve yeniden bir coşku kazandı. Hemen ardından gelen ikinci saldırıya karşı kararlı bir tutum sergilenememesi ise tersinden ciddi bir moral bozukluğuna ve daha da içe kapanmaya yol açtı.

Araçların şantiyeden çıkarılmasından sonra şantiyede beklemenin anlamını yitirdiği düşüncesi işçiler arasında sıklıkla konuşulmaya başlandı. Bu süreçten sonra gerçekleşen Deniz Baykal protestosunu saymazsak, direnişteki bekleyiş süreci hala devam ediyor.

Başlangıçtan bugüne gelindiğinde ve özellikle direnişteki coşkunun zayıflama süreçlerine girilmesinden beri direnişçi işçiler arasında ve işçilerle sendika arasında ciddi bir kopukluk oluştu. Sağcı-solcu ayrımı, sendikaya yakın olanlarla olmayanlar, sendikayı eleştirenlerle her denileni koşulsuz kabul edenler arasında hissedilir bir kopukluk bulunuyor. Sendika yönetimi ise yaptığı tüm olumlu işlere, çeşitli eylem ve etkinliklere ve zaman zaman militan tutumlarına rağmen, son kertede çözümü diplomaside arayarak direnişi belli belirsiz bir bekleme sürecine sokuyor. Bu bekleme süreci ise işçilerin daha da içe dönmesine, bir hareketsizlik halinde yaşanan iç sorunların derinleşmesine neden oluyor. Belediyelerin CHP'li olmasından kaynaklı "CHP'yi yıpratmamak" adına atılacak çeşitli adımlardan imtina ediliyor. Çözüm için yapıldığı söylenen diplomasiden sonra birbirini izleyen kesin çözüm süreçleri ifade ediliyor ve güçlü beklentilere yol açılıyor. Fakat bu her defasında boşa düşüyor, bu sefer sendika ve işçiler arasında açıkça ifade edilemeyen bir güven bunalımı ortaya çıkıyor. Daha da kötüsü, görüşmelerin ardından ortada dolaşan söylentiler işçiler arasında ciddi bir gruplaşmaya yol açıyor. İşçiler çeşitli eylemler olmasa neredeyse yan yana gelmeyecek gibi duruyorlar. Dikkat çekici başka bir sorun ise direnişe devam eden işçilerin sayısının gün geçtikçe azalması.

Geçmişte de eylem, direniş ve grev deneyimi olan Kent A.Ş. işçileri biliyorlar ki, bu direniş sınıf mücadelesinin bir parçası. Sorun tek başına Karşıyaka Belediye Başkanı Cevat Durak değildir. Cevat Durak da dahil olmak üzere işçilerin kapı dışarı edilip ortada bırakılmasının sorumlusu, CHP, İzmir Büyükşehir Belediyesi ve hükümet partisi AKP'dir. İşçilerin kapı dışarı edilmesinin esas sorumluları bunlardır. Hiçbirinin diğerinden aşağı kalır yanı yoktur. Dolayısıyla hepsi de direnişin hedefi olmak durumundadır. Hele ki birinci elden sorumlu olan CHPli Karşıyaka ve Bayraklı belediyeleri ve genel olarak CHP kesin hedef olmak durumundadır. "CHP'nin yıpratılmaması" adına yapılmayan işler sürekli bir biçimde direnişe kaybettiriyor, direnişin belirsiz bir biçimde uzamasına neden oluyor. Şayet belediyeler ve CHP işçilerin karşısına muhatap olarak çıkmıyorsa, bunlarla birlikte hükümet de hedef alınmalıdır. İşsizlik ve haksız işten atma devletin de onun hükümetinin de sorunudur. Onlarda sorumluluğu CHP'li belediyelere atarak kurtulmamalıdır.

Fakat bunları hedefe alabilmek için direnişin oldukça kararlı ve etkili olması gereklidir. Bu ise öncelikle direnişçi işçilerin kendi aralarındaki örgütlülüğünün güçlenmesini gerektirir. Öncelikle direnişin bütün süreçlerinden sorumlu bir direniş komitesi, çeşitli işler ve etkinlikler için gerekli olan başka komitelerin kurulması ve etkin çalışmalar yapabilmesi direnişin gidişatı açısından hayati önemdedir. Direnişçi işçiler eğer kendi içlerinde örgütlü ve kenetli değillerse direnişin kaderinde de belirleyici olamazlar. Kendi direniş süreçlerinde inisiyatif sahibi olmayan işçiler her kafadan çıkan sese inanmaktan kurtulamazlar. Böyle bir durumda ise çaresizlik, beklemeçilik ve birilerinin kendileri adına bir şeyler yapmasını ummak genel bir ruh haline dönüşür. Fiilen Kent A.Ş. de yaşanan da budur gerçekte.

Beş aya yaklaşan direniş en kritik evrelerine girmiştir. Hem direnişin gidişatı hakkında, hem de

işçilerin aylardır yaşadığı ekonomik darboğazın ağırlaşması nedeniyle böyledir. Üstelik şimdi bir de okullar açılacak ve şimdiye kadar yaşanan darboğaz iki katına çıkarak daha da katlanılmaz boyutlara varacaktır. Böyle bir aşamada ve işler daha da kötüye gitmeden, öncelikle işçilerin ve sendikanın direnişin geride kalan süreçlerindeki eksik ve zaafları değerlendirip, direnişi daha ileri bir boyuta taşıması gerekmektedir. Karşıyaka Belediyesi de şu sıralar direnişin aleyhine karşı propagandaya geçmişken bu daha acil bir ihtiyaç haline gelmiştir.

Bu çerçevede ne yapılabilir?

Birincisi, direnişin öncelikli muhatabı işveren olan Karşıyaka Belediyesi'dir. Öyleyse belediyeyi kamuoyu nezdinde teşhir edecek girişimler güçlendirilmeli, bir sistematiğe kazandırılmalıdır. Denilebilirki belediye başkanının nefes almasına izin verilmemelidir. Eylemler belediye önüne ve Karşıyaka halkına taşınmalı, işçi ve emekçilere direnişin haklılığı ve meşruluğu anlatılmalıdır. Üyesi olduğunuz Genel-İş Sendikası neredeyse İzmir'in üye sayısı bakımından en güçlü sendikasıdır. O halde sendika diğer üyelerini sınıf dayanışması bilinciyle harekete geçirmelidir. Kent A.Ş. işçilerinin eylem ve etkinliklerinin desteklenmesi başta olmak üzere örgütlü oldukları diğer belediyelerde dayanışma eylemleri örgütlemek zor değildir. Dahası, örgütlü olunan yerlerde iş yavaşlatma ve iş durdurma etkin bir silah olarak kullanılabilir. Sendikanın böylesine önemli olanakları varken şimdiye kadar bunları devreye sokmaması eksikliktir. Bunlar sınıf dayanışmasını örgütlemenin en sıradan gerekleridir ve olağanüstü çaba gerektirmeyen çalışmalardır. Çünkü Kent A.Ş. işçilerinin yürüttüğü çalışmalar bir ölçüde aynı sendikanın tabanına yöneliktir. Fakat sınıf dayanışmasının örgütlenmesi bunlarla da sınırlı değildir. İzmirli işçi ve emekçilerin gündemine direnişin bir kez daha ve daha güçlü bir biçimde sokulması, onların somut desteğini alabilecek bir biçimde örgütlenmesi önemli bir ihtiyaçtır. Bu hem direnişin ihtiyaç duyduğu bir dayanışmadır hem de sözde sosyal demokratların teşhir edilmesi ve köşeye sıkıştırılabilmeleri için vazgeçilmezdir. Yanı sıra, bir süre önce dayanışma amacıyla kurulması planlanan ancak boşa düşen dayanışma platformu tekrar ve bu sefer somut bir hedef etrafında toplanabilmelidir.

Beş aya yakındır direnen direnişçi işçiler elbette işlerine geri dönmek istiyorlar. Fakat görülmektedir ki bu iş kolay olmayacaktır. Karşıyaka Belediyesi'nin son günlerde işçilere karşı yürüttüğü anti propaganda da bunu ayrıca doğrulamaktadır. Öyleyse bu adamlara hak ettikleri yanıtı vermek gerekir.

İzmir'den BDSP'liler

Entes direnişi güncesinden...

111. gün...

Yoldan geçen bir işçi son zamanlarda sık karşılaştığım “Seni ne zamandır görüyorum.”, “Eylem mi yapıyorsun?”, “Ne eylemi?” gibi sorular yöneltti. Kriz gerekçesiyle işten çıkartıldığımı ve 111 gündür tek başıma direndiğimi söyledim. “Allah yardımcın olsun” diyerek ayrıldı.

Entes’in yakınında, bir fabrikada birlikte çalıştığım eski iş arkadaşımı gördüm. “Hala burada mısın? Direniş nasıl gidiyor?” diyerek süreci merak ettiğini söyledi.

(...)Bugün 1 Eylül Dünya Barış günü olduğundan Kadıköy’deki mitinge katıldım. (...)Dünyada bütün insanların “tam anlamıyla” barış içinde yaşamasının önemi büyük. İnsanlığın kurtuluşu için gerçek barış ise sosyalizmle mümkündür.

110. gün.....

(...) Her zaman olduğu gibi ilk önce Sinter Metal işçilerine selam verdim, eşyalarımı da alarak fabrika önüne geçtim. Bekleyişim sırasında bir fabrika servisi direniş yerinin önüne geldi. İşçilerle dışarıda konuşmaya başladık. Servisteki işçilerin her biri bir şeyler soruyordu. (...) “Krizin yükünü biz çekmek zorunda değiliz. Sendikalaşmaya çalıştık ama önümüze bazı engeller çıktı. Sendikalaşmadan işten çıkartıldım. Sendika olarak da metal iş koluna giriyoruz ve Birleşik Metal’de örgütlenmeyi tercih ederdim” dedim. Bunun üzerine işçiler Türk Metal’e üye ol orası daha iyidir dediler. Ben de öyle olmadığını Türk Metal’in örgütlü olduğu işyerlerinde tanıdıklarım olduğunu, ayrıca Türk Metal kadar patroncu bir sendika olmadığını söyledim.

107. gün...

UID-DER çalışanlarından iki kişi ziyaretime geldi. Öncesinde Sinter Metal’e uğradıklarını ve 12 Eylül ile ilgili röportaj yaptıklarını söylediler. Benim de 12 Eylül ile ilgili düşüncelerimi aldılar.

Direnişteki işçilerin 12 Eylül’le ilgili bilgi sahibi olmalarının faydalı olacağından, ayrıca sendikaların ve derneklerin bunun gibi tarihte derin izler bırakan olaylar hakkında eğitimler vermesi gerektiğinden bahsettik. 12 Eylül üzerine yaptığımız konuşmadan sonra bülten bırakarak direniş yerinden ayrıldılar.

106. gün...

Bugün Entes’in ilk davası görüldü. Karşı tarafın avukatı krizden kaynaklı üretimin düştüğünü ifade etti. Bir dahaki duruşmaya kadar Entes’in evrakları incelenecek ve ilk olarak Entes’in şahitleri dinlenecek. Dava Ekim’in 22’sine atıldı.

Adliyeden ayrıldıktan sonra dün geceden beri Yenibosna’da Adli Tıp önünde bekleyenlerin yanına gittim. Adli Tıp Kurumu’nun toplantısı olması üzerine oldukça kalabalık bir kitle bekleyiş içindeydi. Avukatların Adli Tıp Kurumu başkanı ile konuşma talepleri nihayet kabul görmüştü. Görüşmeden çıkan avukat toplantının devam ettiğini söyledi. Kitle marş ve sloganlarla birlikte oturma eylemi gerçekleştirdi. Uzunca bir bekleyişin ardından tekrar görüşmeye giden avukatlar, belgelerin yetersiz olduğunu, aynı zamanda İstanbul Üniversitesi’nden toplantıya davet edilen 2 onkoloji uzmanının dinlendiğini belirttiler. Adli Tıp Kurumu sonuç olarak eksik olan evrakların tamamlanması durumunda karar vereceklerini söylemiş. Bu açıklamayla birlikte yarınki Güler Zere’ye özgürlük eylemine katılma kararıyla kitle dağıldı.

Entes direnişçisi Gülistan Kobatan

Kartal’da BDSP faaliyetlerinden...

Kartal BDSP olarak yaz faaliyetlerimizi sürdürüyoruz.

Kartal Belediyesi’nin düzenlediği festivalde standımızı açmayı sürdürüyoruz. Son hafta içerisinde üç gün standımızı açtık. Standımızda Eksen Yayıncılık’tan çıkmış kitapların yanısıra Kızıl Bayrak gazetesi ve Metal İşçileri Bülteni yeraldı. Büyük boy bir BDSP flaması asılan masamızın arkasına “Yeni bir dünya, yeni bir kültür için Kartal İşçi Kültür Evi” pankartı asıldı.

Masanın karşısındaki parmaklıklara da İLGP bayrağı ve Kartal İLGP’nin düzenlediği “Devrim okulu”na çağıran bir döviz asıldı.

Standımızda birçok emekçiyle sohbet etme imkanı yakaladık. Çok sayıda Kızıl Bayrak sattık. Özellikle Parti

Değerlendirmeleri dikkat çekti. 2000 yılı sonrasındaki döneme dair önemli perspektifler sunan bu kitapları inceleyenler oldu. 29 Ağustos günü ise Yeni Türkü konseri ve 1 Eylül günü gerçekleştirilen Onur Akın konserleri oldukça kalabalıktı. Festivale müdahalemiz önemli konser ve günlerde sürecek.

Gençlik Komisyonu tarafından planlanan çalışmalarımızdan biri olan film gösterimini 29 Ağustos yerine 30 Ağustos’a kaydırdık. Festival

programında Yeni Türkü konseri olmasından dolayı böyle bir tercih yaptık. Film gösteriminden üç gün önce film afişlerini mahallenin önemli noktalarına yaptık ve çevremize çağrısını yaptık. Pazar akşamı film gösterimine başladık. “Savaş Tanrısı” filmini gösterdik. Film beğeniyle izlendi.

Gençlik Komisyonu 12 Eylül etkinliği hazırlıklarına da hız verdi. Tiyatro topluluğu provalarını sıklaştırdı. Şiir topluluğuysa kimlerin katılacağını belirlediği bir toplantı ile çalışma planı çıkardı.

Kitap bağışi kampanyası da Karlıktepe Mahallesi’nde kapı kapı sürdürülüyor. Yaklaşık 200 el ilanı dağıtımdan sonra 50 civarında kitap bağışi toplandı.

Kampanyamızı sürdürüyoruz. İşçi ve emekçiler kampanyamıza ve derneğimize büyük bir ilgiyle yaklaşıyorlar. Özellikle sömürünün

büyüdüğü, karamsarlığın arttığı bugünlerde kapılarını devrimcilerin çalıyor olmasına daha sıcak yanıtlar veriyorlar. 12 Eylül etkinliği çağrısıyla işçi ve emekçilerin karşısına çıkmaya hazırlanıyoruz. 5 Eylül’den itibaren el ilanlarımızla çağrılara başlayacağız.

Kartal BDSP

Küçükçekmece’de sınıf faaliyetlerinden...

Sınıf devrimcileri olarak Küçükçekmece bölgesinde devrimci bir temelde yürüttüğümüz sınıf faaliyeti devam ediyor.

Bu faaliyetlerin bir parçası olarak planladığımız Tez-Koop İş Sendikası Eğitim Danışmanı Volkan Yaraşır’ın anlatıcı olarak katılacağı “Türkiye İşçi Sınıfı Tarihi” başlıklı seminer 6 Eylül Pazar günü saat 13:00’te Sefaköy İşçi Kültür Evi’nde gerçekleştirilecek. Çevre fabrikalardan işçilerin de katılmasının planlandığı etkinlik için hazırlanan ozalitleri Sefaköy çevresinde, emekçilerin yoğun olarak kullandığı güzergahlarda kullandık.

Ekim ayı içerisinde gerçekleştirilecek olan Metal İşçileri Kurultayı hazırlık çalışmaları çerçevesinde “Örgütlü işçi yenilmezdir!” şiarlı afişler semtte kullanıldı. Yanısıra metal işkolunda faaliyet gösteren fabrikalara da metal işçilerinin gündemine yer veren *Metal İşçileri Bülteni*’nin dağıtımı gerçekleştirdi.

Ayzi Moda işçilerinin ücret alacaklarının ödenmemesi üzerine başlattıkları işgal eylemi İkitelli bölgesindeki işçi ve emekçilerin ilgisine konu oldu. Sınıf devrimcileri olarak, bu direnişi hem ön sürecinde hem de işgal eylemi sırasında etkili bir müdahale zeminine çevirdik. Direnişi sürdüren işçilerle birlikte gece-gündüz nöbet tuttuk. Küçükçekmece İşçi Platformu imzalı “Yaşasın Ayzi Moda direnişimiz!” başlıklı bildirileri çevre fabrikalardaki işçilere ulaştırdık. Ayzi Moda tekstil işçilerinin direnişini bölgedeki diğer ilerici ve devrimci güçlerle birlikte destekleme ve direnişin kazanımla sonuçlanması için yoğun bir çaba içerisindeyiz.

Bölgemizdeki sınıf faaliyetimizi kesintisiz bir tarzda sürdürüyoruz. Her yeni eylem ve direniş etkimizin yayılması ile yeni imkan ve güçlerin ortaya çıkmasını sağlıyor.

Küçükçekmece BDSP

İşçi sınıfının devrimci sanatçısı Yılmaz Güney kavgamızda yaşıyor!

“Devrimci sanatçı, devrimci tabiatı gereği militandır, yenileştirici ve değiştiricidir. Toplumsal kurtuluş mücadelesinden ayrı düşünülemez... Devrimci mücadeleye organik bir biçimde bağlı olmalıdır. Bu nedenle, devrimci bir sanatçı, o ülkenin devrimci mücadelesinin hedefleri ve görevleri doğrultusunda görevlerle yükklüdür. O her şeyden önce bir devrimcidir, militandır; sanatı devrimin bir aracıdır; bir silahtır.” (Yılmaz Güney, Kayseri Konuşmaları...)

Kimi insanlar vardır, bedenlen aramızdan ayrılırsalar da geride bıraktıkları eserlerle yaşarlar... Bizimledirler, o büyük davanın gerçekleşmesi mücadelesindedirler. Bu insanlar, bu yanlarıyla yaşayan birçok “ölüden” daha canlıdır. Saygıyla anılır adları... Yılmaz Güney öldükten sonra yaşayan bu insanlardan birisidir. Canlı hayatın ve kavganın odağındadır.

1 Nisan 1937 yılında Şanlıurfa Siverek’te doğdu. 9 Eylül 1984 yılında ölümsüzleşti. Yoksulluğun, açlığın, sefaletin kaynağının kapitalizme dayalı bir toplumsal düzen olduğu gerçeğini dönemindeki birçok “sanatçı” gibi es geçmeyerek mücadelede aktif misyonlar üstlendi. Sanatsal yetenek ve birikimini kapitalizmin yararına kullanarak kendini şaşaalı bir yaşantının içerisinde bulabilirdi. Ama o bunu tercih etmedi. Safını belirledi ve toplumsal devrim mücadelesi içerisinde yerini aldı. Çocukluğundan beri varolan sinema sevdasını burjuvaziden yana değil ezilenlerin kurtuluş mücadelesinden yana kullandı. O, “*genel anlamıyla sanatçının niteliğini belirlerken, toplumsal pratiğinin, yani siyasal ve kültürel çalışmalarının, toplumsal tutum ve ilişkilerinin ve eserlerinin hangi sınıfların hizmetinde olduğuna bakmalıyız*” diyordu. Ruhunu burjuvaziye satan sözde sanatçılara inat “*halkın sanatçısı, halkın savaşıdır*” diyerek savaşı kimliğiyle hareket etti. Her devrim savaşı gibi Yılmaz Güney de bir savaşı olarak daima burjuvazinin hedef tahtasına çakıldı.

Yılmaz Güney 1972 yılında “*anarşistlere yardım ve yataklık yaptığı*” gerekçesiyle iki yıl hapse ve sürgüne mahkum edildi. Ama dört duvar onun için, kendini geliştirmek ve yeni eserler yaratmak için bir okul işlevi gördü. Yılmaz Güney bu okulun en iyi öğrencilerinden biri olarak kendini sürekli yeniledi ve içeride kaldığı süre boyunca devrimci sinema ve sanat ile ilgili düşüncelerinin yanı sıra şiirler ve öyküler de kaleme aldı. Kaleme aldığı eserler *Güney Dergisi*’nde yayınlandı. 1974 yılında cezaevinden çıktı. Cezaevinden çıkar çıkmaz “*Arkadaş*” filmini çekti. “*Endişe*” filmini çektiği sıralarda Adana Yumurtalık’ta onu provoke eden hakimi öldürdü. Tutuklandı ve 19 yıl hapse mahkum edildi.

12 Eylül döneminde *Güney Dergisi*’ne yazdığı yazılardan dolayı yüz yıla yakın ceza istemiyle yargılanıyordu. 1981 yılında Isparta Yarı Açık Cezaevi’nden izinli olarak ayrıldı ve yurtdışına kaçtı. Bu süreçten sonra Paris’te yaşamaya başladı. Ancak sermayenin uşakları onu orada da rahat bırakmadı. Faşistlerin saldırısı sonucu 100’e yakın filminin olduğu arşiv yakıldı. 9 Eylül 1984 yılında ölümsüzler kervanına katıldı. Şimdi Fransa’da Paris Komünarları’nın yanbaşıda yatıyor.

O bir dava adamı, o inancın ve iradenin teslim olmayan berrak duruşudur. Onun sanatı da sineması da taraflıdır. Kendi sözleriyle, “*Sanatsal çabalar,*

çalışmalar sınıf mücadelesinden ve bunun bir ifadesinden siyasal mücadeleden kopuk ele alınamaz. Ben bir kavgadamıyım, sinemam da bir kavganın, halkımın kurtuluş savaşının sinemasıdır. Bugüne kadar, gücümün ve bilincimin elverdiği oranda kavganın içinde yer aldım. Bu nedenle, sanatçı kişiliğimin yanında siyasal bir kişiliğim de var ve bunlar birbirinden ayrı değildir.”

Dolayısıyla o, devrimin ve sosyalizmin sanatçısıdır. Tıpkı benzer akıbete uğrayan Ruhi Su ve Nazım Hikmet gibi...

Burjuvazi 12 Eylül darbesiyle birçok değeri ayaklar altına almaya çalıştı. Sanatı tek tipleştirerek, burjuvaziye başkaldırmayan deforme edilmiş kimlikler yaratmaya çalıştı. Devrim adına ne varsa yok etmeye, satın almaya, kirletmeye çalıştı. İşte Yılmaz Güney de bunlardan biridir. Ancak, burjuvazinin bütün kirletme girişimlerine karşı yaşam pratiğiyle, duruşuyla kirletilemeyen ve asla kirletilemeyecek olan bir kimliktir. Yılmaz Güney’in kimliğine dönük başlatılan operasyon önce sadece “sinemacı” kimliğine vurgu yapılarak başladı. Sinemacı kimliğinde ise sürekli “kabadayı” “lumpen”, “vuran kıran”, “maço” özellikleri önplana çıkarılmaya çalışıldı. Oysa Yılmaz Güney’in birçok filminde sınıf ayrılıkları belirgindir. O, sanatın “*bir çeşit yabancılaşma eylemi*” olarak hakim sınıflar tarafından kullanıldığının fazlasıyla bilincindedir. Bu nedenle sanatı “*Devrimci sanat, halkın ve özellikle gençliğin bilincini yozlaştıran, halka zararlı düşüncelere karşı verilen mücadelede etkin ve güçlü bir temizleme silahı*” olarak tanımlar. Burjuvazinin bütün saldırganlıklarına karşı, yozlaşmaya karşı en yetkin cevabı yaşam pratiği üzerinden verir.

Burjuvazi Yılmaz Güney’i kirletmek için bir dönem sanatçı müsvettesi Sinan Çetin’i kullandı. Sinan Çetin, Yılmaz Güney’i iyi bir sinemacı, ancak Enver Hoca’nın peşinden gitmesi bakımından “boş hayaller peşinden koşan bir maceracı” olarak tanımladı. Burjuvazinin çamur saçan TV kanalları günlerce bunu tartıştı. Ancak Yılmaz Güney’i devrimci kimliğinden ayırmaları mümkün değildi. Zira Yılmaz Güney, burjuvazinin aynı zamanda ideolojik bombardıman aygıtı olarak da kullandığı sanat anlayışının dışındadır. Bu manada ne sanatını ne de ruhunu burjuvaziye satmamıştır. Bu onu, Sinan Çetin’den ve diğer birçok “sanatçı”dan ayıran en temel özelliktir. Yılmaz Güney işçi sınıfı ve emekçilerin kurtuluş mücadelesiyle o kadar içiçedir ki, burjuvazi ne yaparsa yapsın, onun devrimi kimliğini dejenere etmeyi başaramaz.

O, “*Burjuvazi mi? Proletarya mı? Bilemiyorum, savaş henüz bitmiş değil, ben bitmiş değilim. Savaşı benim yoksul çocuklarım, onların yoksul ve onurlu ve yiğit babaları, yiğit anaları, yiğit bacıları kazanmalı. Savaşı yoksul serçeler, kırlangıç kuşları, mine çiçekleri kazanmalı: şebboylar ve hercai menekşeler kazanmalı...*” diyerek safının devrim mücadelesi olduğunu pratiğiyle de en bariz bir şekilde gösterir. Kapitalistler ruhunu satılığa çıkaran sanatçı müsvettecelerini yere göğe sığdıramazken, Yılmaz Güney gibi bir toplumsal değeri yerden yere vurmaktan geri duramaz. Kuşkusuz bu onların sınıfsal duruşu gereğidir. Yılmaz Güney elbette kapitalizmin kanatları altına sığınarak daha rahat bir yaşantı elde

edebilirdi. Ama o onurlu bir yaşamı tercih etti. “*Kimin saflarında olacağız? Hangi safları seçersek seçelim, seçtiğimiz saflar bize çeşitli görevler yükler. Bu görevlerin yerine getirilmesi, bizi sınıfsal değerlere göre adlandırır. Ya ezilen halkların ve sınıfların fedakâr, yiğit, bilinçli, unutulmaz savaşıları olarak, bilinen-bilinmeyen kahramanları olarak tarihe geçeriz... Ya da halk düşmanları olarak, nefretle anılarak tarihin kara sayfalarına, tarihin çöplüğüne... Ya anamıza, babamıza, karımıza ve çocuklarımıza, bizden sonraki kuşaklara şerefli insanların mirasını bırakırız... Ya da onların, yakınlarımızın, uzun bir süre utanacakları, hatırladıkça yüzlerini kızartacak acı bir miras. Biz, çocuklarımıza şerefli, onurlu bir miras bırakmalıyız.*” (Nisan 1977’de Kayseri Cezaevinde doğum günü vesilesiyle komün arkadaşlarına yaptığı konuşmadan...)

Yılmaz Güney bizlere onurlu bir miras bıraktı. O onurunu, dolayısıyla da “özgürlük”ünü kapitalizme satmayan yılmaz bir savaşı olarak işçi sınıfı ve emekçilerin devrimci sınıf mücadelesinde yaşamaya devam edecek.

Kadına yönelik sıradanlaştırılan şiddet!

Üçüncü sayfa haberleri, çok dillendirilmese de sermaye gazetelerinin en çok okunan bölümüdür. Cinayet, insan kaçırma, yaralama, gasp vb. her türlü şiddet olayını bu sayfadan takip etmek mümkündür. Bir toplu taşıma aracında giderken yanınızda gazete okuyan kişinin “cık cık!” sesleri, bir adamın bir başkasını kaç bıçak darbesi ile öldürdüğü üzerine duyulan kısa süreli dehşetin gündelik ve sıradan ünlemi olmuştur artık. Gündelik ve sıradan olan belli bir alışkanlığı ya da kanıksamayı belirtiyorsa eğer, bu kanıksamaya en çok uğrayan da “kadına yönelik şiddettir” dersek hiç de abartmış olmayız. Elbette bunun altında yatan, yüzyıllardır süregelen kadın cinsinin ezilmişliği ve her toplumsal sistem tarafından pekiştirilen uygulamalar, yasalar, sözlerdir.

Bir ay içinde 17 kadın öldürüldü

Bianet’ten Emine Özcan’ın Temmuz ayı içerisinde gazetelerin 3. sayfa haberlerinden yaptığı bir derlemeden, 17 kadının öldürüldüğü, onlarcasının da tacize ve tecavüze uğradığı bilgisine ulaşıyoruz. Kadın cinsinin yaşadığı şiddete dair küçük bir araştırma yaptığımızda ise, Türkiye’de her üç kadından birinin fiziksel şiddete maruz kaldığı, her 100 kadından 97’sinin ise en az bir kez eşinden, babasından ya da yakınlarından fiziksel şiddet gördüğü bilgisini ediniyoruz. Kaldı ki bu rakamlar sadece basına yansıyanlar. Bir de kayda düşülmeyenleri ve dünya ölçeğinde yaşanan vakaları düşünürsek, çok daha ciddi bir durumla yüzyüze geliriz. Elbette ki durumun ciddiyeti rakamlardan ileri gelmiyor, bu sadece bir sonuç, kadın cinsinin kapitalist sistemde ve ataerkil toplumda ezilişinin, horgörülüğünün bir sonucu.

Yaşanan ve yaşatılan şiddetin gerçekliği gün gibi aşikar. Mahallelerde, evlerde, işyerlerinde yani hayatın olduğu her yerde karşılaşmamız mümkün.

Yaşanan bu olayların büyük bir kısmında fiziksel şiddete maruz kalan kadınlar ya polise sığınmış ya savcılığa başvurmuşlar. Sonuç tacize, tecavüze, cinayete azmettirip yargılanmayan, üstüne üstlük katile arka çıkan ya da tecavüzcünün sırtını sıvazlayan bir devlet!

Şiddet sadece fiziksel olarak ele alınmamalı!

Şiddeti sadece fiziksel, kaba kuvvet olarak nitelendirmek birçok durumun hasır ardı edilmesine ve mücadeleye konu edilmemesine yol açıyor. Bugün kadın cinsine yönelik gerçekleştirilen kaba kuvvet şiddetin bir boyutunu oluşturuyor ise, diğer boyutlarının üzerinde de ısrarla durmak gerekiyor. İşte bunlardan bazıları:

Kadınların bilgisiz, eğitimsiz bırakılması şiddettir.

“Türkiye’de 25-64 yaş arası kadın nüfusunun yüzde 77’sinin eğitim seviyesinin ilköğretim ve altı düzeyde olduğu, bu nüfusun ancak yüzde 8’inin yükseköğretime gidebildiği belirlendi.”[1]

Kadınların çalışma yaşamına dâhil edilmemesi şiddettir.

“70 milyon nüfusu olan ülkemizin yarısı kadın, ama 5.5 milyon kadın çalışıyor. Kadının ekonomiye katılımı (işgücü oranı) ülkemizde yüzde 27.7. Gelişmiş ülkelerde bu oran ortalama yüzde 60’larda. Örneğin İzlanda’da yüzde 70.5, Norveç’te yüzde 63.3, Kanada’da yüzde 60.5. İran’da bile yüzde 38.6. Gelişmemiş ülkeler grubunda yer alan Tanzanya’da yüzde 85, Mozambik’te yüzde 85.5, Ruanda’da yüzde 80. (...) İş yaşamında erkeklerin yüzde 70’i, kadınların

dörtte biri çalışıyor. Kadın-erkek ücret eşitsizliği devam ediyor. Ekonomik krizlerde en çok kadınlar işini kaybediyor. Ülkemizde 1994 ve 2000-2001 krizlerinde bir milyon kadın işini kaybetti.”[2]

Kadınların zamanlarının büyük bir kısmını ev içerisinde kapalı kalarak ya da ev işlerini yaparak harcaması şiddettir.

“Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK) tarafından 2008 yılında yayımlanan Zaman Kullanımı Anketi sonuçlarına göre, Türkiye’de kadınlar ortalama olarak günde 5 saatlerini ev işlerine ayırıyor: ‘Haftanın 7 günü, günde 5 saatten toplam 35 saatlik, yani neredeyse tam zamanlı bir çalışma mesaisini, emekleri için hiçbir karşılık almadan yapan 20 milyondan fazla yetişkin kadın vardır; bunlardan 12 milyonu kendilerini tam zamanlı ev kadını olarak tanımlamaktadırlar. Uluslararası karşılaştırmalar ışığında, Türkiye, kadınların ücretsiz mesaisinin en yüksek, okul öncesi eğitim ve kreş oranının ise en düşük olduğu ülkelerden biridir.”[3]

“İstanbul’da her üç kadından ikisi ‘aile reisi’nin iznini almadan dışarı çıkamıyor. Kadınların yüzde 54’ü aile reisi izin vermeden alışverişe, yüzde 60’ı gezmeye çıkamıyor...”[4]

Küçük kız çocuklarının kimi Afrika ülkelerinde sünnet ettirilmesi şiddettir.

“Birleşmiş Milletler (BM) istatistiklerine göre bugün dünyada 130 milyon kadın ve kız çocuğu sünnetli. Her yıl yaklaşık 2 milyon kız çocuğu da sünnet nedeniyle hayatını kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya. Acıbadem Kadıköy Hastanesi Dermatoloji Uzmanı Dr. Tülin Uygur’un araştırmasına göre kadın sünneti esas olarak, Afrika kıtasının orta şeridinde yer alan 30 Afrika ülkesinde uygulanıyor.” [5]

Kadınlar hayatın tam ortasında olmalı!

Sorun bir biçimde gündeme geldiğinde, herkesin üzerine düşündüğü, söz söylediği cümleler bütününe dönüşmekten kendini kurtaramaz. Sünnet olmak zorunda olan 4 yaşındaki bir kız çocuğunun acısını

kimse bilemez, dışarıda mis gibi bir bahar günü yaşanırken evde hapis kalan kadının acısını kimse bilemez, yoksulluktan süttü kesilmiş bir memeyi bebeğinin ağzında tutan bir annenin acısını kimse bilemez, tecavüzü yaşayan ve tecavüzcüsüyle yaşamak zorunda kalan kadının acısını kimse bilmek istemez.

Tarihin akrebi ne kadar ilerlemiş olsa da kadın cinsinin yüzyıllardır çilesi bitmiş değil. İşte bu yüzden iki kat daha fazla ezilen, sömürülen, acıyı kat ve kat fazla yaşayan emekçi kadınlar, işçi kadınlar başlarını kaldırmalı ve tarihin akrebinin her anlamda ilerletmenin bir gönüllüsü olmalıdırlar. Kadın cinsinin kurtuluşunun tüm insanlığın kurtuluşu ile geleceğini bilerek erkek sınıf kardeşleriyle mücadeleye katılmalıdırlar.

Kartal Emekçi Kadın Komisyonu

[1] “Kadının Durumu İçler Acısı”, Cumhuriyet, 5 Kasım 2008

[2] Mustafa Pamukoğlu, “Kadının Ekonomideki Önemi Yadsınamaz”, Cumhuriyet, 15 Temmuz 2008

[3] Derya Sazak, “Kadın İstihdamı”, Milliyet, 17 Mayıs 2008

[4] Selim Efe Erdem, “Çalış, Kazan, Otur”, Radikal, 16 Ekim 2002

[5] Gökçe Gündüç, “Mısır Kadın Sünnetini Yasaklıyor”, Bianet, 9 Temmuz 2007

Batılı emperyalistler Afrika'nın güneşine de göz diktiler!

Batılı emperyalistler bugüne kadar Afrika kıtasının insanını, yeraltı zenginliklerini, denizlerini, ormanlarını yağmaladılar. Şimdi sıra güneşine geldi...

Deutsche Bank, Siemens, ABB, RWE, Abengoa Solar, MAN Solar Millennium, HSH Nordbank gibi büyük Avrupa tekellerinin başını çektiği “Desertec” adlı proje ile güneş enerjisinden elektrik üretileceği açıklandı. 400 milyar avroluk bütçe oluşturmaya hazırlanan büyük tekeller, “Desertec” adlı projeye, Avrupa elektrik ihtiyacının yüzde 15’ini Afrika güneşinden sağlamayı planlıyor.

2050’de tamamlanabileceği belirtilen projeye göre, çöle ayna tarlaları kurulacak; sahra bölgesinin güneş ışınları çöle yerleştirilen aynalar vasıtasıyla suyun ısıtılmasına yarayacak; ısınan su tribünleri çalıştırarak elektrik enerjisi üretecek. Bu arada proje ile ilgili politik, sosyal, endüstriyel, hukuki bütün sorunlara karşı “The Desertec” isimli bir fonun da kurulduğu belirtildi.

Büyük tekellerin hazırladığı bu proje, batılı emperyalistlerin ne kadar ikiyüzlü, yağmacı, faydacı olduğunu bir kez daha teyit ediyor. Zira sömürgecilik dönemi boyunca Afrika kıtasını yağmalayan emperyalist güçler, yağmalanacak bir şey kalmayınca, kara kıtayı tarihinin dışına itmekte tereddüt etmediler. Zenginlikleri yağmalandıktan sonra kuraklaşp çölleşen kıtada açlık, salgın hastalık ve ölüm kol gezmeye başladı. Ancak bu durum yağmacı sömürgecileri zerre kadar etkilemedi.

Son yıllarda ise kıtada bazı yeraltı kaynaklarının keşfedilmesi, emperyalist güçlerin uğursuz ilgilerini yeniden kıtaya yöneltmelerine vesile oldu. Bu “ilgi”, kıta halklarına etnik çatışma ve iç savaşlardan başka bir şey sunabilmiş değil henüz. Soykırıma varan çatışmalarda taraf olan emperyalist güç odakları, yüzbinlerce sivilin katledilmesini kıllarını kıpırdatmadan izlediler. Yani kıtaya dönük ilgilerinde Afrika halklarını hiçe sayan emperyalist güç odakları, yağma ve egemenlik dışında hiçbir şeyle ilgilenmediler. “Afrikalıları kurtaran beyaz adamlar”a ise ancak Hollywood tepelerinde çekilen Amerikan savaş propaganda filmlerinde rastlandı.

Şu günlerde “Desertec” projesini hazırlayan AB şefleri, vahşi sömürgeci zihniyetin 21. yüzyıldaki “uygar” temsilcilerinden başka bir şey değiller. İnsan gücü dahil üretici güçleri tahrip edilen kıtada toplumsal gelişim uzun yıllar boyunca baltalanabildi. Bu dönemde kıta halkları, emperyalistlere karşı değil, birbirleriyle savaştılar. Zira emperyalist güç odakları devşirdikleri savaş ağalarına destek vererek, kirli emellerine iç çatışmalar üzerinden ulaşmaya çalıştılar. Kıta halklarını vahim bir açmaza sürükleyen bu politika, şu ana kadar emperyalist güç odaklarını halkların tepkisine maruz kalmaktan korumuş görünüyor.

Gelinen yerde koşulların aynı şekilde devam etmesi pek olası görünmüyor. Toplumsal uyanışta sağlanacak gelişim, kıta halklarının namluları yeniden emperyalist güç odaklarına çevirmesine zemin hazırlayacaktır. 20. yüzyılın ikinci yarısında sömürgeci emperyalistlere karşı direnen halkların, içine yuvarlandıkları vahim durumdan kurtulabilmeleri için, emperyalistler ile işbirlikçilerine karşı yeni bir direnişi başlatmaları dışında bir çıkış yolları bulunmuyor.

Sermaye devleti suyu siyasi şantaj aracı olarak kullanıyor!

Ufku kapitalizmin ötesini göremeyen bazı “strateji analizcileri”, 21. yüzyılda “petrol uğruna savaşlar”ın yerini “su uğruna savaşlar”a bırakacağını savunuyorlar. Eğer insanlık kapitalizm belasından kurtulamazsa, yazık ki bu uğursuz öngörünün gerçekleşme olasılığı yüksek olacaktır.

Şimdiden tatlı su havzalarından yararlanma, sınır aşan akarsuların paylaşımı konusunda sorunlar olduğu gözönüne alındığında, insan türünün yanısıra yerküremizdeki bütün canlıların temel hayat kaynaklarından biri olan suyun adil paylaşımının taşıdığı önem daha iyi anlaşılır. Ancak kapitalist-emperyalist sistemin egemenliği devam ettiği sürece, ne doğal kaynakların ne de toplumsal zenginliklerin eşit paylaşılması söz konusu olabilir. Bu olgu, insan türünün kapitalist barbarlıktan kurtulmak için fazla zamanının kalmadığına işaret ediyor.

Barındırdığı zengin petrol yataklarını yağmalamak amacıyla emperyalist güçlerin savaş alanına çevirdiği Ortadoğu, su paylaşımından kaynaklı olası çatışma riskinin de yüksek olduğu bölgelerin başında yer alıyor. Filistin, Ürdün ve Suriye’nin su kaynaklarını gaspeden siyonist İsrail, halihazırda bu ülke halklarının susuzluk çekmelerine neden oluyor. Türk sermae devleti ise, çok sayıda baraj inşa ederek sınır aşan sular kapsamındaki Fırat ve Dicle nehirlerinden Irak ve Suriye’ye ulaşan su miktarını düşürüyor. Türkiye’nin anlaşmalara uymayan tutumu komşularıyla ilişkilerinin kimi zaman gerilmesine yol açıyor. Zira Fırat ve Dicle nehirlerinden akan su miktarı Suriye ve Irak açısından hayati bir önem taşımaktadır. Suyu kimi zaman bir siyasi şantaj aracı olarak kullanan Türk sermaye devleti, inşa ettiği barajlarla her iki nehrin sularını kirlletmektedir. Suyun kirlenmesi her iki komşu ülkenin sulama ile yapılan tarımsal üretimini olumsuz etkilemektedir.

Komşu ülkelerle yapılan bazı anlaşmalara rağmen Türk sermaye devletinin yaklaşık 30 yıldan beri suyu siyasi baskı aracı olarak kullanması, zaman zaman gerginliklere yol açıyor. Bu durumu fırsat bilen emperyalist güçlerin oluşturduğu Davos Ekonomik Forumu, Ortadoğu’daki “su krizi”ni ele almak için harekete geçmiş bulunuyor. Emperyalist güçlerin el atacağı her sorunun daha karmaşık ve içinden çıkılmaz bir hal alacağı ise bilinen bir gerçek.

Komşu ülkelerle “sıfır sorun” politikası izlediğini öne süren sermaye iktidarının yürütme erki AKP hükümeti, suyu siyasi baskı aracı olarak kullanmaktan vazgeçmiş değil. Tersine, Güneydoğu Anadolu Projesi (GAP) kapsamındaki barajların yapımına hız vereceğini açıklayan hükümet, Kürt halkına karşı Irak ve Suriye ile işbirliği yapsa da, su sorunundan dolayı bu iki devletle ilişkilerini gerginleştirmeye aday görünüyor. Bu sorunların ileride derinleşerek çatışmalara yol açması da ihtimal dahilindedir.

Dünya genelindeki tatlı su kaynakları, eşit ve akılcı kullanılması koşuluyla insan türüne rahatlıkla yetebilir. Ancak işçi sınıfı ve emekçilerin ürettiği değerlerin yanısıra doğal zenginlikleri de yağmalayan kapitalizm, milyarlarca insanı bir avuç suya muhtaç duruma düşürmek üzeredir. Şimdiden yüzmilyonlarca insan yeterli suya ulaşmaktan yoksun veya sağlıklı zararlı su kullanmak zorunda kalıyor. Bu sorunun

yakın gelecekte bir felakete dönüşmesi riski yüksektir. Zira tatlı su kaynaklarını besleyen ormanların yağmalanması, ayrıcalıklı kesimlerin aşırı su tüketimi, küresel ısınmadan dolayı deniz seviyesinin yükselerek tatlı su kaynaklarını tuzlandırma tehlikesi gibi etkenler, insan türünü ciddi bir su krizi ile karşı karşıya bırakabilir.

Durum bu kadar vahimken, kapitalist-emperyalist devletler soruna çözüm üretmek bir yana, suyu siyasi bir tehdit aracı kullanarak sorunu daha da derinleştiriyorlar. Kapitalizm belası, bölgesel savaşlar, etnik çatışmalar, yıkım, sömürü, kölelik, işsizlik, yoksulluk, sefillik, ekolojik dengenin bozulmasına şimdi de susuzluğu ekliyor. Bu ise, barbarlık içinde çöküşe sürüklenen insan türünü kurtarabilecek tek alternatif olan sosyalizmi yaşamsal bir ihtiyaç haline getirmiş bulunuyor.

ABD ile tetikçileri Latin Amerika halklarının kazanımlarına saldırıya hazırlanıyor...

Kıta halklarının örgütlü direnişi süreci belirleyecektir!

Hugo Chavez'in isabetli benzetmesiyle, kontralaşmış Kolombiya rejimi "Latin Amerika'nın İsrail'i" rolünü oynuyor. Washington'daki savaş baronlarıyla anlaşma yapan bu rejim, ABD'nin Kolombiya topraklarındaki askeri üs sayısını 7'ye çıkarmasını istiyor. Üslerin 7'ye çıkarılması ise, Amerikan savaş makinesinin kısa sürede tüm kıtaya saldırabilecek pozisyona kavuşması anlamına geliyor.

Gelişmeleri değerlendiren Küba devriminin lideri Fidel Castro, anlaşmanın amacını, "ABD'nin bu üslerle, Latin Amerika'ya birliklerinin birkaç saatte ulaşabileceği bir menzile çevirmek" olarak nitelendirdi.

Bu planın ilk hedefinde, Bolivya'daki devrimci süreçle Venezüella'daki doğal kaynaklar ve petrolün denetimini sağlamanın bulunduğunu vurgulayan Castro şu yorumu yaptı: "Amerikan imparatorluğu, arka bahçesinde gelişen yeni ekonomilerle rekabet istemiyor."

ABD'nin uyuşturucu kaçakçılığı ya da terörle mücadele bahanesinin gülünç bulunduğunu kaydeden Castro, ABD'nin dünyanın en büyük uyuşturucu tüketicisi, dünyanın en büyük silah üreticisi olduğunu, Latin Amerika'daki organize suçlarda kullanılan ateşli silahların da çoğunun ABD tarafından temin edildiğini hatırlattı.

Anlaşma gündeme geldiğinde ABD tetikçisi kontra rejimin girişimine sert tepki gösteren Venezüella Devlet Başkanı Chavez ise, kurulması planlanan üslerin tüm kıta halkları için büyük bir tehlike olacağını belirterek, hem orduya hem halka olası bir savaşa hazır olmaları çağrısında bulunmuştu.

Kolombiya rejiminin kıta çapındaki tepkilere rağmen anlaşmayı savunması üzerine olağanüstü toplantı düzenleyen UNASUR (Güney Amerika Ulusları Birliği) üyesi devlet başkanları, Arjantin'in Bariloche kentinde biraraya geldi.

Toplantıya evsahipliği yapan Arjantin Devlet Başkanı Christina Fernandez ile UNASUR'a başkanlık eden Ekvador Devlet Başkanı Rafael Correa toplantıyı birlikte yönetti. Fernandez-Correa ikilisinin yanısıra Venezüella, Bolivya, Uruguay, Şili, Brezilya, Paraguay, Kolombiya, Peru, Surinam devlet başkanları da toplantıya katıldı.

Kontra rejimin şefi Alvaro Uribe'nin ABD ile yaptıkları anlaşmayı savunması zirvede sert tartışmalara yolaçtı. Bekleneceği üzere en net tutumu Venezüella Devlet Başkanı Hugo Chavez ile Bolivya Devlet Başkanı Evo Morales gösterdi.

UNASUR'un Kolombiya'da barışın sağlanması için bir inisiyatif oluşturması gerektiğini belirten Chavez, bir Venezüellalı olarak Kolombiya'da bulunan 7 adet ABD askeri üssünden endişe duyduğunu söyledi. İnternette edindiği ABD'nin savunma politikasını içeren bir dökümana dikkat çeken Chavez, söz konusu dökümanda, Alvaro Uribe'nin ısrarla vurguladığı "ABD üslerinin tamamen Kolombiya'nın iç meselelerini çözmeye yardımcı olmak amacıyla kurulduğu" iddiasını çürüten bilgiler bulunduğunu vurguladı.

ABD ordusunun Güney Amerika kıtasında hareketli operasyonlar yapabilecek bir noktada konuşlanma konusundaki niyetinin altını çizen

Chavez, "ABD Kolombiya'dan kıtaya yönelik bir saldırı yapmayacağına dair bin kez söz verse dahi, emperyalizmin yalanlarına kulak asmayacaklarını" vurguladı.

ABD emperyalizminin kıtadaki varlığını kesin bir dille reddeden Evo Morales de, kontra rejimin Washington'daki efendileriyle yaptığı anlaşmaya sert tepki gösterdi. "Söz konu üslerin ABD'nin kıtadaki baskısını arttırmak ve yerlileri katleden, emekçi halklara saldıran sömürgeciliğin devamından başka bir amacı olmayacağını" vurgulayan Morales, "kıtada emperyalist askeri varoluşa izin vermemeliyiz" sözleriyle tutumunu net bir şekilde ortaya koydu.

ABD-Kolombiya anlaşmasına Ekvador Devlet Başkanı Correa da tepki gösterdi. "Chavez'in satır aralarından çıkarıp altını çizdiği ve kamuya açık bir belgede dahi bulunan bu niyetin kendilerini çok kaygılandırıldığını" dile getiren Correa, Barack Obama'nın gelip bu konuyu kendilerine bir toplantıda net bir şekilde açıklaması gerektiğini söyledi.

ABD üslerine karşı çıkan bir diğer lider Uruguay Devlet Başkanı Tabare Vasquez oldu. Arjantin'in Las Malvinas Adaları'ndaki İngiliz askeri güçlerine karşı nasıl bir tavır alıyorlarsa ABD üslerine de karşı aynı tavrı aldıklarını belirten Vasquez, Güney Amerika'nın barışın, özgürlüğün ve bağımsızlığın toprakları olması gerektiğini vurguladı.

Toplantıya ev sahipliği yapan Arjantin Devlet Başkanı Christina Fernandez ise, "kendilerinin de benzer bir tecrübeye sahip olduklarını, İngiltere'nin 1982 yılında işgal ettiği (Arjantin kıyılarına sadece birkaç km. uzaklıktaki) Las Malvinas (Falkland) adalarında askeri üsler kurduğunu ve bunların yalnız ada halkı için değil tüm kıta için bir tehlike oluşturduğunu" vurguladı. Güney Amerika'yı bir barış bölgesi olarak tutmanın önemine değinen Fernandez, kıtayı başkalarının (ABD'nin) sorunu olan çatışmalardan uzak tutmak gerektiğini savundu.

"Bu üslerin, ülkelerin sınırlarını bağımsızlık ve

demokrasilerimizi tehdit edecek şekilde ihlal etmesi endişesi taşıyorum" diyen Paraguay Devlet Başkanı Fernando, Kolombiya'nın bu üslerin UNASUR ülkeleri tarafından denetlenmesine izin vermesi gerektiğini belirterek, "eğer saklanacak birşey yoksa tebrikler, yok eğer uygunsuz bir durum varsa UNASUR bunu ülkelerimizin demokrasisine zarar vermeyecek şekilde adapte etmelidir" dedi.

Kontra şef Uribe'yi "gerçek vatansever" diye niteleyerek destek veren tek kişi, Peru'nun sağcı-Amerikancı devlet başkanı Alan Garcia oldu.

Latin Amerika için son derece kritik önem taşıdığı belirtilen toplantı sonrasında devlet başkanları, yayınladıkları sonuç bildirgesinde, "Latin Amerika halklarının bağımsızlıklarına yönelik her türlü müdahaleyi engelleme konusunda ortak hareket edeceklerini, kıtayı ise bir barış bölgesine dönüştürmeyi hedeflediklerini" vurguladılar.

Washington'daki savaş baronları, Honduras'taki faşist darbenin hemen ardından Kolombiya ile yaptıkları bu anlaşma ile sıranın "arka bahçe"ye geldiğini ilan etmiş oldular. Böylece Barack Obama'nın Beyaz Saray'ın şefi olmasıyla oluşan "iyimserlik havası" erken bir dönemde dağılmaya başladı.

Irak ve Afganistan bataklıklarında çırpınan ABD emperyalizmi, "arka bahçe"de yükselen "sol dalga"ya daha fazla tahammül etmeye niyetli olmadığını göstererek, bir kez daha Latin Amerika halklarının iradesine kaba bir müdahalede bulundu. UNASUR üyesi devletlerin bu küstah girişime karşı alacağı tutum önlemleri, ancak Venezüella ve Bolivya dışındaki yönetimlerin ABD'ye karşı uzun süre kafa tutmaları kolay görünmüyor. Halkların kazanımlarına açık bir saldırı anlamına gelen ABD ile tetikçilerinin bu girişimi, kıtada sınıf çatışmalarını sertleştirecektir. Bu çatışmanın seyrinde esas olarak kıtanın işçi sınıfı, emekçileri, yerli halkları ile devrimci-komünist güçlerinin ortaya koyacağı örgütlü direniş belirleyici olacaktır.

“Açılımın” açmazları...

M. Can Yüce

Henüz içeriği açıklanmayan “açılım sürecinin” tıkandığı, geline nokta yapılan genel ve ortak tespit olmaktadır. Kimileri, sürecin ölü doğduğunu, içeriği açıklanmadan tümünden açmaza girdiğini belirtmektedirler. Ortada bir açmaz, hatta çıkmazın olduğu bir olgudur; ancak bu tıkanma veya açmazların nedenlerinin ne olduğu konusunda gerçek değerlendirmelerden kaçınıldığı çok açıktır. Bizim açımızdan önemli olan, bu temel nedenlere vurgu yapmak ve gerçekleri bir kez daha devrimci bakış açısı doğrultusunda ortaya koymaktır.

Açmazın temel nedeni, MHP ve CHP gibi “muhafeet” partilerinin sert, hatta sokak şiddetini bir tehdit aracı olarak kullanmaları mıdır?

Peki, MGK toplantısında “demokratik açılım sürecine devam” diyen, ama birkaç gün sonra TC’nin resmi çizgisini, inkâr ve imha stratejisini Anayasa maddelerini yeniden okuyup tekrarlayan, 30 Ağustos kutlamalarını diğer yıllara göre daha abartılı bir biçimde gerçekleştiren, bu resmi çizginin değişmezliğini, bu konudaki bekçilik görevini çok net ve açık bir biçimde bir kez daha tekrarlayan Genelkurmay’ın bu yaklaşımı mı temel etkindir?

Yoksa hükümetin, resmi çizgiyi yeniden vurgulama ihtiyacı mı, anılan açmazların temel etkenidir?

MHP ve CHP’nin tutumu, Genelkurmay’ın “eylemli yaklaşımı”, hükümetin, tek ulus, ulus devlet, tek dil gibi resmi çizgi vurguları, açılım sürecinin açmazlarının temel nedenleri ve etkenleri değil; bu sürecin temel açmazını belirleyen nedenlerin yansımaları, sonuçları, onun tetiklediği korku ve kaygıların en yüksek perdeden dile getirilmeleridir!

Temel neden ve açmaz çok ve nettir; bu da devletin resmi çizgisinden, onun kuruluş ve yapılanış felsefesinden, temel yapı taşlarından kaynaklanmaktadır. Biraz daha açalım:

TC, Kürtler’in, diğer halklar ve azınlıkların, dillerin ve dinlerin inkârı ve imhası üzerine kurulmuş, bu kuruluş çizgilerini kendisi için bir varoluş ve bu varoluşu sürdürüş değişmez çizgisi olarak özümsemiş, bunu bütün yapı taşlarına yedirmiş, siyaset, siyaset kadrosu ve kültürünü buna göre şekillendirmiş bir devlet ulus yapılanmasıdır! İnkâr ve imha, salt bir kuruluş felsefesi ve çizgisi değil, aynı zamanda, bir siyaset, günlük davranışlara nüfuz eden bir ideoloji, hergün yeniden üretilen bir düşünüş tarzına dönüştürülmüştür. Günlük yaşamdaki ırkçı şoven yaklaşım ve hep canlı tutulan ve kontrollü linç kültürü, toplumun çoğuna da yedirilmiştir. Elbette buna karşı yıllardır verilen bir mücadele var ve bunun yarattığı hatırı sayılır mevziler de var; ama bu, genel ve egemen tabloyu, ne yazık, değiştirmeye yetmiyor!

Bu inkâr ve imha sistemi, öyle katı ve kendi içinde esneme ve manevra yapma yeteneklerini tümünden ortadan kaldıran bir yapı oluşturmuştur ki, en sıradan bir “taviz” ve “geri adım”, doğrudan devletin varlığı, geleceği ve temel nitelikleri konusunu en üst düzeyde gündeme getirmektedir. Bu, aynı zamanda resmi ideoloji, çizgi ve politikanın ürettiği ve tersten egemenlik altına aldığı büyük korku ve paranoyanın kendisidir. Yani devletin kuruluş ve varoluş çizgisi büyük korkuyu üretmiş, büyük korku da tümünden devlete ve kadrolarına egemen olmuş, onu teslim almış, değişmez, esnemez, tartışılmaz, “değiştirilmesi teklif dahi edilemez” ölü hukuk metinlerine, anayasa maddelerine konu olmuştur! MHP’nin ve benzer çizgideki parti, grup ve kişilerin “ihanet” suçlamalarını gündeme getirmesine yol açan ve bugün

sonuçta açılım girişimcileri ile karşıtlarını aynı resmi çizgide buluşturan temel etken, anılan resmi çizgi ve onun ürettiği büyük korkudur! Bu korku, salt psikolojik bir vaka değil, devletin temel hukuksal metinlerine ruh veren, siyaset yapma tarzına, kültürüne ve kadrosuna sinen, bunların tümüne damgasını vuran ve yine bütün bunların tümünün üstüne çıkan “tanrısal” bir güç haline gelmiştir! Devletin vatani ve milletiyle bölünmez bütünlüğü, anayasanın değiştirilemez ve değiştirilmesi teklif edilemez maddeleri, bu “tanrısal” veya “dinsel” tabunun, gücün hukuksal metinleridir! Her çizgi ve renkdeki siyasetçi ve “ortalama vatandaşın” siyaset konuşmalarının bu “tanrısal çerçevenin” dışına taşıdığı görülmüş müdür?

Geçerken belirtmekle yetinelim, son 10 yıldır, bütün konuşmalarını anılan “tanrısal çerçevenin” amentüsü ile açan Öcalan’ın bu yaklaşımı rastlantı mı? “Cumhuriyetin temel nitelikleri bizim de kabulümüzdür” vurguları, DTP’nin Demokratik Özerklik belgesinin yine bu resmi ve tanrısal çerçevenin içinde olmasına özen gösterilmesi boşuna mı?

Kürt ve Kürdistan ulusal gerçekliğinin sadece söz düzeyinde kabulü bile, TC’nin dokunulmaz bir tanrısal tabuya dönüştürülen kuruluş ve varoluş, yani inkâr ve imha sistemiyle uzlaşmaz, bağdaşmaz bir karşıtlık içindedir. Bu, kendi içinde ve daha işin başında esneme, taviz verme ve manevra yapma yeteneğini, olanaklarını ve gücünü ortadan kaldıran bir temeldir! Dolayısıyla esneme girişimlerinin, kırılmanın kapılarını sonuna kadar açacağı varsayımı, yukarda özetlemeye çalıştığımız korkuyu en üst düzeyde tetiklemekte ve bunu bir varoluş yok oluş algısına ve davranışına götürmektedir! Bu son bir ayın gelişmelerinin ve geline-varılan noktanın özü ve özeti budur! Yine bu büyük kırılma ve altüst oluş tehdit algısı, yeni 12 Eylül’ün habercisi ve hazırlayıcısı olarak algılanmalıdır! Başka bir ifadeyle Genelkurmay’ın son açıklamalarını sadece günlük siyasete herhangi bir müdahale olarak algılamak, TC ve onun temel yapısını tam olarak anlamamakla eşdeğerdir! Yine MHP’nin 12 Eylül öncesi tavrını

çağrıştıran tehditlerini de sadece “oy avcılığı”, “siyasal rant kapma” biçiminde değerlendirmek de TC’nin derinlerindeki temel korkuları ve bunun koşulladığı “refleksleri” yeterince kavramamak anlamına gelir!

Bu kısa ve özet değerlendirmeden çıkan sonuç şudur: Kürdistan sorunu, hatta en sıradan “demokratik açılım” sorunu bile bir devrim sorunudur! Karşı-devrim ve özel savaşın, bu devrimci sorunu ve dinamiği bastırmanın temel silahı, devlet yapılanması olduğu, daha öncesi bir yana, son 30 yılın döne döne kanıtladığı temel bir gerçek ve derstir!

Peki, gerçekler ve TC’nin temel çıkmazları bunlar olduğuna göre, son bir aydır hükümet tarafından toplumda tartışılan “demokratik açılım süreci” tümünden boşuna bir çaba mıdır?

Bu soru ve yanıtı da önemlidir. Hemen tekrarlamakta yarar var: Anılan sürecin kendisi bir açmaz ve çıkmazın üzerinden yürütülmektedir. Kürtler’e kimi kırıntılar ile TC’nin kuruluş ve varoluş felsefesi arasındaki temeldeki çelişki, uzlaşmaz karşıtlık sürecin kendisini, zorluklarını, handicap ve paradokslarını belirlemektedir! Dolayısıyla işin başında temel itirazların ve sert rüzgârların esmesi “işin tabiatı gereğidir”! Bu noktada soluklu ve iradeli bir duruş sergilemek, kişisel bir özellik değil, ideolojik ve politik sağlamlılığı zorunlu kılmaktadır! Ya da “ulusal mutabakatı”... Devletin bir ay süren girişimlerinin ardından ortaya çıkan tablo bu mutabakatın, geline nokta kurulamadığını, kurulma şansının da olmadığını önemli ölçüde kanıtlamıştır. İdeolojik ve politik sağlamlılık mı, yani burjuva anlamda demokratik bir duruş, bunu herhangi bir düzen partisi ve gücünden beklemek kendi kendini kandırmaktan başka bir şey değildir! Toplumda da böyle bir devrimci demokratik dalga ve hareket yok... Aynı soruya geldik bir kez daha: Peki, bu açılım süreci boşun bir girişim miydi?

Hayır, boşuna değildi! Öncelikle bu sürecin, ayrıntıları ve somut adımları açıklanmasa da politik hedefleri var, bunların bölgesel ve uluslararası boyutları var. Daha önceki yazılarımızda bunları ortaya koyduk, o nedenle tekrarlamak fazlalık olur.

Hedefleri şunlardır: **Bir**, öteden beri Cumhuriyet Kürdü olmaya hazır olduğunu, temel çizgisi devlet ve düzen tarafından kabul edilmek olan İmralı ve partisinin silahlı güçlerini tasfiye etmek, diğer unsurlarını belli bir program temelinde düzene bağlamak ve hukuki bağlamda da DTP’lileştirmek... Bu, öncelikle bir af ve onu tamamlayan yasal düzenlemeler gerektiriyordu. Ama burada affın kapsamı, Öcalan’ı kapsayıp kapsamayacağı, kapsayacaksa ne düzeyde kapsayacağı sorusu önemli, belki de kilit önemde bir sorundu! Öyle ki bu sorunun yanıtı İmralı cephesinde resmi olarak şöyle formüle ediliyordu: **“Özgür Önderlik ve Demokratik Özerklik!”** Bu, Kongra-Gel’in son kongresinin tek sloganıydı; aynı zamanda PKK-KCK’nin tek maddelik programını anlatmaktadır! Yine bu, önderlikleriyle birlikte af edilme ve DTP’lileşmek isteğinin tek cümle ile formüle edilmesinden başka bir şey değildir!

İki, TRT 6 benzeri dil ve yayın alanında kimi adımlar, siyasetin önünü açacak başka adımlar, kısacası kontrollü kimi kültürel haklar paketi ile Kürdistan devrimci dinamiklerini törpülemek, ekonomik ve sosyal desteklerle bu dinamikleri daraltmak, süreç içinde bunu Cumhuriyet Kürdü’nü yaratma projesi olarak adım adım uygulamak!

Üç, bu iki hedefin birleşik bir sonucu olarak Kürt sorununu çözerek Güney Kürdistan ve Irak üzerinden kazanılan rolü sağlamlaştırmak ve giderek ABD’nin bölgesel ayağı olarak bölgesel bir aktör rolünü başarıyla oynamak...

“Kürt hakları” alanında atılacak her geri adım, bu adımı koşullayan politik hesabın kendisine rağmen TC’nin inkârcı yapısında oyucu-delik açıcı bir işlev görecektir. Bundan dolayı TC’nin büyük korkusu harekete geçmekte, “dinamiklerini ve reflekslerini” tetiklemektedir! Bu, açmazın kendini dışa vurması ve “demokratik açılımın” sınırlarının da vurgulanması demektir.

Yukarda vurguladığımız ilk iki hedef birbiriyle sıkı sıkıya bağlantılıdır. PKK’nin **“Özgür Önderlik ve Demokratik Özerklik”** programı kabul edilmeden PKK’nin tasfiyesi ve her açıdan DTP’lileştirilmesi olanaklı değildir. Öcalan’ın açıklayacağı yol haritasının özü de bundan başka bir şey değildi. Ama bu noktada Öcalan’ı **“kendini dışta tutan bir çözüm planını açıkla”** noktasında ikna edemediler. İmralı cephesinde tıkanma ve açmaz noktası Öcalan’ı dışta tutacak bir af veya benzeri bir formülün reddidir!

Burada Kürt halkının ve yurtseverlerin bilmesi gereken en önemli nokta şudur: Eğer İmralı’da bir “pazarlık” varsa, bu, Kürt halkının hakları ve istemleri üzerine değildir. Tamamen Öcalan’ın olası bir af kapsamına -bu, bir pişmanlık yasası biçiminde de olsa- alınıp alınmayacağı noktası üzerindedir! Gerisi kuru kalabalık ve halkımızı aldatmanın demagojisinden başka bir şey değildir.

Son sözüm de, benim yazılarımı bahane ederek **Kızıl Bayrak** gazetesine saldıranlara ve aynı duygularla şişirilmiş “kıtalara”dır: Saldırmadan önce okuyun, tartışın, olup biteni sorgulayın! Sizden demokratik tutum ve olgunluk beklemiyorum, ama kime hizmet ettiğinizi birazcık düşünün ve anlayın! Soru şu: Kürt halkının temel istemleri ve hakları mı, “müzakere konusu”, yoksa sadece ve sadece “Önderliğinizin” af edilme hesabı mı? “Süreç son derece tarihi, öyle ki Cumhuriyetin kuruluşu kadar önemli bir süreç” derken, burada kastettiği Kürtler’in özgürlüğü mü, yoksa yine her şeye bedel ve her şeyin üstünde gördüğü kendi varlığı mı? Bu soruları kendi kendinize sorun, hemen yanıtını bulamazsanız bile, bu sorular, gerçekleri araştırmada ve öğrenmenizde en azından bir mum ışığı işlevini görebilir!

Unutmayın, gerçekler devrimcidir! Baskı ve saldırganlıkla susturulmaları ve yok edilmeleri mümkün müdür!

1 Eylül 2009

1 Mayıs Mahallesi Festivali’nde Kızıl Bayrak gazetesine yapılan saldırıyı lanetliyoruz!

“30 Ağustos günü, 1 Mayıs Mahallesi’nde yapılan festivalde, M.Can Yüce’nin yazısının yer almasını gerekçe göstererek gazetemizin satışını engellemeye kalkmışlar, engelleyemedikleri için de standımıza saldırmışlardır. Çalışanlarımızın darp edilip, standın dağıtıldığı bu saldırı, komünist faaliyete ve devrimci eleştiriye karşı tahammülsüzlüğün ürünü alçakça bir saldırdır. Özünde devletin faşist baskı ve teröründen bir farkı yoktur.” (<http://www.kizilbayrak.net/> / 30 Ağustos 2009)

“Faşistler ses ve ışıktan korkarlar.” (Kemal PİR)

Kendinden başka bir ses ve görüşe tahammül etmeyen, tek kişiye dayalı despotik Öcalan iktidar sisteminin egemenliğindeki ve denetimindeki bir grup, yukarıdaki paragrafta okuduğunuz gibi, **Kızıl Bayrak** gazetesinin standına saldırdı. Gerekçe, gazetenin boyun eğmeyen devrimci, eleştirel duruşu ve bu duruşundaki ısrarıdır. Bu grubun bağlı olduğu iktidar sistemi ve hareket istiyor ki, farklı bir ses olmasın, farklı bir ses çıkmasın, çıkaranlar da sussun, susmayanlar susturulsun! Bunun için her türlü zorbalık, ölçüsüzlük, saldırganlık ve ahlaksızlık meşru görülsün!

Demokrasi ve insan hakları laflarını ağızlarında sakız yapanların en küçük eleştiriye, farklı bir ses ve soluğa en iğrenç saldırganlıkları uygulamaları boşuna değildir. Çünkü onlar, ancak bu despotik saldırganlıkla iktidar tekellerini sürdürebileceklerini, 10 yıldır sürdürdükleri teslimiyet ve tasfiye planlarını rahatlıkla nihai sonucuna götürebileceklerini düşünüyorlar! Bu saldırının tam da yeni bir tasfiye planının gündemde olduğu bu dönemde gerçekleşmesi boşuna değildir. Tasfiyeci plan ve uygulamalarının deşifre olmasını istemiyorlar çünkü!

10 yıldır devlete yalvaran, af dileyen, bunun için Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin bütün değerlerini altın tepside TC’ye sunmakta hiçbir sakınca görmeyen Öcalan ve onun sokak saldırganları bilmelidirler ki, bu saldırganlıklarıyla devrimcileri yıldırılmazlar; onların kararlı duruşlarını, devrimci eleştiri ve gerçeklere ışık tutma çabalarını engelleyemeyeceklerdir!

Devlet karşısında sürünen bir duruş sergileyenlerin, bunu “barış” adıyla kodlayanların, devrimcilere karşı saldırganlık ve savaş içinde olmaları, bizim için hiç de şaşırtıcı değildir!

“Fakat bilinmelidir ki, bugüne kadar devletin türlü baskı ve işkencesine karşı diz çökmediğimiz gibi bu türden saldırılar karşısında da diz çökmeyiz, pabuç bırakmayız. Şu da iyi bilinmelidir ki, bu saldırıyı yapanların ne Kürt halkının özgürlük mücadelesiyle, ne de demokratik hak ve özgürlük mücadelesiyle yakından uzaktan bir ilgisi yoktur, olamaz. Bu tür davranışlar sadece ve sadece döner sahibini vurur.

Tüm devrimci, ilerici güçleri bu saldırıyı kınamaya ve hesap sormaya çağırıyoruz. Yine ilgili Kürt siyasi öznelerini bu saldırıları durdurmaya, gazetemize yönelik bu alçakça saldırıyla ilgili açıklama yapmaya çağırıyoruz.” (Kızıl Bayrak gazetesinin konuyla ilgili açıklamasından...)

1 Mayıs Mahallesi Festivali’nde Kızıl Bayrak gazetesine yapılan saldırıyı lanetliyor, Kızıl Bayrak gazetesiyse devrimci dayanışma duygularımızı gür ve net bir biçimde vurgulamak istiyoruz...

M. Can Yüce

31 Ağustos 2009

Katillere devlet koruması!

2 Temmuz 1993 Sivas katliamı davasında yıllardır bulunamayan “firari sanık”, eski Sivas Belediye Meclis üyesi Cafer Erçakmak’ın Fransa’da olduğu ortaya çıktı.

Devlet kurumlarının bilgisi ve yönlendirmesi dahilinde gerçekleştirilen Sivas-Madımak katliamının sanıklarından olan Cafer Erçakmak’ın da yine sermaye devletin kanatları altında “firari” olduğu tespit edildi.

Ankara 11. Ağır Ceza Mahkemesi’nde görülen ve 7 firari sanığın yargılandığı dava duruşmasında, Mahkeme Başkanı Hasan Şatır, hakkında yakalama emri bulunan Cafer Erçakmak’ın yakalanamadığını, temyiz incelemesi için Yargıtay’da bulunan mahkemenin 2001/83 esasına kayıtlı dava dosyasının dönmediğini belirtti.

Müdahillerin avukatı Şenal Sarıhan mahkemeye dilekçe vererek, bazı konuların araştırılmasını talep etti. Dilekçede, Türkiye İstatistik Kurumu tarafından 19 Eylül 2007’de, bir nüfus müdürlüğüne sanık Cafer Erçakmak’ın Fransa’da ikamet ettiğinin bildirildiği, Erçakmak’ın nüfus kayıt örneğinde de ikamet adresi olarak Fransa’nın gösterildiği ifade edildi. Yapılan araştırmada Fransa ve Almanya’nın Erçakmak’a vize vermediğinin ortaya çıkması ise, Erçakmak’ın devlet desteğiyle yurtdışına çıktığı düşüncesini güçlendiriyor.

Ayrıca, Erçakmak’ın 26 Mayıs 1998’e kadar SSK’dan emekli aylığı aldığının öğrenildiği dilekçede, emekli aylığının bu tarihten sonra neden kesildiği, bu tarihten önceki ödemelerin nereden yapıldığı ve aylığı kimin tahsil ettiğinin sorulması talepleri de yer aldı.

Erçakmak’ın ikamet ettiği ülkenin bilinmesi, hatta kendisine emekli maaşının dahi ödenmesi, onun bizzat devlet tarafından kollandığının göstergesidir.

Sincan Kadın Hapishanesi’den mektup...**“İşyerlerinde, grevlerde, direnişlerde, hapishanelerde kadınlar yaşamın yarısından kavganın yarısına...”**

Sevgili Gülistan,

Aylar önce tek başına Entes Elektronik önünde başlattığın onurlu direnişi Sincan Kadın Hapishanesi’nden sınıf devrimcileri olarak coşkuyla selamlıyoruz. Daha birçok direniş gibi senin bu direnişin de bize güç ve umut veriyor.

Tüm toplumu yıkıma sürükleyen kapitalizmin krizi en çok da biz kadın işçi ve emekçileri vuruyor. Çoğumuz evde ev işlerine hapsediliyor, koca baskısı, aile baskısı yaşıyor, işyerlerinde düşük ücretlere çalıştırılıyor, tacizlerle aşağılanıyor, evden kovuluyor, dayak yiyor, işten atılıyor. Kapitalizmin kadın kimliğimize yönelik bu çifte sömürsüne ve baskısına karşı örgütlenip mücadele ettiğimizde DESA’da Emine Arslan’ın, SABRA’da BDSP’li tekstil işçilerinin yaşadığı gibi patron-polis-yargı işbirliğiyle saldırılara maruz kalıyoruz.

Bizler de kapitalizmin krizine yıkım saldırılarına karşı işçi ve emekçileri kültürüyle, sanatıyla, gazetesiyle, devrimden ve sosyalizmden yana taraf olmaya çağırırken tutsak düşen kadın devrimcileriz.

Ne kadar örgütlülüğümüz, sendikalaşmamız engellenmeye çalışılsa da, bizler şunu gördük ki, mücadelenin herhangi bir alanında olmazsak özgürlüğümüzü elimize alamıyoruz. Nasıl Emine Abla direnişi sayesinde kazandıysa, Entes’teki direnişin de

kazanımla sonuçlanacağına eminiz.

İşyerlerinde, grevlerde, direnişlerde, hapishanelerde kadınlar yaşamın yarısından kavganın yarısına...

Seni ve başlattığın bu onurlu direnişi tüm devrimci duygularımızla selamlıyoruz.

18 Ağustos 2009

Merhaba yoldaşlar,

Nasılsınız, bizler burada oldukça iyiyiz. Ancak elimize henüz günlük gazete dahi alamadık. Burada gazete (günlük) abonelikleri aybaşlarında yapılıyor. Şimdilik diğer koğuştan arkadaşların anlattıklarıyla gündemi takip etmeye çalışıyoruz.

Buradaki okurumuzla görüşüyoruz. Farklı koğuşlardayız ama buranın koşullarına inat farklı yönetmelerle görüşüyoruz. *Kızıl Bayrak*’ın buraya bir ay gecikmeli geldiğini (elimize ulaşması) söyledi. Büyük bir heyecanla gazeteyi bekliyoruz.

(...) Mektuplarınızı bekliyoruz. Mektuplarımızda dışarıdan ve dünyadan haberler yollarsanız mutlu oluruz.

Tüm yoldaşlara selamlar.

Sincan Kadın Hapishanesi’nden
Gülnur Ertaş, Eda Ünalın, Evrim Erdoğan

Aleviler saldırılara yanıt verdi

PSAKD İstanbul Şubeleri, zorunlu din dersinin kaldırılması ve yargı kararlarının uygulanması için Taksim’de gerçekleştirdiği eylemlerine 30 Ağustos günü de devam etti.

Taksim Tramvay Durağı’nda biraraya gelen Aleviler, “Darbeciler yargılansın! Zorunlu din dersi yasaklansın! / PSAKD İstanbul Şubeleri” pankartı açtılar.

PSAKD İstanbul Şubeleri adına açıklamayı PSAKD Genel Merkez yöneticisi Feti Bölükgiray okudu. Zorunlu din dersi uygulamasının sadece Alevilerin değil Türkiye’nin sorunu olduğunu belirterek, hukuki kazanımlarına sahip çıkacaklarını ifade etti. AKP’nin Alevi açılımının “patinaj” yaptığını belirten Bölükgiray, çalıştaylar adı altında gerçekleştirilen çalışmaların göz boyamaktan öteye geçemediğini, Alevi örgütlerinin üzerinde anlaşmış olduğu konularda tek bir adım atılmadığını vurguladı.

Ardından, Star Tv’de Alevilere dönük hakaretlere karşı bir açıklama daha gerçekleştirildi. Alevilere yönelik hakaretlere ve suçlamalara son verilmesi istendi.

İlyas Salman, Eğitim-Sen 3 Nolu Şube Başkanı Nebat Bukrek, Türkiye Yazarlar Sendikası Genel Sekreteri Tevfik Taş ve ABF Yönetim Kurulu üyesi Hatice Köse de birer konuşma yaparak, zorunlu din dersinin kaldırılmasını talep ettiler.

Oturma eylemiyle devam eden açıklamaya, 1 Eylül mitingine çağrı amacıyla Taksim Tramvay Durağı’nda toplanan Barış ve Demokratik Çözüm Platformu bileşenleri de destek verdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

7. Geleneksel 1 Mayıs Mahallesi Kuruluş Festivali...

7. Geleneksel 1 Mayıs Mahallesi 2 Eylül Kuruluş Festivali 28 Ağustos günü başladı.

PSAKD Ümraniye Şubesi’nin bahçesinde gerçekleştirilen festival etkinliğinde 1 Mayıs Mahallesi’nin kuruluşunda şehit düşen Hüseyin Aslan’ın oğlu Metin Arslan açılış konuşmasını gerçekleştirdi.

Hazırlanan ortak metni ise Mehmet Özcan Türk okudu. Mahallenin kuruluş sürecine değinerek, adını 1977 1 Mayısı’ndan alan 1 Mayıs Mahallesi’nin defalarca yıkım saldırılarıyla karşılaştığını belirtti. Bu saldırıların en büyüğünün 2 Eylül 1977’de yaşandığını, yüzlerce polis ve panzerler eşliğinde yıkım için mahalleye gelen ekiplerin büyük bir direnişle karşılaştıklarını söyledi. Çıkan çatışmada 12 devrimcinin şehit olduğunu ve onlarca emekçinin yaralandığını hatırlatan Türk, ağır bedeller ödeyerek püskürtülen bu yıkım saldırısının ardından devlet tarafından yerle bir edilen mahallenin halk komitelerince tekrar inşa edildiğini belirterek, “1 Mayıs Mahallesi, isyanın ve öfkenin biletiği devrimcilerin öncülüğünde kurulmuş kavgı merkezlerinden biridir” dedi. Direniş gelenekleri yaratarak bugüne getirilen mahallenin bugün, devlet eliyle desteklenen yozlaşma ve çeteleşme tehdidi altında olduğunu söyledi. TOKİ gibi inşaat firmaları ile mahallenin ablukaya alındığını belirterek, “bu saldırılara karşı 2 Eylül ruhuyla birbirimize kenetlenmeliyiz” dedi.

Hrant Dink için kaleme alınan şiirin okunmasının ardından, Beyhan Aksoy, İsmail Hakkı Demircioğlu ve Grup İsyan Ateşi sahne aldı.

Kızıl Bayrak, BDSP, Partizan, DHF, Alinteri, Proleteryanın Kurtuluşu, Halk Cephesi, SODAP, Mücadele Birliği, ESP, Komünist Zemin, Sultangazi Mayıs’ta Yaşam Kooperatifi, DTP, TKP, ÖDP’nin stand açtığı festivali Eğitim Sen 2 No’lu Şube ile 252 gündür direnen Sinter Metal işçileri mesaj göndererek selamladı. Sinter Metal işçileri dayanışma amacıyla hazırlanan çakmak ve kalem satışı gerçekleştirdi.

Festivalin ikinci günü

Festivalin 2. günü panellerle başladı.

İlk olarak gerçekleştirilen “Kriz, işsizlik, yoksulluk” paneline Belediye-İş 2 No’lu Şube Başkanı Hasan Gülüm ve Deri-İş Eğitim Uzmanı Engin Çelik katıldı. Krizin nedenleri, üretime yansımaları, buna karşı yaşanan direnişler ve sınıf mücadelesinin durumu üzerine sunumlar yapıldı.

İkinci olarak “Alevilik ve demokrasi sorunu” başlıklı panel gerçekleştirildi. Panelist olarak PSAKD Genel Sekreteri Kemal Bülbül, Alevi-Bektaşlı Der. Fed. MYK üyesi Hacite Ayışık, Araştırmacı Yazar Erdoğan Aydın katıldı. Aleviliğin tarihsel süreci, Alevi kimliğinin ve kültürünün bugünkü durumu, demokraside yaşanan tikanlıklar üzerine sunumlar yapıldı. Soru-cevap kısmıyla panel son buldu.

Festival 19.00’da akşam programıyla devam etti. İlk olarak Tiyatro Beyoğlu Kumpanya müzikal bir oyun sergiledi. Daha sonra Emre Saltık, Kutsal Evcimen, Grup Munzur ve mahalle yerel sanatçısı sahne aldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Mücadele Postası

Tekin Ailesi'nden eylem

Belçika'da yaşayan Mikail Tekin'in cezaevinde gördüğü işkence sonucu yaşamını yitirmesine karşı, Tekin'in ailesi ve akrabaları 29 Ağustos günü İstanbul Taksim'deki Belçika Konsolosluğu önünde basın açıklaması gerçekleştirdi ve konsolosluk önüne siyah çelenk bıraktı. Eylemde, "Başka analar ağlamasın!", "İrkçi Belçika!", "A-B sözde insan hakları nerde!" pankartları açıldı.

Basın açıklamasını Tekin'in akrabası Mahap Çelikkol okudu. Çelikkol yaptığı açıklamada, Tekin'in, 7 Ağustos tarihinde, Cuma namazı çıkışında arkadaşının arabasına yazılan cezaya itiraz etmesi üzerine gözaltına alındığını söyledi. Bu olayın Avrupa'nın orta yerinde, insan hakları mahkemesinin bulunduğu bir ülkede gerçekleşmesinin son derece manidar olduğunu belirtti. Tüm Avrupa ülkelerini bu olaya tepki vermeye çağırarak, Belçika devletinden suçluları bir an önce bulup cezalandırmasını istedi.

Tekin'in kardeşi de yaptığı konuşmada, Tekin'e ait resimler ile işkence izlerini gösterdi ve delillerin karartıldığını belirtti. Basın açıklamasının ardından konsolosluk önüne siyah çelenk bırakıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Kartal'da "Devrim Okulu"

Kartal İLGP olarak "Devrim Okulu"nun ilk gün programını 29 Ağustos günü gerçekleştirdik.

Koordinasyon ekibi olarak çalışmalarını yürüttüğümüz "Devrim Okulu"nun ilk gününde "Devrimci kimlik, devrimci miras" ve "1960-1980 arası devrimci gençlik hareketi" başlıkları işlendi.

Yapılan sunumların soru-cevap şeklinde olması ve konuların örneklerle anlatılması liselilerin katılımını yükseltti.

Kartal İLGP

Polis can almaya devam ediyor!

Polis tarafından işlenen cinayetlere bir yenisi eklendi. Gaziantep'te bir polisin açtığı ateş, 40 yaşındaki İbrahim Özkaymak'ın ölümüne neden oldu.

Emniyetin iddiasına göre, polis memuru A.G, 23 Nisan Mahallesi Şahinbey Emniyet Amirliği arkasındaki Şahinbey Uzak Çatılı Pazar yerinde "yasak olmasına karşın U dönüşü yapan" otomobil sürücüsüne müdahale etmiş, bu sırada yaşanan kavgada polisin "uyarı ateşi" açması sonucu yoldan geçmekte olan İbrahim Özkaymak vurulmuş.

Katil polis böylelikle bilindik yalanlarla koruma altına alınmış oldu. Her defasında aynı yalanlar uydurulur. Polis, "kazayla" ya da "kendisini savunmak için" ateş eder, sonra da yargılanıyormuş gibi görüldüğü halde işine devam eder.

Bu polis cinayetlerinin önü, TMY ve ilgili yasalarda yapılan değişikliklerden sonra polise sınırsız adam öldürme yetkisi tanınmasıyla açıldı. Dolayısıyla, polisin döktüğü her kanda bir bütün olarak devletin sorumluluğu var.

Polis terörünü durdurmanın yolu katil devletten hesap sormaktan geçiyor!

Kartal'da tutuklama protestosu

İşçi-Köylü gazetesi Kartal büro çalışanı Suzan Zengin ve üç kişinin 28 Ağustos sabahı gözaltına alınıp 31 Ağustos'ta çıkarıldıkları mahkemece tutuklanmaları, Partizan tarafından Kartal Meydanı'nda gerçekleştirilen basın açıklamasıyla protesto edildi.

Basın açıklamasında devrimci, demokrat, sosyalist ve yurtseverlere yönelik saldırıların "açılım tartışmaları" eşliğinde sürdüğü belirtilerek şunlar söylendi: "*Demokrasi naraları atan egemenlerin uzun mücadeleler sonucu dirhem dirhem kazandığımız haklarımıza göz diktiklerini bizler çok iyi biliyoruz. Faşist egemen sistemin hiçbir demokratik haklara tahammülü olmadığı her geçen gün fazlaca ortadadır. Keyfi gözaltılarla, tutuklamalarla, baskılarla devrimci, demokrat, sosyalist mücadele engellenmeye çalışılmaktadır.*"

Yaklaşık 100 kişinin katıldığı eyleme DHF, YDG-M, BDSP, Emek Gençliği, ESP, Kaldıraç, Alinteri, ve Halk Cephesi destek verdi.

Kızıl Bayrak / Kartal

Cafna Munzur ve Gülistan

*Bedeli katmer katmer ödenmiş
Sevdalara kucak açmıştı yeryüzü
Gülüştümüz hep vardı
Kimi zaman acıya bulanmış
Kimi zaman zafere yatkın
Kimi zaman bir dilim ekmeği
Paylaşmanın
Ya da
Tırnakla umudu kazmanın gülüşü
Ama hep vardı*

*Mercan'da 17 kör bıçak bilenmişti
İçimizdeki derinliğe göz dikmiş
Kan kokusuna sırtkan
Biliyorduk
Taniyorduk*

*Boylu boyunca uzanmıştık
Yeryüzünün en dirençli mağmasına
En sıcak yerine
Acıyla yağrılmış bir halkın
Nasırlı ellerine tutunmuştuk
Kan kokusu
Barut kokusu
Mercan'ın nergizleri
Bağdaş kurmuştu bedenimizin her parçasına*

*Halen bıçaklar bileniyordu
Cafnaya uzanıyordu barut*

*Artık yüreğimiz 17 bin parça
Cafna'nın dev dalgalarında
Örseleniyordu
Her kudurgan dalga 17 bin darbe vuruyordu
Suskundu yeryüzü
Kirli bir suskunluk
Akbabaların sinsi bakışı
Ve
Ölüm halay çekiyordu TAMİL'in bedeninde
Ulucanlara selam dururcasına
İnatla!*

*Onüçlük bir Tamilli kızın
Gözlerinde donup kalmıştı
Bir damla kan...
Cafna'dan
Munzur'dan
Zifri dumanların yükseldiği
Fabrikalardan
Bizim alinterimizdi süzülen
Ki
Bir kız daha direniyordu
Cafna'yı Munzur'u alinterini yüreğine
sığdırıyordu
Fabrika kapısında tek başına sıkı yumruğu ile
Gülümsüyordu pir-u pak
"emekçiler adına direniyorum" diyordu
BİZ KAZANACAĞIZ!*

Ümraniye'den tekstil işçisi

EKSEN Yayıncılık Büroları

Hacı Ali Bey Mah., Çelikel Sok., Sakarya İş Hanı Kat: 5
No: 58 **ESKİŞEHİR**

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/**İZMİR** Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/**BURSA**
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 **ADANA** Tel: 0 (322) 363 19 94

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
.....
Tel :

6 Aylık **Yurt içi** **60 TL** **Yurt dışı** **100 Euro**
1 Yıllık **Yurt içi** **120 TL** **Yurt dışı** **200 Euro**

Gülcan Ceyran adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb.
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb.
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

0097680-3
10021127094

Emperyalizme karşı mücadelede ezilen halklara yol gösteriyorlar!

Mao Zedong
1893 - 09 Eylül 1976

Ho Chi Minh
1890 - 03 Eylül 1969

